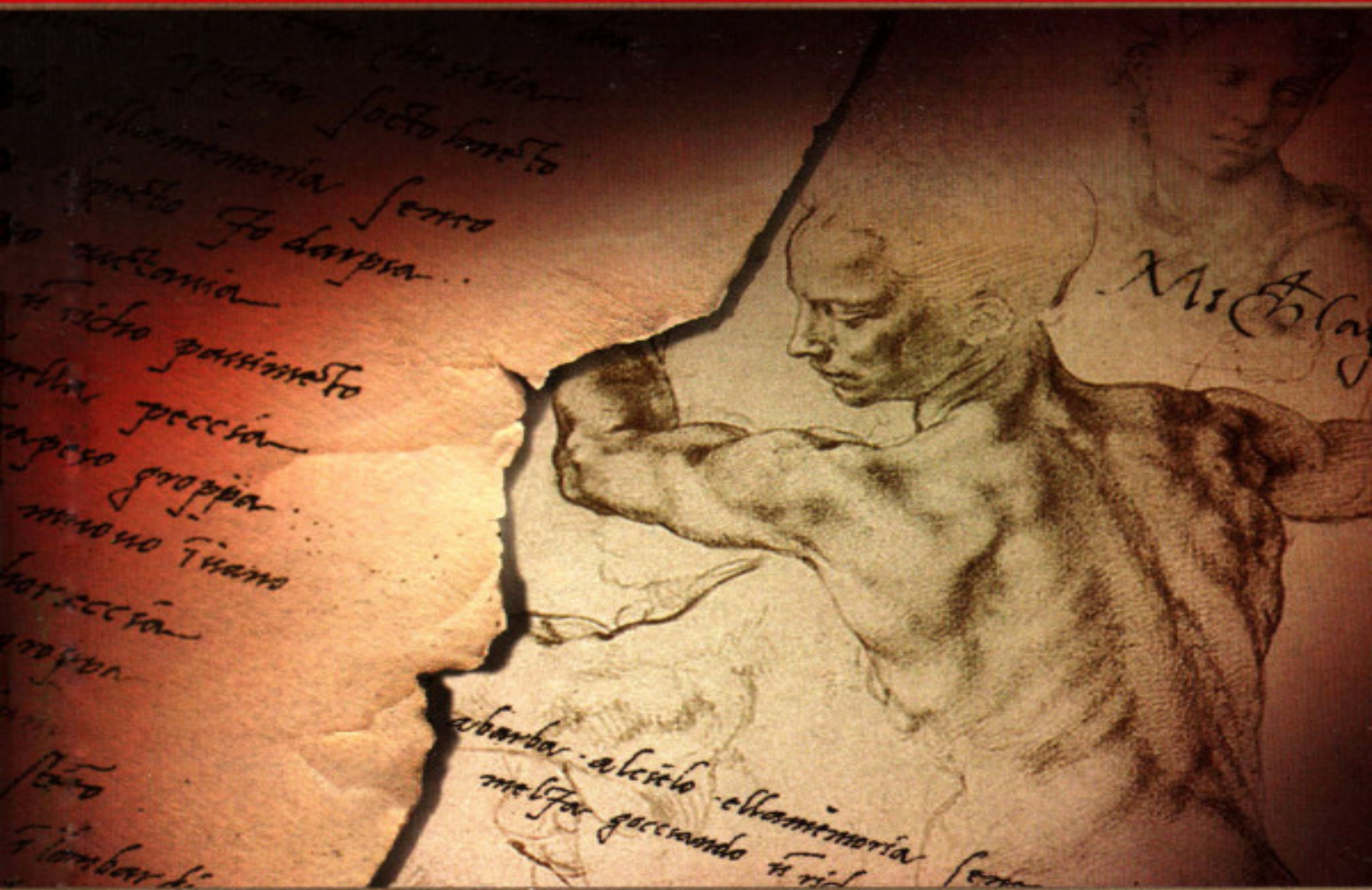

КРАЛЕТЕ НА ТРИЛЪРА®

ПОЛ КРИСТОФЪР

БЕЛЕЖНИКЪТ

НА

МИКЕЛАНДЖЕЛО

Спирац гъха трилър със светкавично действие!

ПОЛ КРИСТОФЪР БЕЛЕЖНИКЪТ НА МИКЕЛАНДЖЕЛО

Превод: Любомир Николов

chitanka.info

Докато следва история на изкуството в Нюйоркския университет, умната и привлекателна Фин Райън прави потресаващо откритие: рисунка на Микеланджело, изобразяваща дисекция на труп, за която се предполага, че е откъсната от почти митичния бележник на художника. Същата нощ неизвестно лице прониква в апартамента на Фин, убива приятеля ѝ и открадва скицата на рисунката, направена от Фин. Принудена да бяга, Фин намира убежище при загадъчния антиквар Майкъл Валънтайн. Двамата се впускат в отчаяно бягство из града и страниците на историята, решени да запазят крачка преднина пред отмъстителния убиец — и да извадят наяве шокираща тайна от последните дни на Втората световна война.

Тайна, чийто източник е погребан в лабиринтите на Ватикана...

ПРОЛОГ

*22 юли 1942 г., Ла Специя
Лигурийското крайбрежие
Северна Италия*

Майор Тиберио Бертолио, облечен в униформата на една от Черните бригади на Мусолини — с абаносови пагони, кърваво сребристи петлици с двойно „М“ и сребърен череп с кръстосани кости върху черната кокарда на кепето — седеше отзад в прашната щабна ланча, кръстосал ръце на гърдите си досущ като Дучето, но не се чувстваше и наполовина толкова велик, колкото изглеждаше. Униформата беше пълна измама. Той изобщо не служеше в армията, а в ненавистната ОНПА, съкратено от Организация за наблюдение и премахване на антифашизма — тайната полиция на Мусолини, италианският еквивалент на Гестапо.

Тази сутрин беше долетял от Рим с раздрънкан стар „Савоя Маркети“, върху чиято опашка все още неясно личеше синята птица от емблемата на „Ала Литория“, точно зад трите черни фаши на италианските военновъздушни сили. След четири часа друсане из въздуха бе кацнал във военноморската база „Ла Специя“, откъдето взе кола и шофьор. Пътуването му приближаваше към своя край.

Колата се спускаше по тесните криволичещи улици на Портовенере към рибарския пристан в Ла Грацие, зад който се извисяваше огромният масив на замъка Кастело Дория, построен преди седемстотин години, за да охранява и до ден-днешен подстъпите към залива Специя. В защитения залив беше закотвен половината италиански военен флот, включително и грамадният линеен кораб „Юлий Цезар“, очукан и почернял, но все още на вода.

Щабната кола най-сетне стигна до порутения стар пристан. Бертолио слезе от големия джип с пясъчен цвят и поздрави шофьора с високо вдигната ръка и щракване на токовете.

- Върни се след половин час, не повече! — заповяда той.
- Слушам, господин майор! След половин час.

Шофьорът кимна, включи на скорост разнебитената ланча и подкара. На по-малко от километър навътре в залива се виждаше гористият остров Палмария с дългата ниска сграда на манастира „Сан Джовани“. Манастирът беше почти на самия бряг, а пред него имаше малък циментов кей със стар, почернял железен кнехт, за който бе вързана голяма вехта ладия. Бертолио се огледа и най-сетне зърна наблизко малка рибарска лодка, чийто собственик пушеше и разговаряше с някакъв мъж.

— Колко ще искаш, за да ме откараш до манастира? — строго попита Бертолио.

Рибарят го огледа от глава до пети, не пропусна майорската нашивка на ръкава и петлиците от бригадите на Мусолини.

— Защо ви е да ходите там? — попита старецът. Сълзящите му кафяви очи се спряха върху черното кепе и кокардата с череп и кости. Това сякаш не го впечатли особено.

— Имам работа, старче. Е, колко ще искаш, за да ме качиш в лодката?

— Само до острова, или дотам и обратно?

— Дотам и обратно — повиши глас Бертолио. — Ти ще чакаш на кея. Ще се върна с още един човек.

— Значи ще е по-скъпо.

— Защо ли не се изненадвам, старче?

Другият мъж се усмихна и проговори за пръв път:

— За всяко „старче“ цената се вдига. Тоя приятел се смята за младо козле. Сигурен е, че всички монахини искат да го изчукат.

— Чуването на монахини го оставям на онзи свещеник, Бертоле. — Старецът се разсмя, разкривайки потъмнелите остатъци от пет-шест зъба. — Той може и да си пада по дърти мустакати жени, но аз предпочитам ония млади бърбечета, дето се срещат по крайбрежния булевард.

— Много си им притрябвал!

— Колко? — прекъсна ги Бертолио.

— Зависи колко имате.

— Дотам са само двеста метра.

— Да не би да можете да вървите по водата като Христос, господин майор?

Бертолио бръкна в джоба си, извади шепа банкноти и отброи десетина. Старецът повдигна вежди и Бертолио добави още толкова.

— Бива — каза старецът. Той свали смачканата си шапка и тържествено я размаха към лодката. — Заповядайте в моята царствена гондола и аз ще ви преведа през водите до манастира.

Бертолио трмаво се качи в лодката и седна на задната пейка. Старецът скочи след него и вдигна от дъното дългите весла. С едното отблъсна лодката от пристана, после ги намести в гнездата и започна да гребе с бавни, мощни движения. Бертолио седеше вдървено на кърмата, стискаше с две ръце планшира и усещаше как с отдалечаването от сушата постепенно му призлява. До него имаше голяма кофа, пълна с нещо кафяво и слузесто. Съдържанието вонеше и измъченият стомах на Бертолио взе да се стяга в болезнени спазми.

— Глави от сепии — обясни старецът. — Хващаш ги, когато се чифтосват и обзети от страст изплуват на повърхността. Обезглавяваш ги, преди да са си пуснали спермата, после ги държиш ден-два на слънце. Няма по-добра примамка.

Бертолио не отговори. Манастирът пред тях постепенно се приближаваше. Сградата беше дълга и ниска, построена със странни чупки върху неравната скална основа. Отзад имаше стръмна ливада и малко гробище с боядисана в бяло желязна ограда, засенчено от няколко криви маслинови дървета. Из него стърчаха простички надгробни камъни и кръстове.

Старецът наблегна на дясното гребло и заобиколи стърчащите прътове, между които бяха разпънати мрежи за улов на пасажите сардини и херинги, идващи с прилива, после се насочи право към малкия кей пред манастира. Когато приближиха, една мършава старица с тъмносини одежди и бяла забрадка около съсухреното лице излезе пред сградата и слезе до пристана. Тя изчака търпеливо Бертолио да се приближи и за момент той изпита страх и срам както някога в детството си, когато подобни създания бяха център на неговата вселена и властваха с желязна ръка. Заедно с тръпките в измъчения стомах това усещане го накара да се чувства съвсем объркан и неспокоен, докато слизаше от малката рибарска лодка. Старицата го изгледа, после безмълвно се завъртя и тръгна обратно към манастира. Бертолио я последва и след малко навлезе в прохладата на старинната сграда. Вътре бе сумрачно; нямаше никакво осветление и Бертолио примига.

Старата монахиня прекоси простичък вестибюл без никаква украса, сетне зави към някаква обща стая с няколко библиотечни лавици, голяма дъсчена маса, столове и голямо каменно огнище. Имаше само един прозорец със затворени капаци, през чиито процепи Бертолио зърна тесния плаж и кея долу. Старият рибар бе изчезнал — лодката му се виждаше на половината път към отсрещния бряг.

Бертолио удари с юмрук по дланта си и изруга:

— *Saccati in mano e prenditi a schiaffi!*^[1]

— Казахте ли нещо, майоре?

Нисичка, кръглолика монахиня на около четирийсет и пет години излезе от сенките до камината. За разлика от по-възрастната, която го бе довела дотук, тази носеше около внушителната си талия колан — броеница, а между едрите ѝ гърди висеше тежък метален кръст на верига.

— Нищо не казах — отвърна Бертолио. — А вие коя сте? — грубо попита той и предизвикателно вирна брадичка като Дучето.

— Аз съм игуменката, сестра Бенедета. Вие навярно сте онзи, за когото ми казаха, че ще дойде.

— Майор Тиберио Бертолио от шести полк на дивизия „Тибър“ — отсеке Бертолио.

— Очаквах някого от тайната полиция — каза сестра Бенедета.

— В Италия няма тайна полиция — заяви Бертолио.

— И вие всъщност не сте тук, майоре. Само си въобразявам. — Жената се усмихна уморено. — Сигурно немското Гестапо се справя и с двете държави.

— Дойдох за детето — каза Бертолио.

Той бръкна в джоба на блузата си и извади малък пакет, запечатан с герба на Ватикана — пресечен кръст и тройна корона.

— Имате високопоставени приятели — каза сестра Бенедета.

Тя пхна под печата пухкавия си показалец и разкъса пакета. Вътре имаше акт за раждане и международен паспорт, подпечатан от Ватикана, швейцарското правителство и нацистката емиграционна служба. Имаше и втори комплект пътни документи с непопълнено име.

— Тези документи са на името на Фредерико Боте — каза игуменката.

— Така се казва детето.

— Не е вярно и вие го знаете, майоре.

— Вече е вярно. Доведете го.

— А ако ви кажа, че в този манастир няма човек на име Фредерико Боте?

— Бих предпочел да не отговарям на подобен въпрос, майко игуменко. Няма да е от полза нито за вас, нито за мен. Ако скриете детето или откажете да го предадете, ще последват сериозни санкции. — Бертолио помълча. — Аз само изпълнявам нареждания. Уверявам ви, че не ми е приятно.

— Добре.

Сестра Бенедета взе от лавицата над камината малко звънче и го разтръска. Звукът отекна пронизително из стаята. След малко влезе съвсем млада жена, която явно се чувстваше твърде неудобно в облеклото си — пола, блуза и вълнена жилетка. Държеше за ръка тригодишно момченце с къси панталонки, бяла риза и тясна вратовръзка. Черната му коса беше намокрена и сресана назад. Детето изглеждаше много изплашено.

— Ето момчето. Това е сестра Филомена. Тя ще се грижи за него. Говори немски и италиански, тъй че лесно ще може да обясни какво им трябва.

Игуменката пристъпи напред, целуна младата жена по двете бузи и ѝ подаде паспортите и акта за раждане. Сестра Филомена ги прибра в дълбокия джоб на жилетката си. Изглеждаше уплашена почти колкото детето. Бертолио я разбираше; на нейно място и той би се страхувал.

— Лодката, с която дойдох, вече не е тук. Как ще стигнем до брега?

— Имаме си собствен превоз — каза сестра Бенедета. — Вървете със сестра Филомена, тя ще ви покаже.

Бертолио кимна и щракна с токове. Понечи рязко да вдигне ръка за фашистки поздрав, сетне размисли и само кимна отривисто.

— Благодаря за съдействието, майко игуменко.

— Правя го само заради детето; то няма вина за цялата тази лудост... за разлика от всички нас. Сбогом.

Бертолио мълчаливо се завъртя и излезе от стаята. Сестра Филомена и детето покорно тръгнаха подир него. На прага момченцето спря и безмълвно се озърна през рамо.

— Сбогом, Еугенио — прошепна сестра Бенедета, сетне детето излезе.

Тя прекрачи до прозореца и се загледа през процепите на щорите как тримата слизат към кея. Там ги чакаше Доминик — младеж от близкото село, който помагаше в манастира. Той помогна на момчето да се качи в ладията, после подаде ръка и на сестра Филомена. Майорът седна на кърмата като някакъв Уошингтън в нелепа униформа, прекосяващ река Делауеър, после Доминик мина отпред и намести греблата. След няколко секунди вече се движеха през тесния пролив между острова и сушата.

Сестра Бенедета гледа подир тях, докато престана да различава дребната детска фигурка, после излезе от общата зала, мина по дълъг коридор между килиите на монахините и накрая стигна до малък изход в долната част на сградата зад банята и тоалетните. Излезе под гаснещите лъчи на следобедното слънце и тръгна по тясна пътека нагоре към гробището. Отмина го и продължи през горските сенки, докато стигна в малка долчинка, изпълнена с диви цветя и тежкия мирис на околните борове.

Заслушана как вятърът въздиша над нея и морето реве в далечината, тя слезе по пътеката в малката кръгла низина. Ако Катерина изобщо бе обичала нещо в този живот, то навярно беше това място — нейният единствен покой сред едно битие, изпълнено със страхове и тревоги. Свещеникът от Портовенере не разрешаваше да я погребат в осветена земя и накрая сестра Бенедета се отказа да спори. Не се съмняваше, че това място е по-близо до Бог от всяко друго и че Катерина би го предпочела.

Без затруднение откри простичкия мраморен кръст, макар че бръшлянът бе избуял около него. Коленичи и без да бърза, отдръпна от камъка пълзящите стъбла, за да открие надписа:

„Катерина Мария Тереза Анунцио
26.5.1914
22.10.1939
ПОЧИВАЙ В МИР“

Сестра Бенедета бавно размота броеницата, която носеше увита около китката си, и я стисна в заключените си за молитва ръце. Вгледа се в надгробния камък и зашепна древната папска молитва, която ѝ напомняше за последните думи на младата жена, преди да се хвърли в морето:

*„Нежна музика за слуха е да кажа:
почитам те, Майко!
Сладка песен е да повтарям:
почитам те, Свята майко!
Ти си моя радост, най-скъпа надежда и чиста обич,
моя сила във всички беди.
Ако духът ми е безпокоен,
разтърсван от страсти
и страда от мъчителния товар
на печал и ридания,
ако видиш детето си затънало в злочестини,
блажсена Майко Божия,
позволи ми да намеря покой
в майчината ти прегръдка.
Но уви,
вече бързо приближава последният ден.
Прогони демона в адските бездни
и остани до мен, скъпа Майко,
до твоето израснало и съгрешило чадо.
С нежно докосване
покрий плахите клепачи
и милостиво предай на Бога душата,
що се завръща при него.
Амин“*

Вятърът шумно застана из дървесните клони, сякаш ѝ отговаряше, и в един кратък миг на покой тя отново изпита вярата от своето детство, отново усети Божията радост. Сетне чувството отмина заедно с повей и сълзите бликнаха неудържимо по бузите ѝ. Помисли си за Бертолио, за Филомена и детето. Помисли си за Катерина и за

мъжа — безбожния, високомерен мъж, който ѝ причини това и я тласна към този край. Не му се полагаше папска молитва, а само проклятието, което бе чула от майка си преди толкова много години: „Дано да гниеш в гроба си, дано да се пръснеш от червеи, докато лежиш мъртъв, дано душата ти изтлее сред гнилоч пред очите на твоите близки и целия свят. Дано да бъдеш проклет за цялата мрачна вечност и да не намериш друга милост, освен студените пламъци на ада“.

[1] Издрискай се в шепа и си удари плесница! (итал.). — Б.пр. ↑

1.

Дългата ѝ коса имаше цвета на полирана, бляскава мед и отначало се спускаше право надолу, преди да премине в буйна плетеница от естествени къдрици, които падаха върху бледите ѝ рамене и отчасти закриваха гърдите. Самите гърди бяха идеално оформени и не твърде едри, заоблени и гладки, осеяни с едва забележими лунички от горната страна, а връхчетата им имаха онзи полупрозрачен бледорозов цвят, който обикновено се среща само по скритата вътрешна повърхност на най-екзотичните морски раковини. Ръцете ѝ бяха дълги и по-силни на вид, отколкото можеше да се очаква от жена, висока едва метър и шейсет и пет. Имаше изящни китки с малки, почти детски пръсти и грижливо поддържани къси нокти.

Гръдният ѝ кош беше висок и деликатно извит под гърдите, коремът — плосък, с капковиден пъп над пубиса. Космите, прикриващи тази област, имаха още по-яркия отгънък на разтопена мед и както става при повечето червенокоси жени, растяха на малък, спретнат триъгълник с естествено правилни очертания, едва засенчващи потайната мека плът между бедрата.

Гладкият ѝ гръб слизаше с плавна извивка от дългата шия, прикрита под разпуснатата коса. В основата на гръбнака се тъмнееше бледочервена бенка с формата на рог, точно над процепа на малкото, мускулесто дупе. Краката ѝ бяха дълги, прасците силни, добре оформените глезени се преливаха в малки изящни ходила с висок свод.

Лицето, обрамчено в буйния водопад от медночервена коса, изглеждаше почти също тъй съвършено както тялото. Челото беше широко и гладко, скулите високи, устата пухкава, без нарочно издуване на устните, брадичката малко широко извита, за да влее намек за сила в цялостното усещане за невинност, което сякаш се излъчваше от нея. Носът ѝ бе малко по-дълъг и тесен, отколкото изискват каноните на класическата красота, над него между очите пъстрееха десетина ситни лунички. Самите очи бяха поразителни — големи и почти плашещо

интелигентни, дясното тъмнозелено като нефрит, а лявото синьо като метличина.

— Добре, времето свърши, дами и господа. — Денис, инструкторът по рисуване на голо тяло в Нюйоркското студийно училище, рязко плесна с ръце и се усмихна към подиума. — Благодаря, Фин, за днес приключихме.

Жената отвърна на усмивката. Останалите десетина-дванайсет присъстващи в студиото оставиха четките, моливите и въглените върху лавиците на стативите си и залата се огласи от техните разговори.

Младата жена се наведе да вдигне старото кимоно на черни и бели цветя, което винаги носеше на сеансите. Наметна го, пристегна колана около тънката си талия, слезе от платформата и изчезна зад високия китайски параван в дъното на залата. Казваше се Файона Катрин Райън или просто Фин, както я наричаха приятелите ѝ, и беше на двайсет и четири години. Почти целият ѝ живот бе минал в Кълъмбъс, щат Охайо, но от една година насам учеше и работеше в Ню Йорк и това ѝ доставяше огромно удоволствие.

Фин взе дрехите си от сгъваемия стол зад паравана, бързо се преоблече и прибра кимоното в раницата си. Няколко минути покъсно, вече с протрити джинси, удобни маратонки и сигнално жълта тениска, за да я забелязват шофьорите, тя махна с ръка на курсистите, които също размахаха ръце, попътно взе чека си от Денис, излезе под яркото обедно слънце и отключи веригата, с която бе закрепил стария си велосипед „Шуин Лайтуейт“ за един уличен стълб.

Прибра катинара в страничния джоб на раницата и я метна в предния багажник на велосипеда. Събра косата си на къдрава опашка зад тила, стегна я с черно ластиче, после измъкна от раницата смачкано зелено бейзболно каскетче, нахлупи го и издърпа опашката през отвора над ремъчето отзад. Яхна велосипеда, стисна дръжките на кормилото и подкара по Осма улица. След една пресечка зави на север по Пето авеню.

2.

Музеят за изобразително изкуство „Паркър-Хейл“ се намираше на Пето авеню между Шейсет и осма и Шейсет и девета улица, точно срещу зоологическата градина в Сентръл Парк. Проектирана първоначално като резиденция на Джонас Паркър, който бе натрупал състоянието си от „Бабините чернодробни хапчета“ и почина от неизяснено дихателно заболяване, преди да се засели в нея, сградата беше превърната в музей от неговия партньор Уилям Уайтхед Хейл. След усърдните грижи за черния дроб на нацията двамата бяха прекарвали доста време в Европа, където се отдаваха на увлечението си по живописата. Така се роди щедро надареният с финансови средства музей „Паркър-Хейл“, тъй че партньорите да бъдат запомнени като почитатели на изкуството, а не като създатели на хапчета, та били те и бабини. Картините в него представляваха еkleктична смесица — от Брак до Констабъл и от Гоя до Моне.

Финансите на музея се управляваха от попечителски съвет, в който влизаха високопоставени личности като кмета, полицейския комисар и секретаря на нюйоркския кардинал. Не беше най-голямата художествена сбирка в града, но определено спадаше към най-престижните и за Фин несъмнено бе късмет, че успя да си намери работа в отдел „Гравюри и графика“. За в бъдеще това винаги щеше да й осигурява предимство при постъпване в който и да било музей. Освен това щеше да смекчава унизителната подробност, че е получила бакалавърска степен в щатския университет на Охайо.

Не че бе имала някакъв избор; майка й работеше в тамошния археологически факултет, което я освобождаваше от такса за обучението. Животът в Ню Йорк обаче не беше евтин и трябваше по всички възможни начини да допълва скромната стипендия и оскъдните си спестявания. Затова работеше като модел при всеки удобен случай, преподаваше английски на емигранти и наглеждаше децата или домашните любимци на познати от факултета. Понякога имаше

чувството, че трескавият ритъм на живота ѝ никога няма да се нормализира.

Половин час след като напусна ателието, тя спря пред „Паркър-Хейл“, завърза велосипеда за поредния уличен стълб и изтича нагоре по стъпалата към огромния вход, увенчан с барелеф на полегнало голо тяло, целомъдрено закрито с воал. Точно преди да отвори вратата с бронзови орнаменти, Фин намигна на изображението отгоре — нали бяха колежки. Свали шапката и ластичето, прибра ги в раницата и разтръска освободената си коса. Усмихна се на стария пазач Фред, после изтича нагоре по широкото стълбище от розов мрамор. За момент спря на площадката и хвърли поглед към картината на Реноар „Къпещи се в гората“.

С наслада зарея взор из пищните, изящни очертания и прохладните синьо-зелени тонове на горската сцена, които придаваха на картината необичайна, едва ли не тайнствена атмосфера. Не за пръв път Фин се запита дали това не е една от натрапчивите фантазии на Реноар: случайно да се натъкне на група красиви разголени жени в някое затънтено кътче. На подобна тема можеше да се напише цял научен труд, но за нея това бе просто една красива картина.

Тя постоя пред платното цели пет минути, после се завъртя и изтича към втория етаж. Прекоси малката галерия с творби на Брак, после продължи по къс коридор и мина през една врата без табелка. Както в повечето галерии и музеи, картините и експонатите се излагаха в едно централно ядро от изкуствено оградени зали, а истинската музейна работа се извършваше отвъд стените им. В „скритата“ зона, където бе влязла току-що, се разполагаше отдел „Гравюри и графика“ на музея „Паркър-Хейл“. Отделът представляваше всъщност едно дълго помещение покрай северната стена на сградата, където тесните кабинети на служителите заемаха мястото до прозорците, а хранилицата разполагаша само с изкуствено осветление.

Колекциите се пазеха в безброй кутии от специален безкиселинен картон, подредени до вътрешната стена. Между високите рафтове имаше тесни ниши, оборудвани с малки бюра, столове и големи маси за проучване на отделните експонати. Плотовете на масите бяха от матово стъкло, закрепено върху солидна дървена рамка и осветено отдолу. Всяка маса бе оборудвана с фотографска апаратура за заснемане на диапозитиви, а във всяка втора

ниша имаше компютър, свързан с базата данни за цялата музейна сбирка: дигитални изображения на експонатите, документи по придобиването им и данни за произхода на творбите.

Работата на Фин за цялото лято беше да проверява дали инвентарните номера съвпадат с номерата на диалогите и документите за произхода. Досадно занимание, не ще и дума, но една двайсет и пет годишна музейна служителка трябваше да привиква с подобни неща, ако има поне малко ум в главата. Как казваше майка ѝ? „Ти си научен работник, скъпа, дори когато науката е изкуство, и всичко е за добро, щом налива вода в твоята мелница.“

Вода в твоята мелница... Тя се усмихна на мисълта, взе молив и бележник от шкафа за канцеларски материали и тръгна покрай редиците кутии с експонати към мястото, където бе работила вчера. Между дипломирането си и идването в Ню Йорк беше прекарала цяла година във Флоренция, за да опознае отблизо родното място на Микеланджело, да крачи по улиците, където е крачил той, и да научи неговия език. Виж, това наистина наливаше вода в нейната мелница, макар че си имаше и неприятна страна: кажи-речи всеки срещнат мъж — от чиновника в Архивната служба до изкуфелия стар свещеник в библиотеката на „Спирито Санто“ — не пропускаше да я щипне.

Много добре разбираше, че никой няма да ѝ възложи от самото начало да урежда творчески експозиции на флорентинските ренесансови живописци. Но ръководството бе обещало, че ако се справи добре като стажантка, догодина ще получи платена длъжност, а животът в Ню Йорк, докато завърши магистратурата си, беше скъп, макар че наемаше мизерна квартира в Алфabet Сити.

Пазачът отново се появи на редовната си обиколка. Във всяка зала пъхваше ключа си в таблото и продължаваше по-нататък. Иначе отделът изглеждаше съвсем пуст, точно както ѝ харесваше. Тя откри чекмеджето, с което бе работила вчера, сложи си задължителните бели ръкавици и се хвана на работа. Записваше номерата от целофановите обвивки, в които се съхраняваха гравюрите, сетне отнасяше записките си, а понякога и самата гравюра до нишата, за да ги сравни със сведенията от компютърната база данни.

След два часа вече се прозяваше и виждаше двойно, но не спираше да работи. Приключи с едното чекмедже, после премина към следващото, разположено толкова ниско, че трябваше да клекне, за да

го отвори. Изведнъж видя, че един от експонатите се бе плъзнал в тесния процеп зад чекмеджето и лежеше там почти невидим. Човек трябваше да издърпа чекмеджето докрай, за да го забележи.

Тя се приведе, протегна ръка и започна слепешком да опипва за малкото целофаново ръбче, което бе зърнала. Трябваше ѝ известно време, но най-сетне го стисна с два пръста и дръпна лекичко. След малко освободи листа и го извади на светло. Сложи го върху шкафа, затвори с крак чекмеджето и когато огледа находката си, едва не припадна.

Рисунката беше с размери приблизително петнайсет на двадесет сантиметра, грубо срязана или може би откъсната от едната страна. Дори през целофановото покритие се виждаше, че е изрисувана върху висококачествен пергамент, вероятно агнешка кожа, изтъркана с креда и пемза. Личеше си, че листът някога е бил част от бележник, защото в долния ъгъл се виждаха следи от подшиване.

Самата рисунка беше направена със сепия и бе толкова стара, че избледнелите линии бяха станали почти невидими, като паяжина. Качеството на рисунка не оставяше съмнение, че е дело на майстор от Ренесанса. Изобразяваше жена; едрите гърди се виждаха съвсем ясно. Беше с широки бедра, почти дебела. Главата, ръцете и долната част на краката не бяха изрисувани.

Поразяваше фактът, че женското тяло изглеждаше разрязано по централната линия, за да бъдат премахнати плътта и ребрата. Шията също беше разрязана, разкривайки както светлата тръба на югуларната вена, така и по-дебелата и изпъкваща сънна артерия, която се издигаше нагоре и изчезваше зад ухото. Виждаха се оголените бели дробове, бъбреците и сърцето.

Отлично изобразеният черен дроб биеше на очи, но стомахът липсваше — явно за да се даде по-добра видимост към матката и разтворения вагинален канал под нея. Маточната шийка бе изрисувана старателно, както и срамните устни в другия край. В рисунката най-грижливо бяха включени сухожилията и мускулите, поддържащи матката, както и главните вени и артерии на кръвоносната система.

Великолепната рисунка отразяваше аутопсията на неизвестна жена на средна възраст. Само че през Ренесанса не е имало аутопсии. Наричали са ги вивисекция и за извършването им се полагало смъртно наказание. Някога Леонардо да Винчи бил изправен пред съда за

подобно деяние, но обвинението отпаднало. Неговият съвременник Микеланджело също бил обвинен, макар че не се стигнало до съд.

По-късно други художници и интелектуалци разказвали в мемоарите си, че със съдействието на епископа Микеланджело използвал залата за мъртъвци във флорентинската болница „Спирито Санто“, за да рисува трупове, но нямало доказателства, тъй като легендарният му бележник бил изчезнал.

Фин продължаваше да гледа графиката. Беше живяла във Флоренция цяла година, където почти през цялото време изучаваше творчеството и епохата на Микеланджело. Дори текстът, изписан от двете страни на изображението, напомняше образците от неговия дребен ъгловат почерк, които бе виждала. Без нито миг колебание тя отиде до раницата си и извади малкия дигитален фотоапарат „Минолта“. Знаеше, че ще си изпати, ако я хванат, но знаеше също, че трябва да има копие от рисунката, за да я проучи на спокойствие. Тази рисунка би била идеална илюстрация за нейната дипломна работа. Директорът на „Паркър-Хейл“ Алекс Кроули беше голям привърженик на „каналния ред“, тъй че щеше да има безкраен поток от документация, разрешения и всевъзможни бумаги, преди да ѝ разреши дори да си помисли за снимки. Тя щракна десетина кадъра, после върна фотоапарата в раницата си, облекчена, че никой не я е забелязал.

Внимателно вдигна графиката, отнесе я на работната маса и се зае да изследва изображението с помощта на лупа, която извади от чекмеджето. Надписът бе твърде избледнял, за да се разчете, но тя предположи, че става дума за бележки относно вивисекцията на женското тяло.

Според запазената документация, когато някой умираше в болницата „Спирито Санто“, увивали покойника с чаршаф и го оставяли за една нощ в залата за мъртъвци, а на другия ден зашивали тялото в саван и го полагали в ковчега. Микеланджело, който разполагал с дубликат от ключа на залата, се промъквал там нощем, правел дисекция на трупа, изследвал интересуващите го органи и напускал преди разсъмване.

Непотвърдени слухове твърдяха, че използвал някакво странно метално устройство, за да носи на челото си свещ за осветление, но Фин не знаеше дали да им вярва. Като туристка бе посещавала „Спирито Санто“, включително и залата за мъртъвци, и доколкото бе

чела за икономиката на онази епоха, почти не се съмняваше, че художникът си е осигурявал срещу заплащане мълчанието на църковните власти. Освен това беше сигурна, че след като си е дал толкова труд, Микеланджело непременно е трябвало да скицира наученото.

Сега вече знаеше твърдо: графиката в ръцете ѝ не беше нарисувана по памет, а на живо, или по-скоро на мъртво. Постепенно осъзна какво е открила — автентична страница от бележника на Микеланджело. Фин дори знаеше кой е изработил кориците: подвързвачът Салваторе дел Сарто, близък приятел на Микеланджело, който редовно подвързвал снопчетата предварителни скици за неговите фрески. Но защо рисунката лежеше забутана зад едно чекмедже в „Паркър-Хейл“ и как бе попаднала там?

Тя провери инвентарния номер върху целофановата обвивка и го записа в бележника. После отиде до най-близката ниша с компютър, включи се в базата данни, натрака номера и поиска да види сканираните изображения на творбата. Странно, но те липсваха. Пред нея се появи празен екран с надпис: „Експонатът не е регистриран“. Върна се в главното меню, потърси каквато и да било документация, свързана с инвентарния номер, и откри името на слабо известния венециански художник Сантяго Урбино, за когото смътно си спомняше, че е чела. Имаше и втори номер, който я върна към главното меню с файловете за произход и документация. При кръстосаната проверка данните за творбата, художника и произхода съвпадаха напълно.

Според компютъра швейцарският клон на галерията „Хофман“ бе закупил графиката на Урбино от частен колекционер през 1924 година. През 1930 година тя била продадена на парижката галерия „Етиен Биню“, седем години по-късно попаднала в галерията „Розенберг“ и накрая отново се върнала в „Хофман“, откъдето я купил Уилям Уайтхед Хейл при последното си пътуване до Европа през 1939 година, малко преди да избухне войната. Оттогава станала част от постоянната музейна сбирка.

Фин се върна в главното меню и провери биографичната справка за Сантяго Урбино.

Оказа се, че този съвременник на Микеланджело и Да Винчи бил арестуван за вивисекция на животни с неморални цели, отлъчен от

църквата и екзекутиран. Фин отметна назад косата си, стисна я замислено и се вгледа в екрана. В исторически смисъл всичко звучеше логично, но тя знаеше, че един второразреден художник като Урбино просто не би бил в състояние да създаде подобна рисунка.

— Може ли да попитам какво си въобразявате, че вършите, мис Райън?

Фин подскочи на стола и се завъртя. Директорът Александър Кроули стоеше зад нея с рисунката на Микеланджело в ръка и по лицето му бе изписана ярост.

3.

Кроули беше красив мъж малко над шейсетте с гъста прошарена коса, ъгловато лице и интелигентни очи. Беше нисък, не повече от метър и седемдесет, и Фин подозираше, че подлага дебели стелки в скъпите си обувки. Както винаги носеше официален костюм с жилетка, но днес изглеждаше още по-изискан от обичайното, вероятно заради предстоящия довечера благотворителен прием — същият, на който никой не бе благоволил да я покани. Освен това Фин забеляза, че на ръцете му няма бели ръкавици, макар че държеше един от музейните експонати. Може би по директорските ръце не полепваха мазнини или други потенциални замърсители. Тя не се въздържа от забележка и изчервеното лице на Кроули стана направо пурпурно.

— Не е ваша работа дали нося ръкавици или не — заяви той. — В моите задължения обаче влиза да знам защо на своя глава сте извадили тази рисунка от шкафа.

— Тя беше в чекмеджето, по което работех, доктор Кроули. Отначало си мислех, че е част от редовните експонати.

— Отначало ли?

— Смятам, че е допуснатата грешка в описа.

— Как така?

— Според инвентарния номер трябва да е графика на Сантяго Урбино, един от второразредните венециански художници.

По лицето на Кроули се изписа професионална обида.

— Много добре знам кой е Сантяго Урбино.

— Смятам, че е допуснатата грешка. Според мен творбата е на Микеланджело.

— Микеланджело Буонароти? — възкликна смаяно Кроули. — Вие сте полудяла.

— Не смятам, сър — възрази Фин. — Разгледах я много внимателно. Налице са всички признаци за творба на Микеланджело.

— Значи от шейсет и пет години насам сме имали страница от бележника на Микеланджело, без изобщо да подозираме и изведнъж

една гениална млада сътрудничка, която още няма магистърска степен, идва да ни отвори очите. — Кроули се изсмя глухо. — Не ми се вярва, мис Райън.

— Прегледах инвентарните списъци — не отстъпваше Фин. — Музеят не притежава други творби на Урбино, защо са купили точно тази?

— Вероятно, драга моя, защото се е харесала на мистър Паркър или мистър Хейл.

— Нима дори за миг не допускате, че може да е произведение на Микеланджело?

— И да ви оставя да напишете за това статия, която ще изложи както музея, така и мен? Не, драга моя, не ценя чак толкова нито работата ви като сътрудник, нито вашето самолюбие.

— Не съм ви никаква „драга моя“, а Фин или мис Райън — гневно отсече тя. — И самолюбието ми няма нищо общо. Рисунката не е на Урбино, а на Микеланджело. Съставителят на инвентарния списък е допуснал грешка.

— Кой и кога е описал експоната? — попита Кроули.

Фин бързо затрака по клавиатурата и се прехвърли в края на списъка.

— А. К., 11 юни 2003 година — каза тя и прехапа устни. Беше допуснала гаф, който можеше да ѝ струва скъпо.

— Тоест Алегзандър Кроули. Аз. Не много отдавна.

— Тогава може би всичко опира до вашето самолюбие — каза Фин.

— Не, мис Райън, не до моето самолюбие, а до вашата компетентност. Бих добавил — и до вашето високомерие.

— Цяла година изучавах творбите на Микеланджело във Флоренция.

— Аз пък съм изучавал големите майстори през целия си живот. Вие грешите, а вашият отказ да признаете грешката и да приемете една по-академична преценка по въпроса доказва, че не сте от хората, които ни трябва тук. Когато самолюбието се сблъска със служебните задължения, трезвата професионална оценка отива по дяволите. За съжаление ще се наложи да прекратя стажа ви в „Паркър-Хейл“.

— Не можете да го направите!

— Мога, разбира се. — Кроули се усмихна иронично. — Току-що го направих. — Той пак се усмихна. — Препоръчвам ви да си съберете личните вещи и да напуснете незабавно, за да спестите и на двама ни по-нататъшни неприятности. — Той поклати глава. — Жалко, бяхте хубаво допълнение към нашия малък отдел.

Фин за дълго се вгледа в него, сякаш не вярваше на ушите си. После излезе от нишата, грабна раницата и изтича навън. Знаеше, че ще се разплаче, а за нищо на света не искаше да прояви слабост пред този високомерен негодник. Пет минути по-късно отново бе яхнала велосипеда си и пътуваше на юг към Алфabet Сити.

4.

Някога името на Алфabet Сити редовно се чуваше по полицейските радиостанции в криминалните телевизионни сериали; днес е по-вероятно да го срещнете като адрес на поредния нашумял рапър или като място, където ще откриете най-новия изискан ресторант. Може би това има нещо общо с построения неотдавна чисто нов полицейски участък от другата страна на Томпкинс Скуеър Парк, но вероятно повече се дължи на странния характер на Ню Йорк, който като амеба плъзва безпричинно ту към един, ту към друг квартал, променя го и продължава нататък.

Фин живееше в пететажна тухлена сграда на ъгъла на Четвърта улица и авеню „А“, чийто раздрънкан асансьор през повечето време служеше само за украшение. Вляво от сградата бяха баровете и ресторантите, които придаваха блясък на Алфabet Сити, а отдясно по Хюстън стрийт се простираше границата с Долен Ийст Сайд — място, до което амебата още не беше стигнала. Точно там започваше Вилидж Вю, един от онези „проекти“ за изграждане на високи и евтини жилищни блокове, които осейваха квартала като ракови клетки, бълващи мизерия и престъпност.

Все още разярена, тя спря пред сградата, влезе и заключи стария си велосипед в тъмната ниша под стълбището. Натисна бутона на асансьора и с изненада видя как кабината тронаво се задава нагоре с кръглото си прозорче от армирано стъкло, което ѝ придаваше вид на някакво чудовище от романите на Стивън Кинг, използващо от дълбините на зданието. Фин стоически изтърпя друсането по пътя към последния етаж и най-сетне прекрачи в уютната си обител.

Апартаментът беше миниатюрен дори по нюйоркските стандарти. Широкият коридор, започващ от вратата, бе превърнат от едната страна в хол, а от другата — в кухня. Кухнята гледаше към Долен Ийст Сайд и до прозореца имаше малка масичка за не повече от двама души. Вляво се намираше спалнята, чийто прозорец с изглед

към Четвърта улица се заключваше с верига, макар че беше на петия етаж.

Вдясно от кухнята имаше ниша, която домоуправителят бе нарекъл „кабинет“, когато за пръв път въведе Фин в жилището. По онова време помещението приличаше по-скоро на стенен шкаф или спалня за съвсем малко дете, но тя помоли един колега да ѝ скове няколко простички чамови етажерки, монтира чертожна маса, която едва се вмести в тясното пространство, и вече имаше къде да работи. Някъде отзад се спотайваше банята с най-малката мивка, вана и тоалетна в света. Когато седеше на тоалетната чиния, коленете ѝ бяха под мивката, а ако поискаше, можеше да свали капака и да натопи крака във ваната. За да се изкъпе наистина, трябваше да се сгъне на четири.

Когато нае апартамента, всичко беше боядисано в унил никотиновожълт цвят, но тя освежи банята в розово, спалнята в тревистозелено, а хола — кухня — в бежово. Малката работна ниша боядиса в деловит чисто бял цвят. В редките си свободни моменти смъкна отровнозеления линолеум и повика майстори да изциклят стария паркет отдолу.

Компютърът ѝ беше вехт лаптоп „Сони“, купен почти без пари на една разпродажба във факултета на майка ѝ. Държеше го скрит под разнебитения диван с червена кадифена тапицерия в „хола“, за в случай че някой наркоман събере енергия да изкатери петте етажа и да го открадне. За Фин тясната квартира бе същински дворец и вълшебна врата към бъдещето. Оттук можеше да отиде където и да било, макар че в момента не можеше да си представи къде ще е това.

Яростта ѝ все още не беше стихнала, когато отключи апартамента, нахълта вътре, метна раницата си на дивана и започна да се съблича, оставяйки дияра от дрехи по пътя към банята. Потопи се в малката вана почти за цял час, избърсна си краката, макар че всъщност нямаха нужда и си изми косата, която също не се нуждаеше от това.

Гневът ѝ не отслабваше. Тя източи ваната, пусна си студен душ и стоя под ледените струи, доколкото можеше да издържи, като броеше наум предимствата си и си представяше как Кроули се лута из Сентръл Парк с бяло бастунче и крещи: „Аз съм сляп! Аз съм сляп!“. Така му се падаше на гадината. Свали стария си хавлиен халат от куката на вратата, грабна кърпа и бършейки в движение косата си, мина в

спалнята да потърси нещо за обличане. Просна се на леглото и заби разсеян поглед в шкафа.

Изстена. За тази вечер имаше уговорена среща с приятеля си Питър, с когото ходеше вече от два месеца. Трябваше да вечеря заедно с него и още неколцина познати в „Градината на Макс“ на авеню „Б“, а освен това имаха мълчаливо споразумение, че „събитието“ ще е довечера — най-вече по негово настояване и защото ѝ бе омръзнало да отлага. Питър беше доста хубав, умен и мил, но Фин открай време много внимаваше с кого ще си легне.

Още на шестнайсет години в Кълъмбъс тя беше невероятно хубава и ужасно свенлива. Убийствена комбинация. Момчетата на нейна възраст изпадаха в ужас от прекрасното видение с разноцветни очи и облекчаваха собствените си комплекси за малоценност, като я наричаха „нажеженият айсберг“ или „червената рибка“. В резултат тя никога не излизаше на срещи и до края на шестнайсетата си година не бе целувана дори по бузата.

Накрая Фин заряза всякаква предпазливост и сподели проблема си с един млад преподавател от местния университет — вдовец, чието двегодишно момченце понякога ходеше да наглежда. Харесваше си го тайно още от първата съвместна смяна на памперсите, тъй че в крайна сметка не се оказа чак толкова трудно. За една нощ от нецелувано девойче се превърна в жена и нито веднъж не съжали за това. В предаването на Опра Уинфри сигурно биха го нарекли злоупотреба с малолетна, но тя не го прие по този начин тогава, не смяташе така и сега. За нея станалото бе чудо. От друга страна, за тия неща е по-добре да не се говори често.

Мъжът беше мил, нежен и удивително добър любовник в сравнение със следващите. Беше и достатъчно умен, за да ограничи връзката до няколко месеца, давайки на Фин време да събере опита и увереността, от които отчаяно се нуждаеше, научи я и на много неща за момчетата, но без да разбуди в нея друго, освен силно приятелско чувство.

Покрай другото той я научи как се използват презервативи и какви оправдания си измислят мъжете, за да не ги слагат. По-късно тя наистина чу всички тия оправдания, а и някои нови. За всеки случай винаги държеше няколко презерватива в нощното си шкафче и носеше поне един в тайното джобче на портмонето си. В плановите ѝ нямаше

място нито за СПИН, нито за бременност, а не ѝ се вярваше и Питър да желае нещо подобно. От петимата мъже, с които бе спала след първия, само двама си заслужаваха усложненията и емоционалните трусове; останалите бяха досадни, бедни или болезнено ревниви, а единият дори бе събрал и трите недостатъка.

Фин отдавна бе стигнала до извода, че хората твърде често объркват секса и любовта. Почти не се съмняваше, че сегашният случай с Питър е точно такъв. Той търсеше както секс, така и любов, а тя всъщност не желаше нито едното, нито другото. Ако в момента трябваше да създаде връзка, би предпочела мъж, който да ѝ даде и истинска дружба. Тя искаше да дава и да получава; Питър държеше да получава, без да даде нищо.

Тя посегна към телефона на нощното шкафче, вдигна слушалката и поседя, драскайки безцелно върху бележника, който държеше там. Разбира се, можеше да отмени срещата, като му каже, че не се чувства добре, но той вероятно щеше да дотърчи с пилешка супа или нещо подобно. След малко с изненада видя, че е надраскала грубо подобие на рисунката на Микеланджело, и се навъси. Кой би допуснал, че може да си докара неприятности, задето е открила творба на един ренесансов майстор? Все още не можеше да проумее защо Кроули толкова се ядоса. Тя се помъчи да изрисува всички вени, органи и сухожилия, които си спомняше, после се отказа. Остави слушалката, без да набере номер. Ако не друго, Питър поне заслужаваше да чуе истината в очите. Уви, тази вечер нямаше да му излезе късметът. Е, какво облекло беше най-подходящо, за да съобщи печалната истина?

5.

Докато вървяха бавно към нейния апартамент по авеню „А“, двамата слушаха музиката, долитаща от малките клубове в сутерените, вдъхваха ароматите на десетки различни ястия. Фин не бързаше да се прибере, но усещаше как от Питър лъха напрежение.

Той я беше прегърнал през кръста, с ръка в задния джоб на джинсите ѝ, и на всяка трета крачка бедрото му се блъскаше в нейното. Някога като ученичка тя би дала какво ли не, за да крачи така с някое красиво момче, но сега подобно нещо ѝ се струваше... ами, ученическа работа. Като това, някой поклонник да открие улица с твоето име и да открадне табелата заради теб. Тя въздъхна. Може би точно дотам опираше всичко — Питър все още беше типичен ученик, дявол да го вземе.

— Добре ли си?

— Да, защо?

— Въздъхна.

— Понякога хората въздишат, Питър.

— Да не си в цикъл или нещо такова?

Гласът му прозвуча нервно, сякаш менструацията беше някаква болест.

— Нещо такова ли? Какво по-точно? Трипер? Бяло течение? Вагинални брадавици? Или може би херпес?

Той се изчерви, засегнат от грубия тон.

— Не, не. Нямах предвид нищо подобно. Просто цялата вечер ми се виждаш една такава оклюмала и си помислих, че може би...

— Че може би ще ти съсия вечерта или нещо такова? Че току-виж работата станала гадничка? Кръв по чаршафите и тъй нататък?

— Не — отговори Питър малко разсеяно. — И това нямах предвид. — Той извади ръка от джоба и я плъзна нагоре по талията ѝ. Направи усилие да се усмихне. — Там, откъдето идвам, момичетата не говорят така... във всеки случай не твърде често.

— Напротив, Питър. Просто никога не си се вслушвал.

Тя отново въздъхна. Държеше се с него като с боклук и това не беше честно. Всъщност, държеше се като кучка, а изобщо не беше такава. Едно е да се разделиш кротко с някого, съвсем друго — да го обсипеш с огън и жупел.

— Виж — обясни тя. — Току-що безпричинно ме уволниха. Сигурна бях, че съм свършила нещо добро, а то се оказа лошо, скарах се с един човек и накрая излязох пълна глупачка. Отгоре на всичко Александър Кроули е най-надутото и самодоволно прасе, което съм срещала през живота си.

— Олеле — каза Питър. — А пък аз се боях да не съм те ядосал.

Той ѝ хвърли една от хлапашките си усмивки и тя усети как за момент губи решителност. Стигнаха до вратата на сградата. Фин извади ключовете.

Сама не разбра как, но няколко секунди по-късно тя вече целуваше Питър, а след днешния ден в музея решимостта ѝ се разклащаше все по-силно. Устните му бяха меки и топли, езикът му нежно и настоятелно проникваше между зъбите ѝ. Фин усети как местенцето точно под стомаха ѝ почва да се разтапя.

После усети вкус на канела и се досети, че преди малко той е лапнал освежаващо драже, планирайки предварително ходовете си. Ръката му плъзна нагоре към гърдите ѝ, но тя лекичко я отблъсна. Прекрати целувката.

— Не тази вечер, Пит. Наистина. Много съм уморена.

— Нека поне да те изпратя догоре.

Той отново изпробва усмивката, която май вървеше в комплект с канелените дражета.

— Не си длъжен.

— Но искам. — Той сви рамене. — Бог знае какво може да те чака в асансьора.

— Асансьорното чудовище — каза Фин. — И това си ти.

— Тогава ще те пазя от себе си — каза той.

Тя се разсмя, завъртя ключа и двамата влязоха вътре.

Докато се изкачваха с асансьора, Питър отново започна да я целува и към края на бавното пътешествие към петия етаж тя знаеше, че навярно все пак ще допусне грешката да го покани в апартамента.

Знаеше още, че просто търси утеха и подкрепа след днешните събития, а Питър ще се опита да постигне нещо повече, но в момента

не даваше пет пари за това. Искаше неговия вкус, аромат и допир. Може би в момента трябваше да си позволи мъничко егоизъм. В края на краищата не беше нейна работа да го пази от суровите истини на живота. Не му беше майка, за бога! Тя се изкиска на фройдисткия привкус в тази мисъл, после завъртя ключа в ключалката.

— Какво ти е толкова смешно? — попита Питър.

— Нищо, просто ми мина глупава мисъл. Можеш да влезеш, ако толкова ти се иска.

Тя прекрачи в тъмния апартамент и Питър я последва.

— Можеше да го кажеш с малко повече ентузиазъм — промърмори недоволно той.

Мъжът връхлетя изневиделица като тъмна, безмълвна сянка. За миг в лицето на Фин блесна фенерче и тя вдигна ръка да закрие очите си. Сърцето ѝ бясно заудря в гърдите, страхът я стисна за гърлото.

— Какво става, по дяволите? — успя да възкликне Питър.

За момент право пред тях прозвуча шумолене и Фин долови полъх на някакъв евтин афтершейв, сетне нещо я удари отстрани по главата с такава сила, че тя падна на колене. Фенерчето. Може би, защото изведнъж всичко потъна в мрак.

Чу как Питър се хвърля напред да ѝ помогне. В последната част от секундата преди мракът да я погълне, нейде далече отекна ужасен крясък, прекъснат от глуха, бълбукаща въздишка, и тя се запита какъв ли е този отвратителен звук.

6.

Мъжът изглеждаше на около шейсет и пет години. Беше нисичък, някъде около метър и седемдесет, и в сравнително добра форма. Имаше прошарена къдрава коса, силно олисяла отпред, тъй че челото му изглеждаше неестествено голямо, а очите зад очилата с кръгли метални рамки бяха много тъмнокафяви, почти черни. Беше облечен в чудесно скроен тъмен раиран костюм с жилетка, вероятно ушит в солидна фирма от рода на „Брукс Брадърс“, усърдно колосана простичка бяла риза без фирмен знак и вратовръзка от „Търнбул енд Асър“ на тънки тъмносини черти. Обувките бяха мокасини „Бали“. На дясната му китка лъщеше златен часовник „Булгари“ — малко претруфен, но в тон с пръстена от „Йейл“ върху показалеца на лявата му ръка. Не носеше брачна халка. Наоколо му лъхаше лек аромат на „Лагерфелд“.

Някой беше забил в гърлото на човека дълъг и крив марокански нож, наричан кумия. Острието бе минало през мекото небце и навлязло в мозъка, а дръжката стърчеше между устните като някакъв грозен сребристочерен език и широкият ефес от ковано желязо държеше главата леко надигната над старинното бюро с плот от кожа и зелено сукно. Кръв почти нямаше; лейтенант Винсънт Дилейни от Специалния полицейски отряд получаваше заплата тъкмо за да забелязва подобни детайли.

Според табелката на вратата на кабинета мъжът с кинжала в устата се казваше Александър Кроули, директор на музея „Паркър-Хейл“, разположен на ъгъла на Шейсет и шеста улица и Пето авеню, почти точно срещу зоологическата градина в Сентръл Парк. Дилейни се озърна през високите прозорци в отсрещния край на кабинета. Старомодните завеси от зелено кадифе бяха дръпнати и завързани с кадифени шнурове в същия цвят. Някой павиан в зоопарка можеше и да е видял нещо, но Дилейни не разчиташе на това. Никога не бе имал подобен късмет. Всъщност никога не бе посещавал зоологическата градина и изобщо не знаеше дали там има павиани.

В стаята имаше още четирима: Сингх от съдебната медицина, криминалистът Дон Пъткинс, фотографът Янс и сержант Уилям Бойд — шишкавият и зле облечен партньор на Дилейни. Били гледаше устата на мъртвеца, докато Сингх леко извърташе шията, за да провери вкочаняването. Долу на коктейла в приемната зала деветстотин елегантно облечени заподозрени пиеха мартини и се чудеха защо още се бавят ордьоврите. Все големи клечки начело с кмета и губернатора. Дилейни въздъхна. Работата щеше да се размърди.

— Какво ще ми кажеш, Сингх?

Съдебният лекар вдигна глава и сви рамене.

— Мъртъв от около час, може би малко повече. Все още няма вкочаняване. Вероятно е удушен с парче найлоново въже. Досега открих няколко влакна. В общи линии някой е минал изотзад и му е метнал примката.

— Някакви предположения за кинжала?

— Не е пакистански или индийски, това поне знам със сигурност. Твърде е дълъг; вероятно берберски, арабски или нещо от сорта, ако се съди по изработката.

— Удушен, казваш — обади се Били, продължавайки да гледа кинжала. — Не е ли заклан?

— Може би става дума за някакъв ритуал. При забиването на острието жертвата вече е била мъртва.

— Или пък го е сторил някой смахнат — добави Дилейни.

— Не е по моята част. — Индиецът отново сви рамене. — Кой знае, може просто да не е обичал живописиста.

Клетъчният телефон на Дилейни замига и подаде сигнал с мелодия от филма „Семейство Симпсън“. Дъщеря му го бе програмирала на шега и сега при всяко обаждане му се привиждаше как Барт Симпсън лети със скейтборд из Спрингфийлд. Той отвори телефона, изслуша съобщението, изсумтя веднъж-дваж и го прибра. После се озърна към Били.

— Ако обичаш, иди да провериш дали тук имат стажантка с фамилия Райън. Малкото име е Фин.

7.

Униформеният мъж седеше в празна стая, всъщност по-скоро килия с голи бетонни стени, сив дървен стол и един-единствен малък отвор за вентилация в отсрещната стена — винаги затворен, винаги закрит дори и сред летните жеги. Оскъдната мебелировка се състоеше от армейско легло и одеяло в единия ъгъл, стол и дълга работна маса със закрепен отстрани шарнир за редакторска лампа и увеличително стъкло. Лампата даваше единствената светлина в стаята. Друга не му и трябваше, защото нито четеше, нито се хранеше тук, само спеше или работеше на масата. Понякога за дълго потъваше в размисли, но можеше да го прави и на тъмно. Не се чуваше никакъв звук, освен далечния тътен на гръмотевици, шумоленето на дребни животинки и пъпленето на безумни твари, може би само плод на претоварения му мозък.

Той стана и пристъпи до масивната стоманена врата. Най-напред провери дали всички заключващи механизми са на място, после бавно се съблече, като закачаше всяка униформена дреха на бронзовата кука върху вратата. Ботушите остави внимателно до края на армейското легло. Когато остана чисто гол, човекът се върна към стола и седна отново. Забеляза, че е възбуден, но не обърна внимание на това. От много години нямаше с кого да споделя страстта си, тъй че предпочиташе просто да я пренебрегва.

Пресегна се, взе от кутията върху масата нов чифт хирургически ръкавици и плъзна пръсти по дебелия релефна кожена подвързия на грамадната тежка книга, разположена точно в идеалния център на масата.

Мотивът на корицата беше прост и недвусмислен, един от първите му опити в тази област — хлътнал в кожената подвързия кръст, от който се разбягваха прави линии като звездни лъчи. На него висеше с главата надолу Дева Мария, чиито ръце бяха приковани ниско в основата, а краката — за напречната греда. Изображението разкриваше безграничното ѝ страдание както от самото разпятие, така

и от раждането на нейната първа и единствена рожба: дете, родено не надолу към земята, а във възход към мястото си до своя Отец. Божие дете, чиято мощ я убива, макар тя да умира доброволно на кръста, за да го роди, без някога да узнае докрай огромното значение на оногова, когото е родила. Неговото чудо и ярост, неудържимия му стремеж към пълна и праведна мъст за света. Голият мъж изрече кратка молитва към Божията майка, после разгърна книгата на последната страница, над която работеше, и започна нов стих.

Както се полага на всяка Библия, първата буква от колоната трябваше да бъде изрисувана, затова той отвори шишенце лепило и с най-фината си четка нанесе тъничка линия от лепкавата течност по оформените с молив очертания на заглавната буква. Грижливо я изсуши с дъха си, после взе лист златен варак и пренесе с памучен тампон част от златото върху лепилото.

Изчака търпеливо, сетне използва друга, по-широка и по-мека четка, за да отстрани излишното злато. Вече бе решил какъв цвят ще използва за вътрешността на буквата: медночервено, точно като косата на момичето, като мириса на прясна кръв в горещ летен ден — така, както трябваше да бъде преди много, много години.

8.

Фин седеше сгушена на ръба на дивана, докато санитарката дезинфекцираше слепоочието ѝ със спиртен тампон. Беше черна, дебела и много внимателна.

— Сигурно е използвал палка или нещо подобно. Кожата почти не е наранена. Ще имаш подутина, но нищо повече. Голям късмет си извадила, момиче.

Фин бавно кимна и се помъчи да не гледа грамадното петно върху килима близо до вратата. Изобщо не смяташе, че има късмет, но поне бе жива. За разлика от Питър. Тя усети как в очите ѝ отново напират горещи сълзи и преглътна с усилие. Онзи последен звук, чут, преди да пропадне в мрачната бездна на безсъзнанието, беше всъщност смъртта на Питър, с прерязано гърло от жесток удар с нож, който бе прелетял тихичко покрай нея като крило на нощна птица, за да завърши с ужасяващото задавено хъркане.

Апартаментът беше препълнен с народ. Двама санитарни, които вече си събираха багажа, поне трима униформени полицаи и двама детективи. Един криминалист посипваше навсякъде прах за отпечатъци от пръсти и тихо си подсвиркуваше. Санитарката отново заговори на Фин.

— Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш в болницата за преглед? Може да имаш сътресение, макар че не ми се вярва, но знае ли човек... — Тя се навъси. — Има и още нещо, дето сигурно си струва да го провериш.

— Ако бях изнасилена, щях да знам — отсече Фин. — Не съм.

— Добре, скъпа — отвърна жената и щракна пластмасовото си медицинско куфарче. — В такъв случай ще си тръгваме. Искрено ти съчувствам за страданията и загубата.

— Благодаря.

— Няма защо.

Заобикаляйки кървавото петно, санитарите излязоха през вратата. Единият детектив излезе от спалнята и тя се зачуди защо

изобщо е влизал там. Беше се представил с името детектив Тракър и като го чу за пръв път, то ѝ се стори смешно до истерия. И на практика реакцията ѝ бе точно това — израз на почти истерично състояние. Детективът през цялото време я зяпаше право в гърдите и имаше лош дъх. Беше висок, широкоплещест, с мазна коса.

— С тоя Питър отдавна ли сте приятели?

— От два-три месеца.

— Спите ли заедно?

— Не смятам, че е ваша работа.

— Напротив. Ако спите с него, някой друг може да ревнува. Вмъква се тук и ви издебва или нещо подобно. Виж, ако не спите с него, тогава въпросът става малко по-сложен.

— Не спяхме заедно.

— Значи не познавате онзи, дето го е убил?

— Не.

— Откъде сте толкова сигурна? Сама казахте, че било тъмно.

— Никой от познатите ми не убива хора.

— Откраднато ли е нещо?

— Не успях да огледам както трябва.

— Значи може да е било грабеж?

— Възможно.

— Няма много за крадене.

— Да.

— Студентка сте, нали?

— Да. От Нюйоркския университет.

— И Питър ли?

— Да.

— Как се запознахте? На лекции, чрез общи приятели или нещо друго?

— Той учи... учеше по програмата за изящни изкуства.

— Е? Какво общо има това?

— Посещаваше курс по рисуване на голо тяло. Аз работя като модел.

— Как, гола ли?

Очите му отново се спуснаха към гърдите ѝ. За пръв път това наистина я раздразни.

— Нарича се актова живопис.

- Все тая, сладурче. Нямах дрехи и толкоз.
- Различно е, детектив Тракър, повярвайте ми.
- Допускате ли, че може да е бил някой от курса по рисуване?
- Не.
- В Ню Йорк е пълно със смахнати.

Главата я болеше ужасно. Искаше само да се свие на дивана и да заспи.

— Не е бил никой от проклетия курс, разбрахте ли, дявол да го вземе!

— По-кратко, малката. Не съм аз лошият.

— Тогава престанете да се държите като такъв.

Единият от униформените полицаи се усмихна. Тракър се навъси. Някой почука отвън и отвори вратата. На прага застана висок, много слаб мъж. Имаше тъмна коса, която се нуждаеше от подстригване, и изпито ъгловато лице с дълбоко хлътнали черни очи и леко набола четина по бузите и брадата. Приличаше на ирландец. Новодошлият сведе поглед към локвата кръв, засъхваща върху килима, и се намръщи.

— Кой сте вие, по дяволите? — попита Тракър. — Това тук е местопрестъпление и ни пречите, мътните да ви вземат.

Мършавият мъж бръкна във вътрешния джоб на самото си и измъкна малък, протрит кожен калъф. Докато го вадеше, Фин забеляза кобура под мишницата му. Тракър също го видя. Човекът разтвори калъфа и го пъкна под носа на детектива.

— Дилейни, лейтенант Винсънт Дилейни от Специалния полицейски отряд. — Той се усмихна. — А вие?

— Тракър от двацет и трети участък.

— Приятно ми е. Това ли е мис Райън?

— Да, лейтенант.

— Бих искал да поговоря с нея, ако не възразявате.

— В момента вода разследване.

— Не, не го водите — каза Дилейни. — Вече не.

9.

Над Ватикана се зазоряваше, но тайният град зад високите стени още тънеше в дълбоки сенки, а дърветата около лъкатушните алеи и старинните сгради тихо си шушукаха под ласката на лекия утринен вятър.

Тук-там блестяха светлини и мъжът с дългото черно расо чу приглушени песнопения, когато излезе от канцелариите на Държавния департамент в Папския дворец и зави по тясната чакълена алея между двореца Белведере и старата тухлена електроцентрала.

Стиснал в ръка разшифрованото съобщение от Ню Йорк, той ускори крачка. Мокрият от росата чакъл хрущеше под обикновените му черни обувки с връзки. Някога, в самото начало на кариерата си, изпитваше страхопочитание пред това място и го смяташе за земен престол на волята Божия.

С годините косата му оредя и зрението му взе да се замъглява, но въпреки това днес виждаше Ватикана с далеч по-ясен поглед. Някога се смяташе за привилегирован свещеник, доведен тук заради своето благочестие и обичта си към Христос. Сега знаеше истината: бяха го довели заради способностите му в областта на криптографията и лингвистиката. Ако вместо колежа „Нотр Дам“ беше завършил „Харвард“, днес навярно щеше да работи за ЦРУ.

Какво пък, помисли си той, изглежда, и Бог се нуждае от шпиони.

Продължи по алеята още малко, после свърна към една малка врата и се изкачи в библиотеката. Разбира се, това изобщо не беше Ватиканската библиотека, а по-скоро атракция за туристите с фрески по многобройните сводове и витрини за древни ръкописи — колоритни, но не особено важни. Човекът откри второ стълбище и продължи по него към следващия етаж.

Дълъг коридор водеше към тежка дървена врата, охранявана дори в този ранен час от швейцарски гвардеец в старинна парадна униформа с торбести панталони, шлем и алебарда. Свещеникът

знаеше, че под смешната издута камизола гвардеецът носи от едната страна къс автомат „Берета S12“ на ремък с катарамата за бързо сваляне, а от другата — служебен полуавтоматичен пистолет „Берета M9“. Тайните на Светия отец се охраняваха с най-модерно оръжие.

Свещеникът измъкна от джоба на расото ламинираната си лична карта и я вдигна пред очите на часовия, който веднага застана мирно. Леко кимна на младежа, после отвори вратата с надпис ARCHIVO SECRETO — Тайните архиви на Ватикана.

Човекът, при когото идваше, беше в първата от множеството стаи на Архивите. Чакаше търпеливо, седнал на обикновен дървен стол зад обикновена дървена маса. Около него имаше библиотечни лавици, претъпкани с документи. Малкото прозорче гледаше към градината Пиня. Човекът на стола бе сегашният държавен секретар, кардинал Карлос Абриуци — най-високопоставената личност във Ватикана след папата. Свещеникът знаеше, че всъщност Абриуци е далеч по-могъщ от крехкия старец на Светия престол. Всички нишки на властта рано или късно стигаха до ръцете на Абриуци и той ги подръпваше като опитен свирач на арфа. За разлика от повечето католици и дори от повечето католически свещеници той разбираше, че Ватикана е не толкова средище на религия, колкото център на делово и държавно управление. Фактически това бе втората по размери държава в света с население почти два милиарда — поне в духовен смисъл.

— Какво ни носиш, Франсис? — попита сърдечно Абриуци.

Свещеникът му подаде разшифрованото известие.

— Гледай ти, Кроули убит — промърмори кардиналът. — Колко печално. — В гласа му нямаше и следа от съчувствие или жалост. — С марокански кинжал?

— Боя се, че да.

— В такъв случай знаем кой е убиецът.

— Да.

— Е, поне най-сетне излезе на бял свят.

— По твърде драматичен начин.

— Трябва да бъде открит и обезвреден, преди полицията да го засече.

— Да.

— И някаква стажантка е фотографирала една от рисунките на Микеланджело?

— Да.

— Откъде знаем?

— Заснели са я охранителните камери в музея.

— Предприет ли е опит да ѝ се отнемат снимките?

— Да. Неуспешен.

— Тя също трябва да бъде спряна. — Кардиналът продължи да се вглежда замислено в съобщението. — Това може да е изключителна възможност за нас, особено след смъртта на Кроули. — Той помълча. — Има ли някаква връзка между неговата смърт и момичето?

— Едва ли.

— Но подозренията могат да се насочат към нея.

— Вероятно.

— Кой ще ти трябва?

— Сорвино.

— На разположение ли е?

— Да. Чака да му заповядаме, Ваше Преосвещенство.

— Ти да му заповядаш, Франсис. Аз не бива да имам нищо общо.

Разбираш ме.

— Напълно, Ваше Преосвещенство.

Ако нещо се объркаше, той щеше да поеме вината.

— Би било великолепно, ако успеем да сложим край веднъж завинаги. Много неща са поставени на карта, включително и целостта на църквата.

— И светостта на един от нейните папи — добави свещеникът.

— Ако успееш да сложиш край, може и ти самият да бъдеш канонизиран — усмихна се кардиналът. — Още един свети Франциск ще ни свърши чудесна работа.

Свещеникът също се усмихна, но очите му си останаха мрачни.

— Няма светци, обречени на адския огън, Ваше Преосвещенство — каза той. — А се боя, че след всичко сторено моята участ ще бъде точно такава.

— Възможно — отвърна кардиналът. — Но може би ще се погрижа да носиш епископска митра поне тук, в земния ад. Би ли ти допаднало, Франсис?

— Не търся награди, Ваше Преосвещенство. Работата ми е да служа на църквата.

— Никой, бил той обикновен човек или свещеник, не е длъжен да разчиства духовната мръсотия, оставена от някого, който много добре е разбирал какво върши, Франсис.

— Всеки свещеник е преди всичко човек, Ваше Преосвещенство. А папата е само свещеник.

Кардиналът се усмихна добродушно.

— Решил си да ме учиш на религиозна етика?

— Доктрината не е сложна.

— И всички ние сме я изучавали някога в семинарията, но един обикновен човек би бил обявен за сатана, ако извърши каквото е сторил онзи Божи пастир. Някога биха го изгорили на клада. А сега ще бъде светец.

— Знам, че звучи шаблонно, Ваше Преосвещенство, но неизповедими са пътищата Господни.

— Съмнявам се тази история да има нещо общо с Господ и пътищата Му, Франсис — каза кардиналът. — Силно се съмнявам.

10.

Дилейни и Фин бяха сами в апартамента. Той седеше до нея на дивана и когато заговори, гласът му прозвуча сърдечно и меко, с едва доловим ирландски акцент, който ѝ се стори малко изкуствен, защото той очевидно бе родом от бедняшките квартали на Ню Йорк, а не от Дъблин. От друга страна, тя се смяташе за благоразумно момиче и като типична рожба на Средния запад изпитваше недоверие към хора, които се държат твърде любезно без основателна причина.

— Сигурно е бил някой наркоман, търсец нещо за продан — каза детективът. — Ужасно, не ще и дума, но убийството на вашия доктор Кроули ми се струва съвпадение, нищо повече. Навярно и вие го разбирате. Макар че днес следобед сте имали спречкване и тъй нататък.

— Първо, той не е „мой“ доктор Кроули и второ, не виждам каква връзка може да има.

— Аз също, Фин, и затова съм тук. Да видя дали има връзка или не.

— Няма.

— За какво се скарахте?

— Несъвпадение на възгледи за изкуството. Бях открила в едно чекмедже забутана графика. Твърдо смятах, че е на Микеланджело. Доктор Кроули беше на друго мнение. Скарахме се. Той ме уволни.

— Несъвпадението на възгледи не е причина за уволнение.

— И аз така смятам.

— Тогава защо го е направил? — попита Дилейни със спокойна усмивка. — Ето пак. Виждаш ли, Фин, още една загадка.

— Мисля, че не му допадна някаква си зелена стажантка да оспорва неговата преценка. Самолюбието му беше поне колкото къща.

— Той познаваше ли Питър? — тихо попита Дилейни.

— Не. Или поне така смятам.

— Имаш ли представа кой би могъл да се разсърди на Кроули дотам, че да го убие?

— Не го познавах много добре.

— Какво стана с рисунката на Микеланджело?

Фин се навъси. Въпросът ѝ се струваше странен и тя не скри мнението си.

— Предполагам, че една графика на Микеланджело би трябвало да е доста скъпа — отвърна Дилейни.

— Разбира се.

Дилейни сви рамене.

— Ето че имаме мотив за убийство.

— Последния път, когато видях рисунката, той я държеше. Бях я прибрала в целофановата обвивка.

— А защо изобщо я беше извадила? — рязко попита Дилейни.

Фин се поколеба; защо рисунката го интересуваше толкова? За нея тя нямаше нищо общо с убийствата на Питър и Кроули. Беше свалила обвивката, за да направи по-ясна снимка, но реши да не му казва. Поне засега.

— Искях да я разгледам по-добре — каза тя. Всъщност не лъжеше.

— Но когато Кроули държеше графиката, тя беше отново в обвивката, така ли?

— Да.

— И така я видя за последно?

— Да.

— Той не я ли прибра в чекмеджето?

— Може да я е прибрал, след като си тръгнах.

— Но не си го видяла.

— Не.

Дилейни се облегна назад и погледна Фин. Красиво ирландско момиче с невинно лице. Дявол да го вземе, нямаше начин да разбере дали лъже или не. Утре щеше да бъде наясно, след като прегледа записите от охранителните камери и поговори с няколко души.

— Ти си умно момиче, нали, Фин?

— Надявам се.

— Според теб кой е убил твоя приятел и защо някой би пожелал да извърши нещо тъй ужасно?

— Не знам.

— А на мое място какво би си помислила?

— Онова, което явно си мислите вие: че между двата смъртни случая има някаква връзка.

— Не говорим за смъртни случаи, Фин, а за убийства. Разликата е огромна.

— Трябва ли да има причина? — попита Фин. — Не може ли просто да е съвпадение?

Гласът ѝ звучеше почти умолително. Беше толкова изтощена, че умората се превръщаше едва ли не във физическа болка. Имаше чувството, че от жертва по някакъв странен начин е станала престъпничка.

Дилейни продължаваше да я гледа замислено. Накрая проговори.

— Според теб какво би станало, ако се беше прибрала половин час по-късно? Това е истинският въпрос, нали? Или какво би станало, ако беше отишла у Питър?

— Защо ми задавате купища тъпи хипотетични въпроси? Питър е мъртъв и вие не знаете защо. Аз също не знам, само че е ваша работа да разберете. — Тя поклати глава. — Упорито питате за рисунката. Какво толкова ви интересува, по дяволите? Добре, сбърках! Не беше Микеланджело, доволен ли сте?

— В гърлото на Кроули беше забит кинжал. Предполагаме, че е марокански. Наричат го кумия. Знаеш ли какво представлява?

— Не.

— Може и Питър да е убит със същия нож. Сигурна ли си, че не си виждала нещо подобно в музея?

— Да!

— Виждаш ми се малко уморена, Фин.

— Познайте по чия вина.

Дилейни погледна стария си часовник марка „Хамилтън“. Минаваше един след полунощ.

— Имаш ли при кого да отидеш?

— Да, тук.

— Не можеш да останеш сама тук, дете.

— О, за бога! Не съм ви дете. Мога да се грижа за себе си, разбрахте ли?

Едва намираше сили да не се разплаче. В момента искаше само да се сгуши на леглото и да заспи.

Дилейни стана.

— Добре тогава — каза той. — Време е да си тръгвам.

— Да, крайно време.

Дилейни направи две крачки към вратата, заобикаляйки кървавото петно. Обърна се.

— Сигурна си, че е било рисунка на Микеланджело, нали?

— Да — глухо отвърна тя. — Беше Микеланджело. Пет пари не давам за приказките на Кроули.

— Може би точно приказките са го убили — каза Дилейни. — А това, че ти знаеше за рисунката, може да е убило твоя приятел Питър. По грешка.

— Просто се мъчите да ме уплашите.

— От къде на къде ще го правя, дете?

Той се обърна към вратата и излезе. След малко Фин чу как асансьорът пристигна с глухо трополене, после пое обратно надолу. Тя остана сама. Загледа се в тъмното петно, сетне извърна глава. Да, от къде на къде му беше хрумнало да я плаши и защо толкова се интересуваше от една рисунка, която изобщо не беше на Микеланджело?

Фин уморено се изправи на крака, превъртя два пъти ключа в ключалката и закачи веригата, след това заобиколи по ръба на изцапания килим и мина в спалнята, като остави лампата в хола да свети; тази нощ нямаше начин да заспи на тъмно.

Смъкна дрехите си, изрови една дълга тениска, на която имаше изрисувана крава с венче от маргаритки и надпис „Охайо — домът на Елси“, навлече я и се пхна в леглото. Изгаси нощната лампа и се отпусна. През отворената врата сноп светлина от хола падаше върху ръба на леглото. Чуваше как градът шуми около нея като огромна, нестихваща енергийна буря. Сградата пукаше, асансьорът издаваше странни кънтящи звуци, откъм бедняшките жилищни блокове долитаха крясъци, някъде долу някой шумно отвори прозорец. Може би наистина бе постъпила глупаво, че остана тук тази нощ.

Спомни си как почина баща ѝ. Беше на четиринайсет години и когато майка ѝ съобщи, че татко ѝ е получил смъртоносен сърдечен удар в някаква забравена от бога страна в Централна Америка, където провеждаше разкопки, тя се сгуши в леглото също както сега, заби поглед в тавана, вслуша се в звуците на нощния град и се зачуди как е възможно всичко да продължава без ни най-малък признак, че той е

изчезнал напълно от потока на събитията, прогонен е от вселената и това не променя съвършено нищо. Питър беше мъртъв; вече никога нямаше да чуе гласа му, да усети устните му върху своите, никога нямаше да получи шанса да реши дали иска да спи с него или не.

Стисна клепачи, напрегна слух и отчаяно се помъчи да долови някаква оцеляла следа от присъствието му в апартамента. Усети как сълзите пак се завръщат; това не бе помогнало, когато умря баща ѝ, нямаше да помогне и сега. Той щеше да се завръща отново и отново като призрачно видение.

Знаеше, че също като баща си ще вижда Питър седмици наред — да изчезва зад ъгъла, да се мярка като мимолетна сянка в тълпата на оживена улица, като лице зад стъклото на прелитащо такси, като шепот на безпльтен глас, а сетне бавно да се изгуби във времето като шумоленето на понесени от вихъра мъртви листа и накрая да изчезне завинаги. От всичко оставаха само спомени и стари кости — макар че дори и костите на баща ѝ бяха изчезнали в някоя незнайна гробница сред джунглите, погребани в студените каменни дълбини на някой мрачен бездънен кладенец.

Фин дълго лежа и накрая седна в леглото. Знаеше, че майка ѝ е на полуостров Юкатан да изследва кралските гробници край Копан, но колкото и да беше смахната, все пак от време на време проверяваше дали има известия, а в момента Фин изпитваше дълбока потребност да поговори с някого, та макар и чрез гласовата поща.

Щракна нощната лампа, вдигна слушалката и набра номера на майка си в Кълъмбъс. Изчака, слушайки как сигналът отеква отсреща, и когато чу на запис дрезгавия пушачески глас на майка си, сърцето ѝ спря за миг. В гърлото ѝ се надигна пареща буца, после тя се протегна и остави слушалката. Не искаше да стряска майка си със съобщение — усещаше, че сега гласът ѝ ще прозвучи изплашено и тревожно.

Скицата, която беше направила на тайнствената графика, бе изчезнала от бележника до телефона. Тя плахо посегна, взе го и плъзна пръсти по празната страница. Някой бе откъснал не само рисунката, но и следващите няколко листа — никаква следа, сякаш изобщо не бе съществувала.

Изобщо не бе съществувала. Като татко, като Питър. Може би както самата нея, ако убиецът не беше изпаднал в паника. Тя се извъртя и спусна босите си нозе на студения дървен под. Кроули

мъртъв. Питър мъртъв. Нейната скица изчезнала. Някой се мъчеше да направи така, сякаш страницата от бележника на Микеланджело изобщо не е съществувала. Но защо? Фалшификация? Нещо, което „Паркър-Хейл“ се опитва да пробута на наивен уредник в някой друг музей? Не ѝ се вярваше — не и за една-единствена графика, забутана в дъното на чекмеджето. Един музей с репутацията на „Паркър-Хейл“ не би заложил името си на карта само заради някаква предполагаема рисунка на Микеланджело.

Беше готова да се закълне, че чува нечии стъпки по пожарната стълба зад кухненския прозорец. Знаеше, че прозорецът е заключен, но пък ако някой омотаеше юмука си с риза, един удар можеше да му осигури свободен достъп до апартамента. Фин трескаво огледа спалнята, видя бейзболната бухалка и ръкавица в ъгъла до вратата и се хвърли към тях. Грабна бухалката и изтича в хола. Зави към кухненската ниша, пристъпи към мивката и с всичка сила замахна срещу черното лъскаво стъкло. Под удара то се разпадна на хиляди късчета, но откъм пожарната стълба не се чу друг звук, освен трополенето на стъклената градушка, която прелетя покрай петте етажа надолу и се разби с трясък върху кофата за боклук в задната уличка.

Фин нямаше време да размишлява над постъпката си. На стълбата наистина можеше да има някой, а ако Дилейни беше прав за убиеца на Питър и Кроули, рано или късно щяха да потърсят и нея. Стиснала бухалката, тя се промъкна обратно в спалнята, като пътъм взе раницата от дивана.

Фин изсипа учебниците си на леглото. Задържа само дигиталния фотоапарат и малката чантичка с гримове, която носеше навсякъде. Мина в банята, запаси се с всичко необходимо — от шампоан до тампони — натъпка го в раницата и добави четири-пет чифта памучно бельо, два сутиена, пет-шест фланелки и няколко чифта чорапи.

С малко повечко дърпане успя да се пъхне в най-тесните си джинси, обу маратонките и нахлупи бейзболното каскетче. След минута вече беше навън и тичаше надолу по стълбите, вместо да изчаква едноокото чудовище. Стигна долу леко задъхана, измъкна велосипеда си изпод стълбището и излезе в нощта. Погледна светещия циферблат на часовника си. Два без петнайсет. Не беше най-подходящото време за пътешествия, но нямаше избор. След смъртта на

Питър и убийството на Кроули в кабинета му все по-силно я обземаше чувството, че се разхожда с изрисувана на гърба мишена.

Пусна раницата в големия преден багажник, яхна велосипеда и подкара по Шеста улица към Първо авеню, където спря и влезе в една телефонна кабина. Извади малкото черно тефтерче от задния джоб на джинсите си, пусна в автомата монета и набра номера. След третия сигнал отсреща прозвуча мъжки глас:

— „Кулидж“.

— Ти ли си, Юджин?

Всъщност името му беше Евгений, но той го бе американизирал.

— Аз съм. Кой се обажда, моля?

Говореше малко тревожно, сякаш се боеше, че го търси КГБ или майка му.

— Безпокои те Фин Райън, Юджин. Имам проблем.

— Фийн! — възкликна младежът. Той беше един от чужденците, на които Фин преподаваше английски, и страшно си падаше по гърдите или по задника ѝ, в зависимост от това кое е обърнато в момента към него, макар че на няколко пъти категорично бе отрекъл да има подобно нещо. — Какъв ти е проблемът? Ще го уредя, не се успокой.

Евгений работеше като нощен администратор в хотел „Кулидж“.

— Не се безпокой — поправи го машинално Фин. — Трябва ми стая за тази нощ.

— Тук?! — възкликна той с ужас.

Фин се усмихна. Беше виждала хотел „Кулидж“ — тясна тухлена сграда на четири етажа, спотаена под Манхатън Бридж в края на Дивижън стрийт и напомняща някогашен приют за бездомници. Изглеждаше невъзможно да бъде модернизирани, а и едва ли някой се бе опитвал.

— Да, там. Не се безпокой. Мога да платя, имам кредитна карта.

Отсреща долетя горчив смях. През стъклото на кабината Фин видя как пет-шест черни хлапета гонят по улицата старец на велосипед, който вадеше от раздърпаната пощальонска чанта на рамото си някакви дебели книги, може би стари телефонни указатели, и ги мятеше по преследвачите. Ню Йорк... Трябваше час по-скоро да си намери подслон.

— Тук не приемаме плащане с кредитни карти, Фийн, само брой.

— Само в брой — поправи го тя.

— Точно така.

— Но аз нямам налични.

— Аз имам — каза Юджин. — Ти ми връщаш по-късно, да?

— Да — отговори тя, макар че не беше сигурна дали иска да задлъжнеее към един осемнайсетгодишен руснак с пъпчива физиономия и нечисти помисли спрямо тялото ѝ.

— Идвай веднага! — подкани я Юджин. — Не добре за хубаво момиче като теб да ходи по улици толкова късно. — Той пак се разсмя. — И за грозно момиче не добре.

— Тръгвам. Ако не пристигна до двацет минути, обади се на ченгетата.

По линията долетя презрително сумтене.

— Юджин Зубинов не викал ченге през целия си живот. Няма да стори и сега, дори заради хубаво момиче като теб. Размърдай задник и идвай веднага тук, та Юджин вече да не тревожи, разбрано?

Фин се усмихна.

— Разбрано.

Тя остави слушалката, яхна отново велосипеда и за момент обмисли маршрута си. Първо авеню беше еднопосочно и водеше в обратно направление, а за нищо на света не би карала по тротоара посред ноц. Можеше да отскочи до Второ и да слезе към Финансовия квартал, но сега там беше пълно мъртвило — ако ѝ се случеше нещо, нямаше да може да потърси помощ. Тя обърна велосипеда и с всичка сила завъртя педалите обратно към авеню „А“. Мина покрай жилището си, после рязко зави надясно и омекналите гуми изсъскаха по асфалта. Изправи се на педалите, за да увеличи скоростта още повече. Зави по Хюстън стрийт и навлезе в оживено движение въпреки късния час. Караше колкото се може по-плътнo до бордюра, озърташе се за спрели коли, които можеха внезапно да отворят врати, и същевременно държеше под око опасната жълта върволица от прелитаци вляво таксита.

Когато стигна до Елдридж и зави наляво, усети, че някой я следи. Всеки път, когато заобикаляше паркиран автомобил, зърваше друг велосипед на стотина метра зад себе си. Под светлината на уличните лампи той изглеждаше лъскав и скъп — златисто-черна молибденова рамка, извити ръкохватки и тесни състезателни гуми. Екипировката на

колоездача също привличаше вниманието: плътно прилепнала черна състезателна риза, тъмен еластичен клин, черни спортни обувки и черен шлем от кевлар, издължен отзад над гърба и снабден отпред със скосено огледално забрало. По форма зловещо напомняше глава на змия или динозавър. Такава екипировка имаха спешните куриери, които разнасяха през деня пратки и послания из целия град и караха като луди, без да им пука за останалите на пътя — от автобусите и колите за смет до другите куриери и дори пешеходците.

Завой след завой преследвачът неизменно беше по петите ѝ, без да скъсява или увеличава дистанцията. Каквото и да правеше, не успяваше да се откъсне от него и когато наближи Гранд стрийт, започна да я обзема страх. Отначало си мислеше, че става дума за обикновено съвпадение — двама души се движат в една и съща посока — но кой куриер би работил в два през нощта? Можеше да е полицай, но тя знаеше, че те карат планински велосипеди и лесно се разпознават по ярко оцветените найлонови жилетки. Спомни си ужасяващите предсмъртни хрипове на Питър и завъртя педалите още по-бързо. Потта се стичаше по ребрата и между гърдите ѝ. Трябваше да има някакъв начин да се откъсне.

Най-добре щеше да е самата тя да смени предвидения маршрут. Без колебание свърна надясно и изведнъж се озова в опасен лабиринт от камиони за доставки около големия жилищен квартал Конфюшъс Скуеър, известен на минаващите оттам с прозвището Конфюжън, тоест Бъркотията. Светкавично заобиколи някакъв мъж, който мъкнеше две изкормени прасета, вмъкна се в тясна уличка, претъпкана с кашони прогнили зеленчуци, после зави отново в още по-тясна уличка, почти задръстена от камари щайги, които се разхвърчаха зад нея. Чу крясъци на китайски, нечия ръка се опита да я сграбчи за тениската, сетне на сантиметър от лицето ѝ прелетя бутилка и шумно се разби в отсрещната стена.

Хълцайки от напрежение, Фин едва не загуби равновесие по хлъзгавия паваж, докато завиваше към Пел стрийт и оживлението на нощната търговия в Чайнатаун. Мина на зигзаг между няколко коли, изскочи на тротоара, профуча покрай щанд със странни плодове и зеленчуци пред някакво миниатюрно магазинче и свърна толкова близо пред един старец с черна шапка и домашни чехли, че отнесе с рамо от

провисналите му устни ръчно свитата цигара, която отхвъркна, оставяйки диря от искри.

Излезе на Дойър стрийт, направи остър завой наляво и с крайчеца на окото си отново зърна зловещия шлем на преследвача. Беше скъсил дистанцията на по-малко от трийсет метра и вече изобщо не криеше, че я гони. Право пред нея беше кръстовището на Дойър стрийт и Бауъри, светофарът тъкмо превключваше от жълто на червено. С разтуптяно сърце и изгарящи дробове, тя напрегна сетни сили и натисна педалите. Стигна кръстовището точно когато светна червено, здраво стисна клепачи, изрече наум кратка молитва и продължи да се носи напред. Все още със затворени очи чу скърцане на спирачки и вой на клаксони, последвани от звук, който я накара да си отдъхне — трясък от удар на метал върху метал. Нямаше нито време, нито желание да се озърне, за да види що за пакост е причинила. Прекоси площад „Кумлау“, изскочи на Дивижън стрийт, после сви по Маркет стрийт и продължи в сянката на моста към Ийст Ривър. Накрая свърна под грамадното бетонно съоръжение и се озова пред мърлявия вход на хотел „Кулидж“. Задъхана и изтощена, тя скочи от велосипеда, вкара го през скърцащата дървена двойна врата и най-сетне спря.

Юджин — костелив, мургав, облечен в зле скроен лъскав черен костюм и бяла риза без яка — изскочи от кабинката до стълбището, която напомняше клетка за птици.

— Неприятности, Фийн?

— Моля те, прибери ми велосипеда. Ако ме потърси един тип с еластични шорти и динозавърски шлем, не си ме виждал.

— Динозавърски шлем ли?

— Каска. За колоездене. — Все още задъхана, тя измъкна раницата си от багажника. — Дай ми ключ и ще те обичам навеки, Евгений.

Младежът изтича обратно до клетката, грабна ключ от полупразното табло на стената и бързо се върна при нея, размахвайки ключа като влъхва, поднасящ безценен дар. Несъмнено зяпаше гърдите ѝ през напоената с пот блуза.

— Четвърти етаж в дъното, много уединено.

— Благодаря, Юджин.

Тя се приведе над рамката, целуна го по бузата, после бутна велосипеда в ръцете му и изтича нагоре по стълбището. Младежът я проследи с поглед. По устните му играеше блажена усмивка. След малко той въздъхна, затъркаля велосипеда през малкото фойе и го вкара в канцеларията зад кабинката на администратора.

— Фийн — прошепна тихичко той, унесен в някаква сладостна хлапашка фантазия. — Фийн.

11.

Стая 409 в хотел „Кулидж“ беше тясна почти колкото затворническа килия, а и не можеше да се похвали с кой знае какво обзавеждане. Имаше размери приблизително четири на четири метра и малко зацапано прозорче с изглед към плетеницата от стоманени подпори под моста, през които едва се различаваха водите на Ийст Ривър. Мебелировката се изчерпваше с излинял синкав килим върху голия дървен под, кафяво метално легло и бежов скрин с три чекмеджета и килната огледало.

В съседната стая леглото скърцаше пронизително и нечия глава ритмично се блъскаше в стената, а мъжки глас монотонно повтаряше: „Ох, мамо, ох, мамо, ох, мамо“. Малката баня беше облицована с оранжеви плочки. В тоалетната чиния плуваха използван презерватив и подгизнал фас, а в миниатюрната вана стояха неподвижно две хлебарки. Старата мивка имаше два отделни крана. И двата капеха.

Фин хвърли раницата си върху тясното легло, върна се до вратата и грижливо заключи, после мина в банята и се наплиска със застояла вода от крановете. Хвърли кратък поглед към отражението си в нащърбеното и пукнато огледало върху капака на шкафчето, после отново извърна глава.

Да прережат гърлото на приятеля ти и после да те преследват посред нощ през половината град едва ли е най-доброто средство за разкрасяване. Би било твърде меко да се каже, че изглеждаше напрегната и изтощена. В торбичките под очите ѝ сигурно можеше да се прибере цял сандвич, а тъмните кръгове бяха досуц като онези върху муцуната на енот. Тя предпочете да избърше лицето си с ръкав, вместо да ползва сивите хотелски кърпи, закачени на пластмасовите пръти до мивката, после се върна в стаята, изгаси всичките мъждукащи крушки на полилея и се просна на старото желязно легло. Неоново сияние нахлуваше от нейде в прозореца, който беше частично отворен и закрит с мрежа против комари. В съседната стая „Ох, мамо“ се смени с „О, боже“, но поне на човека не можеше да му се отрече

издръжливост. Навън над главата ѝ камионите громоляха по стария стоманен мост, а гумите на леките автомобили бръмчаха като насекоми по грапавата пътна настилка. След „О, боже“ дойде „Ще свърша!“. После човекът наистина свърши с поредица глухи стонове и най-сетне млъкна. Фин намести малката възглавница зад главата си и погледна часовника. Беше три след полунощ.

Според майка ѝ антропологията и археологията се градяха върху догадки и лично тълкуване, укрепени с логично скеле, за да изглеждат по-научно. Тя се опита да приложи същата система за сегашната ситуация. На пръв поглед сякаш нямаше никаква връзка между смъртта на Питър и убийството на Кроули, но изчезването на скицата до телефона и надбягването с тайнствения колоездач променяха всичко това. Преследването означаваше, че онзи е наблюдавал сградата и е чакал тя да излезе. Навярно е бил готов да чака до сутринта. Тогава би било много по-лесно да я проследи из оживеното движение, без тя изобщо да забележи. Оставаше обаче най-важният въпрос: защо изобщо му трябваше да я следи? Не виждаше друга връзка, освен рисунката на Микеланджело. Някой тъй яростно държеше да прикрие самия факт на нейното съществуване, че бе готов да убива отново и отново, за да запази тайната.

Фин навъси вежди и се прозина. Звучеше разумно, но логиката накуцваше. Защо я преследваха, след като бе разговаряла с полицията? При всяко положение Кроули можеше без усилия да скрие или унищожи рисунката и тайната щеше да бъде запазена, тъй като и компютърът, и всички материали за произхода на графиката твърдяха, че е творба на Сантяго Урбино, второразреден художник от шестнайсети век. Единственото категорично доказателство се криеше в дигиталния чип на нейния фотоапарат. Тя се загледа в полумрака към страницата си, оставена в края на леглото. Възможно ли беше? Дали Змийската глава или неговият работодател знаеше за направените снимки? Невъзможно; докато фотографираше рисунката, архивната зала на галерията беше празна, а тя не бе споменала никому какво е направила, дори и на Питър. Фин отново се прозина. Оставаше ѝ един последен коз, но това щеше да изчака до утре. От съседната стая долетя смях и леглото изскърца — някой от партньорите беше станал. Тя направи гримаса. Е, поне за някого тази нощ беше приятна.

12.

Трябва да беше заспала, защото изведнъж се събуди. Навън цареше тишина, нарушавана само нарядко от бученето на някой камион над главата ѝ. За щастие беше спала дълбоко, без сънища. Погледна часовника си и същевременно осъзна, че не се е събличала. Трябваше ѝ известно време, за да фокусира очи върху циферблата. Беше шест сутринта и през зацапаното прозорче се процеждаше светлина. В съседната стая беше тихо. Не се чуваше нито „Ох, мамо“, нито „О, боже“ или „Ще свърша!“.

Какво я бе събудило тогава? Тя застина неподвижно в леглото и нервите ѝ звъннаха тревожно, докато се съсредоточаваше. В тишината се чуваха нормалните за всяка стара сграда тихи шумове, бучене откъм моста отгоре, далечен вой на полицейска сирена и някакво драскане. Дали в стените нямаше мишки, или още по-лошо — плъхове? Беше слушала за нюйоркските плъхове, дори бе виждала няколко. Грамадни мръсни твари с жълти зъби, понякога толкова дълги, че пробиваха долната устна. Точно като за калпав филм на ужасите в някое автокино.

Не. Не беше холивудски плъх. Очите ѝ се разшириха и тя се втренчи във въздуха някъде в средата между леглото и тавана, също както правеше, когато позираше — съсредоточи се в пустотата и зачака звукът да се повтори. След малко го чу. Не беше драскане, а упорито стържене на метал върху дърво. Тя се надигна тихо и погледна вратата. Ето го — квадратно метално езиче бавно пълзеше нагоре-надолу из процепа на вратата, търсейки резето. Стоманена линейка. Някой се опитваше да влезе и не ѝ се вярваше това да е Юджин. Змийската глава? Най-вероятно. Тя спусна крака на пода, посегна и грабна раницата си. Беше настанала една от онези ситуации, които никога не се срещат в киното: жената всеки момент ще бъде изнасилена или убита от нахлуващия през вратата злодей с бръсначи вместо пръсти, а ѝ се пишка тъй отчаяно, че след секунди ще подмокри гащите.

— Мамка му! — прошепна тя.

Шумно се изкашля, после затропа с крака по пода. Стържещият звук спря, лъскавият край на линияката застина. Тя изтича на пръсти към банята и смъкна джинсите и гащичките си. Клекна над тоалетната чиния, като внимаваше да не докосва седалката, изпишка се и се избърса по-бързо от всеки друг път в живота си.

Обърна се, вдигна гащичките и джинсите си, пусна водата и видя как презервативът и цигарата изчезват във водовъртежа заедно с двете хлебарки, които през изминалата нощ явно бяха напуснали ваната, за да извършат колективно самоубийство. Фин закопча джинсите, измъкна се тихо от банята и грабна раницата. Погледна към вратата. Металната лента още стърчеше от процепа, но не помръдваше. Тя се наведе над леглото и притисна с ръце пружините, за да изскърцат, после звучно въздъхна, сякаш отново си лягаше. Пристъпи до прозореца и зачака, впила поглед във вратата.

Мина цяла минута, сетне стържещото движение на линияката се поднови. Фин метна раницата на рамо и вдигна прозореца. Той с лекота се плъзна нагоре, а тя свали малката мрежа против комари и я остави на пода. Подаде глава през широко отворения прозорец, за да види дали има път за бягство; ако не, трябваше да дебне до вратата и да цапартоса противника с раницата си, когато най-сетне успее да влезе.

Под прозореца имаше метална площадка и пожарна стълба, водеща към покрива. Не беше кой знае какво, но все пак си струваше да опита. Тя праметна крак през перваза, приведе глава и се измъкна навън. Площадката трепна под нея и Фин видя как ръждивите болтове, които я крепяха за стената, помръдват в гнездата си. Без да им обръща внимание, тя се обърна към стъпалата и се закатери нагоре колкото можеше по-тихо.

Най-отгоре имаше извита скоба. Тя се хвана за нея и изскочи на покрива. Беше очаквала да намери някаква врата, водеща към стълбище, но не откри нищо — само вълнисто, неравно асфалтово покритие, осеяно тук-там с локви. Виждаше се, че някога е било покрито с пемза, но сега беше почти напълно оголено и лъскаво.

Над покрива стърчаха няколко отдушника от тоалетните и крива вентилационна тръба, но това бе всичко. Бягайки от опасността в стаята, беше попаднала от трън, та на глог. Е, поне по-лошо не може да стане, утеши се тя. Но само след миг се оказа, че греши. Чу звън на

метал — някой бе излязъл на площадката. След около трийсет секунди Змийската глава щеше да я догони на покрива.

Отляво под ранното утринно слънце блестяха стъклата на кулата Конфюшъс. Отдясно се тъмнееха кафеникавите води на Ийст Ривър и мозайката от покриви между нея и „Кулидж“. Можеше да вика за помощ, но в този квартал едва ли някой щеше да ѝ обърне внимание. Нямаше на кого да разчита, освен на себе си.

На метър и половина над главата ѝ надвисваха най-долните стоманени греди на Манхатън Бридж. Тя изтича по покрива, изкатери се върху кривата вентилационна тръба и посегна нагоре с две ръце. Сграбчи широката греда, подскочи и се вкопчи с крака от двете страни на желязото. Събра сили, издърпа се по-нагоре, изви гръб, праметна тяло и се озова по корем върху горната страна на гредата. Мислено благодари на учителя Дуоркин по прякор Лудото куче, който водеше часовете по физкултура в гимназията. След жестоките тренировки при него човек можеше да разчита поне на три неща: че ще има стегнат корем, ще се научи да ругае като хамалин и ще може да секатери по мостове.

След като се изкачи върху гредата, тя прилекна и хвърли поглед към пожарната стълба. Зърна горната част на черния шлем. За секунда се запита какво ли е станало с Юджин, после прогони мисълта. Изправи се и побягна по широката плоска греда, като внимаваше да стъпва по средата. Неволно ахна, когато покривът на хотела внезапно изчезна и тя се озова във въздуха на четири етажа височина.

От време на време срещаше вертикална греда и трябваше да спира, за да я заобиколи внимателно. Колкото повече напредваше в пустотата, толкова по-силно биеше сърцето ѝ и толкова по-неуверена се чувстваше. Празното пространство под моста служеше предимно за гробище на стари коли и ако паднеше, щеше да налети на някоя от тях. Тя рискува да се озърне и с ужас видя Змийската глава също да си играе на акробат по гредите, само че той не проявяваше ни най-малък признак на нервност, докато пъргаво заобикаляше вертикалните греди, почти без да забавя крачка.

Преследвачът я догонваше и Фин разбра, че няма надежда да стигне до далечната подпора на моста, където би могла най-сетне да слезе долу. След пет минути той беше само на десетина метра зад нея и продължаваше да скъсява дистанцията. На следващата вертикална

гредата Фин трябваше отново да забави ход и пак щеше да загуби време; щяха да се озоват на един и същ отрязък от гредата. Чу зад гърба си тихо щракване и с ужас извърна глава. Беше чувала този звук и преди — снощи, точно преди смъртта на Питър.

Зад нея мъжът с невидимо лице, черен шлем и прилепнал спортен костюм вървеше по гредата спокойно и с идеално чувство за равновесие. Стискаше дългия тънък нож между палеца и показалеца на дясната си ръка също както художник портретист държи четката си. Фин чу как изпод шлема му долетя глух кикот и нещо в нея се скъса. Вместо да побегне от дребната, зловеща и черна фигура с прилепнало облекло, тя стори точно обратното. Хвърли се назад по гредата, смъкна с една ръка раницата от рамото си и огнената ѝ коса се развя буйно от вятъра, когато замахна с всичка сила и улучи Змийската глава точно между краката, докато той заобикаляше препятствието.

Мъжът изкрещя от удара в слабините и загуби равновесие в най-неподходящия момент. Изпусна ножа. Искрейки на слънчевите лъчи, оръжието се запремята надолу, отскочи от строшеното предно стъкло на един изоставен автомобил и тупна сред туфа плевели край колелото. Змийската глава се удържа още половин секунда, сетне окончателно загуби равновесие и гредата се изплъзна изпод краката му.

Започна да пада като в забавен кадър, направи усилие да се извърти и с крясък рухна към земята. Улучи същото стъкло като ножа, но не отскочи, а мина през него. От удара визьорът на шлема се пръсна като черно яйце и Фин видя лицето му — младежко, ужасно окървавено, с азиатски черти, може би китайски или вьетнамски. Повече не помръдна.

Хълцайки от страх и облекчение едновременно, Фин се взираше надолу към нападателя и се питаше как може животът ѝ да се промени коренно за толкова кратко време. Отново метна раницата на рамо, после се обърна и тръгна към края на моста.

13.

Лейтенант Винсънт Дилейни стоеше на тротоара с ръце в джобовете и гледаше ъгловата сграда. Улицата пред него беше задръстена от пожарни коли, линейки и полицейски автомобили. Навсякъде проблясваха мигащи лампи. Мястото беше заградено с полицейска лента, зад която стояха хора по халати и чехли. Повечето бяха тук от няколко часа и не изглеждаха особено доволни. Партньорът на Дилейни, сержант Уилям Бойд, се появи иззад ъгъла. В двете си ръце носеше по една пластмасова чашка кафе, в зъби стискаше мазна книжна торба като същински санбернар, а отзад ризата му се беше разпасала. Стигна до Дилейни, подаде му едното кафе и прехвърли торбата в свободната си ръка. Свали капачето на чашката си, отвори торбата и я протегна към Дилейни.

— Поничка?

— Естествено.

Дилейни надникна в торбата, откри поничка с шоколадова глазура и я измъкна. Отхапа, после отпи глътка кафе. Били си избра поничка с бананов крем. Дилейни отново се загледа към сградата. Целият горен етаж представляваше овъглена развалина.

— Какво разбра? — попита той.

— Пожарът почнал около четири и половина. Разправят, че на площадката на петия етаж се усещал мирис на бензин, значи несъмнено е палеж.

Били дояде поничката и бръкна в торбата за още една. Този път си избра с кленов сироп и лешници. Задъвка и шумно отпи от кафето.

— Имало ли е някой горе?

— Един старец в 5-В. Става рано, затова пръв надушил. Звъннал на пожарната и се изнесъл. Не знае нищо за 5-А. Казва, че цялата задна част на сградата била в пламъци.

Били преглътна последния залък с последната глътка кафе.

— Пожарникарите стигнаха ли дотам?

— Аха.

— Откриха ли нещо?

— Не.

Били измъкна нова поничка — този път с канела. Пъхна чашата от кафето в изпразнената торба и я смачка на лепкава топка.

— Майсторството ти на разказвач е поразително, Били. Почти колкото апетита.

— Добре де, какво да правя, като нищо не са открили? Да те лъжа ли?

— Разпита ли хората?

— Старецът от 5-В разправя, че малко след два чул някого да слиза по стълбището.

— Видял ли го е?

— Не.

— Нещо друго?

— Телефонният автомат на ъгъла.

— Хайде, казвай де.

— За всеки случай проверих в централата. Някой се е обадил от автомата към два и десет.

— Интересно.

— Да, ама още по-интересно ще ти стане, като чуеш докъде се е обаждал.

— Недей да се правиш на срамежлив, Били, не ти отива.

— До „Кулидж“.

— Онзи мърляв хотел под моста?

— Същият. Пратих един униформен да отскочи дотам и да си поговори с нощния администратор за обаждането. Открил го с прерязано гърло. Около десет минути по-късно някакъв дърт алкохолик дотърчал и рекъл, че черен дявол нахълтал през прозореца на дома му и омазал всичко с кръв.

— Това пък какво означава, по дяволите?

— Някакъв виетнамец с черен велосипеден екип бил метнат от моста или нещо подобно и пробил стъклото на изоставената кола, където спял дядката. Гадна работа. Странното е, че в някакви плевели до колата открили автоматичен нож. — Били вдигна очи към сградата. — Мислиш ли, че може да има връзка?

— Да, Били. Мисля, че не е изключено да има. Може би трябва да отскочим дотам и да поогледаме.

Двамата се отправиха към колата на Дилейни. Били седна зад волана и подкара покрай високите жилищни блокове към ъгъла на Шеста улица. Дилейни се озърна към телефонната кабина, а Били включи сирената, за да разчисти кръстовището с Първо авеню. Продължиха по Шеста улица и големият червендалест нос на Били неволно потрепна, докато минаваха покрай няколкото ресторанчета на квартала, наречен Малката Индия. Той не страдаше от кулинарни предрасъдъци — с еднакъв ентузиазъм беше готов да захапе поничка или пиле по индийски.

Голямата полицейска кола без отличителни знаци зави на юг по Второ авеню и се отправи към Уолстрийт. Стигнаха до ъгъла с Хюстън стрийт и Били се канеше да завие, когато Дилейни изкрещя:

— Спри колата! Това е тя!

— Коя?

— Просто спри проклетата кола, ако обичаш!

Веднага след завоя Дилейни бе зърнал на изхода от метрото на Второ авеню да проблясва яркочервена коса, сетне бе различил силуета на Фин Райън. Гумите на колата изскърцаха възмутено, когато Били натисна спирачките и кой знае защо отново натисна бутона на сирената, а Дилейни изскочи и хукна на зигзаг към отсрещния тротоар през гъстото движение.

Чувайки звука, Фин се обърна и видя Дилейни да тича към нея, заобикаляйки на косъм такситата. За миг постоя като вкаменена на най-горното стъпало, после се завъртя и хлътна отново надолу в мрака. Докато Дилейни пресече улицата, тя вече беше изчезнала. Той спря задъхан на входа на метрото. Беше я загубил и нямаше ни най-малка представа накъде е тръгнала.

14.

Фин продължи с метрото чак до Боулинг Грийн. Стоеше вдървено, стискаше здраво тръбата над главата си и гледаше картата над вратата, без всъщност да вижда каквото и да било наоколо. Сама не знаеше защо, но случайната среща с Дилейни беше последната капка. Когато го видя да тича с всички сили през улицата, той не приличаше на човек, желаещ да ѝ помогне. Без съмнение вече смяташе, че е замесена някак в смъртта на Питър и има нещо общо с убийството на Кроули. Печалната участ на Змийската глава само щеше да засили подозренията му, макар че ставаше дума за очевидна самозащита. Та тя дори не знаеше кой е онзи млад азиатец! Изведнъж бе станала заподозряна за няколко убийства, а ченгетата я преследваха из улиците и метрото на Ню Йорк.

Мотрисата наближи Боулинг Грийн и Фин се изтръгна от унеса. Според картата следващата спирка беше Бруклин. Досега бе имала доста затруднения, докато свикне да се ориентира из Манхатън; не смяташе, че моментът е подходящ да навлиза в непознат квартал. Когато вратите се плъзнаха настрана, тя излезе заедно с двайсетина млади мъже и жени, отиващи без съмнение да вършат финансови подвизи на Уолстрийт.

Фин се изкачи на повърхността, хвърли бърз поглед към пустото място, където някога се бяха издигали кулите близнаци, после зави, пресече и навлезе в Батъри Парк. Намери свободна пейка близо до пътеката за тичане, която минаваше по самия край на Манхатън, и се загледа надолу по течението. Статуята на свободата се мержелееше като далечен призрак сред смога и утринната мараня. Фин свали раницата, остави я на пейката, после седна до нея, като подвиг крак под себе си и се замисли над положението.

Името ѝ беше Файона Катрин Райън от Кълъмбъс, Охайо. Учеше история в Нюйоркския университет. Беше спала с по-малко от половин дузина мъже, предпочиташе ресторант „Хаген Дас“ пред „Бен и Джери“ и не вярваше на нито една дума в шоуто на Дейвид Стърн или

сериала „Сексът и градът“. Беше пътувала до Италия, бе посетила за кратко Амстердам и Париж и се бе напивала истински точно три пъти през живота си. Не пушеше марихуана и не взимаше никакви лекарства, освен понякога „Тиленол“, когато имаше особено болезнен цикъл. През зимата се тревожеше да не ѝ излязат пъпки. Най-голямата ѝ тайна бе твърдата увереност, че би правила секс с Джони Деп наред Таймс Скуеър, ако той я помоли, което не изглеждаше твърде вероятно. Знаеше, че е доста интелигентна, може би малко по-умна от средното. Знаеше, че е хубава, но не красива и нямаше нищо против. Обичаше дребните животни, особено котките. Мразеше паяци и аншоа.

С други думи, беше напълно нормална. Тогава какво търсеше тук — бездомна, преследвана от велосипедисти с дълги ножове и от ченгетата? Беше затънала в нещо, но нямаше представа какво е. В момента знаеше само, че съжالياва, задето не пуши. Тя въздъхна и се загледа във вълнистия кафяв участък пред себе си, където се срещаха водите на Ийст Ривър и Хъдсън. Точно така се чувстваше сега — като отнесена от течението.

Имаше един преподавател по съвременна английска литература, когото наричаха Плешивия мечок, защото имаше косми навсякъде по тялото, освен по главата. Той беше на около четирийсет години, идваше на лекции посред зима по къси панталони и непрестанно говореше за Теоремата на Амблър. Ерик Амблър беше стар автор на трилъри и всичките му книги следваха една и съща схема: обикновен човек внезапно се озовава в необикновени, най-често опасни обстоятелства. Плешивия мечок имаше всевъзможни теории по въпроса защо Амблър е писал по този начин, но Фин твърдо вярваше, че причината е проста — знаел е, че книгите му няма да се четат от шпиони и убийци, а от обикновени хора, тогава защо да не ги включи в играта?

Е, точно такава беше нейното положение и засега не виждаше изход. И в случая не ставаше дума за игра. Ако отидеше да се предаде на Дилейни, трябваше най-напред да обясни защо е избягала. Представи си как я разпитват в някоя затворена стая, както правеше Лени Бриско в „Ред и закон“, а после я хвърлят в женски затвор. Не виждаше друг изход, освен да напусне града и да се върне в Кълъмбъс. Имаше ключ за къщата, банкова сметка и приятели. Можеше да се

укрива там практически вечно, или поне докато майка ѝ се върнеше от Юкатан. Там поне щеше да бъде в безопасност. Дали?

Някой я беше издебнал в апартамента и бе прерязал гърлото на Питър. Може би същият, който уби Кроули и отново се опита да я нападне тази сутрин. Не се заблуждаваше, че онзи азиатски хлапак с велосипеда е нещо повече от наемен помощник. Колкото и безумно да звучеше, някой искаше тя да умре, защото бе видяла или просто знаеше за графиката от бележника на Микеланджело, и сега нямаше да престане да я преследва. Трудно ли щеше да бъде да разберат коя е младата червенокоса жена от студиото за изобразително изкуство? Или да проверят в деканата на Нюйоркския факултет? Без никакви затруднения щяха да я проследят до Кълъмбъс, Охайо.

По реката мина влекач и остави зад себе си мощна триъгълна вълна. Е, какво прави човек, когато се дави и потъва за трети път? Крещи за помощ, това прави. Фин нямаше мегафон или сигнална свирка, но разполагаше с телефонен номер.

„Ако въпросът наистина е на живот и смърт и по някаква причина не можеш да се свържеш с мен, позвъни на този номер. — При тия думи майка ѝ я изгледа по-дълго и по-свирепо откогато и да било, после се навъси още повече. — И като казвам на живот и смърт, говоря напълно сериозно, драга, иначе се връщаш да си довършиш образованието тук и да се омъжиш за Дейвид Уайнър.“

Най-жестоката заплаха. Дейвид Уайнър, известен с прозвището Малчугана, я обичаше още от шестгодишна възраст и до ден-днешен въздишаше по нея тъй сърцераздирателно, че в по-тихите нощи сякаш го чуваше чак от Охайо. Славеше се с факта, че единствен сред всички момчета в Кълъмбъс повърна по време на Бар мицвата си, като опръска равина и едва не оскверни Тората, от която трябваше да чете. Днес Малчугана работеше като пространствен архитект, но това далеч не беше толкова екзотично, колкото звучеше. Всъщност не проектираше нищо; казваха му колко души трябва да се поберат в дадена сграда, а той пресмяташе колко тоалетни ще са необходими и колко кубика въздух стигат, за да не се задушат хората. Както можеше да се очаква, днес Малчугана беше извънредно богат, скучен като засъхващ гипс, имаше коса като телена четка и толкова големи ходила, че можеше да прекоси езерото Ери, без да си намокри глезените.

Според майка ѝ човекът, на когото принадлежеше телефонният номер, бе работил с бащата на Фин. При онзи разговор тя го изрече някак странно, сякаш ставаше дума за съвсем друга личност, а не за кроткия професор по антропология към Мериънския филиал на Университета в Охайо. Фин се помъчи да я разпита по-подробно, но тя млъкна като риба, а изражението ѝ подсказваше, че не би било разумно да настоява.

Майка ѝ записа номера с неизтриваем маркер от вътрешната страна на капака на раницата на Фин — изписа го отзад напред и добави по три цифри отляво и отдясно. После я накара да го научи наизуст. Не беше обичайното майчинско наставление към дъщеря, отиваща да учи в университет, но пък и Амелия Маккензи Райън не беше от обичайните майки. Както и да е, сега бе настанало именно онова положение на живот и смърт, за което говореше тя. Фин вдигна раницата си и се върна през парка към телефонната кабина край тротоара. Малко колебливо изрови четвърт долар от джоба на джинсите си, пусна монетата в процепа и набра номера. След три сигнала за нейно разочарование отсреща щракна телефонен секретар.

— Свързахте се с Майкъл Валънтайн в „Екс Либрис“, Ню Йорк, Лиспенард стрийт 32. Приемаме само по предварителна уговорка, затова, ако обичате, оставете име, телефонен номер или други подробности. Надявам се, че ще мога да осъществя връзка с вас в най-скоро време. Дочуване.

Прозвуча писукане, после настана тишина.

— Е, майната ти и на теб! — изруга Фин и затръшна слушалката.

Само по предварителна уговорка? Надявам се? В най-скоро време? Тоя Майкъл Валънтайн можеше да е всякакъв, но не и бизнесмен. И от него трябвало да очаква помощ при затруднение? Но пък от друга страна, човекът имаше приятен глас — мек, леко загрубял баритон, който сякаш загатваше наличието на затаено чувство за хумор. Човек, за когото можеш да се надяваш, че ще прилича на Ал Пачино, само че малко по-млад и по-висок. Но подобни надежди никога не се сбъдваха.

Тъй като нямаше ни най-малка представа къде е Лиспенард стрийт, тя спря такси и каза адреса на шофьора. Той заобиколи по Бийвър стрийт, върна се обратно по „Бродуей“ и я свали петнайсет

пресечки по-нататък. „Лиспенард“ се оказа тясна уличка сред масивни старинни здания, заемаща две пресечки между „Бродуей“ и Шеста улица. Малко преди първата пресечка Фин зърна надпис „Пица Микеланджело“ и се зачуди дали е добра, или лоша поличба. На партерните етажи на почти всички сгради бяха разположени магазини, малки художествени галерии и кафенета. Но не и на номер 32. Прозорците бяха плътно затворени и закрити с дебели стоманени капаци чак до покрива. Единственият вход беше невзрачна сива врата със сложна ключалка и визитна картичка, закрепена на нивото на очите.

„Екс Либрис
Антиквариат. Изследователска информация
Само по предварителна уговорка
Моля, погледнете камерата и се усмихнете.“

Камерата се оказа малка тъмна леща с размера на лешник в горния ляв ъгъл на рамката на вратата. Фин погледна нагоре, изплезе се и навъси вежди.

— А това как ви харесва, мистър Надут пуяк? — промърмори тя.

— Не е зле, скъпа, но наистина бих предпочел усмивка — долетя незабавно отговорът.

Фин отскочи назад и се изчерви като домати.

— Ела по-близо, излез от обсега на камерата — изрече гласът.

Фин отново пристъпи напред.

— Телефонирах ви, но ми отговори телефонният секретар.

— Друго нямаше и да чуеш. Номерът не е включен в телефонните указатели. Откъде го получи?

— Майка ми... такава... тя ми го даде.

— „Такова“ ли се казва майка ти?

— Не, майка ми се казва Амелия Маккензи Райън.

Кратко мълчание.

— Значи си дъщеря на Лайман Андрю Райън?

— Точно така.

— Той имаше прякор.

— Вярно, имаше.

— Кажи ми го.

— От къде на къде?

— Защото ако не ми го кажеш, няма да отворя вратата и няма как да ми разкажеш за неприятностите си.

— Защо смятате, че имам неприятности?

— Не ставай досадна. Майка ти не те е накарала да запомниш този номер, защото си е въобразявала, че двамата с теб ще седнем да пием чай. Дала ти го е за извънредни случаи.

— Прякорът му беше Бък.

— Браво, моето момиче. Значи ти си Файона.

— Фин. И не съм момиче.

— Във всеки случай определено не си момче. — Прозвуча бръмчене и вратата се отвори. — В дъното на коридора ще видиш товарен асансьор. Качи се в него. Натисни петицата. Затвори добре вратата зад себе си, ако обичаш.

Фин изпълни нареждането, провери дали вратата е здраво затворена, после тръгна по тесен коридор — тухлен от едната страна, гол цимент от другата. Стигна до грамадния товарен асансьор, влезе вътре и дръпна въжето, което сваляше решетката. Натисна петия бутон на старомодното черно табло и асансьорът със скърцане се отправи нагоре.

Онова, което видя през решетката, докато се изкачваше, бе наистина поразително. Всеки етаж приличаше на библиотека, проектирана от фантаст като Рей Бредбъри: подове от метална решетка с безкрайни редици високи метални шкафове и картотеки, всички претъпкани докрай; ъгловатите пътеки покрай тях подсказваха, че в този лабиринт има и тайни кътчета, невидими от асансьора. Над всичко това мъждукаха слаби електрически крушки с плоски зелени абажури, увиснали откъм мрака. Веднъж-дваж й се стори, че забележа движение сред привидно безкрайните рафтове, сякаш по тях пробягваше сянката на огромен плъх, но навярно видението бе породено от сумрака и обтегнатите й нерви.

Петият етаж не се различаваше от останалите. Асансьорът спря плавно, Фин дръпна въжето и вдигна решетката. Излезе навън и спусна вратата зад себе си. Без да е докоснала нещо, асансьорът отново пое надолу, оставяйки само дълбока празна шахта. Фин направи една-две крачки напред и погледна пред краката си. Дупките в решетъчния под

бяха достатъчно широки, за да вижда чак до партера. Преди време някой бе премахнал изцяло всички вътрешни стени и подове, за да ги замени с тази гигантска клетка от стоманени стени и решетки.

Тя се обърна наляво и погледна лавицата до себе си. *Konstruktive theoretische und experiraentelle Beitrag zu dera Probleme der Flussigkeitsrakete: W. Von Braun — 1934.*^[1] Заглавието беше напечатано на машина и залепено допълнително върху гръбчето на папката. Може би университетска дисертация? Тя посегна да я извади от лавицата, но в този момент я спря глас:

— Не докосвай материала, ако обичаш. Да не тревожим Енкел. Той много държи на материала.

— Енкел? — изрече тя въпросително към полумрака.

— Енкел Шмолкин. Моят въображаем архивар, асистентът, който понякога ми се иска да имам. Не знам къде е в момента; някъде между рафтовете. Може и да се натъкнеш на него.

Фин се озърна за обектива на камерата, но този път не го откри.

— Къде сте?

— Право напред до края на лавиците. После завий наляво. Накрая ще стигнеш до врата.

Със странното чувство, че е почти като Дороти при Магьосникът от Оз, Фин продължи напред. Стъпките й глухо кънтяха по металния под. Доколкото можеше да прецени, редиците отляво и отдясно съдържаха еднакъв брой библиотечни лавици с височина около два метра и половина и също толкова високи картотечни шкафове. Всички шкафове имаха солидни на вид секретни ключалки. Цялото място приличаше по-скоро на държавен трезор, отколкото на библиотека.

Стигна до дъното на прохода, зави и продължи още толкова наляво. Накрая стигна до гладка бяла врата без дръжка или ключалка. Вдигна юмрук да почука и чу тихо щракване. Вратата плъзна настрани и се отвори. Беше метална, дебела около три пръста и по цялата си дължина имаше масивни вътрешни резета като врата на банков сейф.

Стаята, която се разкри, сякаш бе изскочила от роман на Дикенс — просторна всекидневна, обзаведена с няколко удобни на вид кожени кресла, маса, отрупана с вестници, и тясна камина, в която гореше огън. Върху лавицата над камината имаше кофичка за въглища с кожена кесия в нея, подпряна цигулка и старомодна лула от морска пяна. Върху бледите раирани тапети над камината бяха отпечатани

инициалите В. Р. Фин се усмихна. Стаята не беше извадена от страниците на Дикенс, а от книга на Конан Дойл. Единственият неуместен предмет бе малката масичка с кафеварка, захарница, чашки, каничка за сметана и поднос, отрупан с купчина прясно изпечени домашни курабийки.

— Енкел ги прави — обясни домакинът, забелязвайки погледа ѝ. — С овесени ядки и фъстъчено масло. И двамата с него си падаме по сладкото.

Мъжът, седнал зад масата, се усмихна. Изглеждаше като нещо средно между Джон Малкович и Уилям Дефо: високо чело, изящно изваяни скули, широка брадичка и голяма чувствена уста. Очите му бяха черни, дълбоко хлътнали и пронизателни. Беше на около четирийсет и пет години, с леко прошарена коса и това му придаваше малко по-безопасен вид, отколкото навярно бе изглеждал като младеж.

— Фин Райън — каза той. — Изобщо не приличаш на баща си, освен по косата.

Фин не знаеше как да отговори, затова хвърли поглед из стаята.

— Шерлок Холмс — каза накрая тя.

— Много добре — кимна Валънтайн.

— Това проверка ли беше?

— Съвсем не — отвърна той. — Просто обичам, когато начетените хора разбират какво виждат. Направих го за развлечение. Следващия път, когато реша да сменя обстановката, може да изпробвам Ниро Улф.

— Не сте дебел.

— Аз ще съм Арчи Гудуин.

Валънтайн сякаш леко се изненада, че тя знае името на героя от криминалните романи на Рекс Стаут.

— Така става.

— Е, какво те тормози?

— Колкото и да е невероятно, убийство.

— Ти ли го извърши? — попита Валънтайн и кимна към едно от креслата.

— Не — каза Фин.

— В такъв случай няма проблем — каза Валънтайн. — Само ситуация, която трябва да разрешим.

— Мисля, че далеч не е толкова просто — възрази Фин.

— Обясни.
И тя обясни.

[1] Конструктивен теоретичен и експериментален принос към проблема на ракетата с течно гориво: В. Фон Браун — 1934 (нем.). — Б.пр. ↑

15.

Половин час по-късно, седнала с подвити крака на едно от големите кожени кресла, Фин хрупаше курабийки, пиеше кафе и разказваше на Валънтайн за загадъчните събития.

— И какво мислиш за всичко това? — попита той.

— Мисля, че Питър се замеси случайно и умря заради това. Мисля още, че Кроули умря, защото аз видях рисунката на Микеланджело, и вероятно сега идва моят ред.

— Интересно.

— Не е само интересно. Става дума за моя живот, мистър Валънтайн.

— Наричай ме Майкъл, ако обичаш. Нямах предвид заплахата за живота ти. Интересно ми се стори, че някой може да умре само защото е видял дадено произведение на изкуството. В това няма никаква логика... засега.

— Не смятам, че в тази история може да има логика. Струва ми се напълно безсмислена.

— Но е смислена за онзи, който уби твоя приятел и директора на „Паркър-Хейл“.

— Защо ли имам чувството, че се въртим в кръг?

— Защото е така — каза Валънтайн. — Кръговете стават все по-малки и по-малки, докато накрая стигнем до малката точица истина в центъра.

— Прекалено философски ми звучи — отвърна Фин. — Получих твоя телефон от майка си за в случай, че закъсам сериозно, и мисля, че сега положението е точно такова. Не трябва ли да предприемеш нещо? Засега само седим, пием кафе, дъвчем курабийки и нищо не вършим.

— Зависи от гледната точка — каза Валънтайн. — Знам много неща, които не знаех преди. Знам как изглеждаш, къде живееш, знам между другото, че работиш като модел, преподаваш английски на чужденци, наскоро си била изгонена от един много престижен музей и

си свързана с две жестоки убийства. Всеки един от тия факти може да се окаже извънредно важен.

— Защо всички се впечатляват толкова от работата ми като модел?

— Защото неволно си те представят без дрехи. За някои хора това сигурно е много смущаващо, за други — истинско удоволствие. Признай, не е същото като да кажеш, че си сервитьорка. — Валънтайн въздъхна. — Виж какво, Фин, моята работа е да задълбавам в подробностите, дори и най-дребните. Когато оценявам за някого рядка книга, формата на една буква може да бъде решаваща за преценката дали производението е автентично, или фалшиво. Ако съветвам някого въз основа на изключително важно сведение, това сведение трябва да бъде напълно вярно. Вгледаш ли се внимателно, почваш да различаваш подробностите. Вгледаш ли се в подробностите, откриваш дефектите, а понякога срещаш абсолютното съвършенство. И едното, и другото може да е еднакво важно.

— Имаш предвид Микеланджело?

— Да, като пример. И проблемът може да е точно в това — рисунката може изобщо да не е дело на Микеланджело. Неведнъж са убивали хора заради фалшификати.

— Истинска беше. Сигурна съм.

Валънтайн се усмихна.

— Не се засягай, малката, но едва ли можеш да бъдеш наречена експерт.

— А ти?

— Преди малко каза, че разполагаш с дигитална снимка на графиката.

Фин кимна. Порови из раницата, подпряна до креслото, откри фотоапарата и го подаде на Валънтайн. Той отвори капачето отдолу, измъкна малкия куплунг и го включи в черния плосък компютърен монитор IBM на бюрото. Докато Валънтайн тракаше по клавиатурата, Фин се изправи и мина да застане зад него. Озърна се, но не видя самия компютър. Валънтайн сякаш усети мисълта ѝ.

— Използвам сървър, монтиран долу в мазето — каза той, без да откъсва очи от екрана. — Там е по-хладно.

— Какъв е? — Фин се разсмя. — Сигурно някакъв суперкомпютър.

— Не съвсем — отговори Валънтайн. — Но почти позна. Често работя за едни хора от Калифорния, а те ми плащат с компютърни технологии. — Той се облегна назад. — Готово.

На екрана се появи графиката на Микеланджело в пълен размер. Подробностите бяха предадени безупречно.

— Е? — попита Фин.

— Трябва да призная, че изглежда много добре. Поне от пръв поглед ми се струва автентична.

Той натисна още няколко клавиша и рисунката изчезна.

— Какво правиш?

— Малък тест за сравнение. Имам архивен материал. Ако ни потрябва още, мога да взема от рафтовете.

— Какво сравняваш?

— Думите в ъгъла. Искам да видя дали почеркът е същият.

За известно време екранът остана празен, после се раздели на четири секции. Във всяка част имаше ръкописен текст. Валънтайн натисна нов клавиш и се появи пето прозорче с графиката на Микеланджело. След поредната команда рисунката изчезна, оставяйки само надписа.

— Сега ще видим — каза Валънтайн.

Дългите му гъвкави пръсти затанцуваха по клавишите и за миг Фин неволно си помисли, че навярно докосването им е много нежно. Тя побърза да прогони мисълта веднага щом изображенията на екрана изчезнаха. Сега оставаха само два прозореца. В левия имаше кратък, явно много стар ръкописен текст на италиански, а в десния — увеличено копие от надписа на рисунката.

Фин приведе глава над рамото на Валънтайн и косата ѝ се разпиля по бузата му. Без затруднение прочете италианския текст:

*„Венец от пролетни цветя най-нежни
косите ѝ изящно увенчава
и всеки цвят напред се устремява,
за да целуне клепки белоснежни.“*

Валънтайн подхвана от началото на следващия куплет:

*„Блажена дреха топлата ѝ гръд
ту гали, ту забулва, ту разкрива,
а златна мрежичка коси покрива
и се докосва до мечтана плът.“*

Фин отстъпи назад и се изчерви, осъзнавайки, че докато четяха, е застанала прекалено близо до Валънтайн.

— Това е един от неговите сонети, посветени на любовницата му Клариса Сафи. Всъщност тя е била куртизанка.

— Първият, който ѝ е посветил, ако не ме лъже паметта — потвърди Валънтайн. — Браво на теб.

— И теб си те бива — каза тя, като отстъпи още крачка назад и нервно опипа косата си. — Повечето хора дори не знаят, че е писал поезия.

— По онова време всички са писали поезия — усмихна се Валънтайн, разкривайки два реда здрави едри зъби. После пак се обърна към екрана. — Мисля, че по онова време поезията е заемала мястото на днешните телевизионни състезания. — Той пак се захвана с клавиатурата. — Сега да видим дали ще можем да ги сравним.

С помощта на мишката Валънтайн бавно изтегли надписа от рисунката и го постави над поетичния текст. Поигра си още малко, щракайки от време на време с бутоните, после въведе поредица от команди. Екранът пак се изчисти и се раздели на две половини с по пет отделни букви във всяка от тях:

„А Е І О U А Е І О U“

Отново с помощта на мишката Валънтайн постави първите пет букви точно върху другите.

„А Е І О U“

— Според мен съвпадат напълно — каза Фин.

— И според мен — кимна Валънтайн. — Бих казал, че твоята рисунка определено е дело на Микеланджело. — Той се вгледа в екрана. — Почеркът категорично е един и същ. — Помълча. — Каза ли ти Дилейни как е бил убит Кроули?

— Каза, че бил застрелян, но някой забил в устата му някакъв ритуален кинжал. — Фин направи гримаса. — Не го харесвах, но все пак ми звучи ужасно грубо.

— Спомняш ли си какво точно е представлявал този ритуален кинжал?

— Той го нарече кумия или нещо подобно.

— Испански. Андалуски. Понякога се среща и в Южно Мароко.

— Има ли нещо, което да не знаеш?

— Знам по малко за много неща — каза Валънтайн. — Точно затова съм опасен.

— Значи си опасен.

— Мога да бъда.

Фин се върна да седне на креслото.

— И какво ще правим сега?

— Не съм сигурен — промърмори Валънтайн и продължи да гледа екрана. — Интересно е, но...

— Но не е от доказателствата, които можем да отнесем на полицията.

— Да, първо, защото всичко е електроника. Не разполагаме с истинската рисунка. Онзи Дилейни спомена ли да са я намерили в кабинета на Кроули?

— Не. Все ме питаше кога съм я видяла за последно, а аз повтарях, че Кроули я държеше в ръка. — Фин се навъси. — Сигурно си мисли, че съм я откраднала.

— Там трябва да има охранителни камери.

— Има. Не знам дали са ме заснели. Ако да, това ще докаже, че не съм я откраднала.

— Но ще докаже, че си я фотографирала — вметна Валънтайн. — Което може би е основателна причина да те нападнат в апартамента ти.

— Помислих за това, но пак не виждам смисъла. Сякаш самото съществуване на рисунката, била тя фалшива или не, е доказателство за нещо... нещо, за което някои хора са готови да убиват.

— Точно както ти казах преди малко за кръга — усмихна се Валънтайн. — Рано или късно стигаш до точицата истина в средата на водовъртежа. Мисля, че току-що направи точно това.

— Каква истина?

— Има хора, готови да убиват заради съществуването на рисунката.

— Що за истина е това?

— Много опасна.

16.

Мъжът с якичка на свещеник слезе от самолета на „Делта“ от Рим в три и петнайсет, пусна малкия си пластмасов куфар през машините за проверка, после показа ватиканския си паспорт на смръщения униформен служител. Според паспорта името му беше отец Рикардо Джентиле, а професията — свещеник, което изглеждаше очевидно. Всъщност нито едно от тия сведения не отговаряше на истината, а самият паспорт, макар и автентичен, не съществуваше според нито един документ на Ватиканската паспортна служба в Рим. Служителят погледна набързо паспорта, върна го на притежателя му, кимна многозначително, сякаш искаше да каже: „Аз съм предната защитна линия в борбата срещу тероризма“, и пропусна новодошлия в Съединените щати.

Заедно с цяла тълпа пътници отец Джентиле излезе в слънчевия следобед, хвана такси и заръча на шофьора нигериец да го откара до хотел „Еърпорт Холидей Ин“. Предпочете да не говори с шофьора на родния му език анаанг, макар че го владееше доста добре. За нищо на света не би искал да направи впечатление на когото и да било около аерогарата. Както винаги, яката на свещеник сама по себе си му създаваше предостатъчно неприятности.

Пътуването отне само няколко минути и в четири без петнайсет отец Джентиле се регистрира в грозноватата хотелска сграда на кръстовището на магистралата Ван Вик и Околовръстния булевард. Стаята беше тясна, скромно обзаведена и малка. Преобладаваха цветовете от винено-пурпурната гама. Прозорецът гледаше към някаква японска градина. Отец Джентиле не даваше пет пари за това. Спусна щорите и включи стенните лампи. Централно осветление нямаше — при пътуването си напоследък бе забелязал тази странна особеност в повечето хотели. Отиде до гардероба, намери вътре твърдия куфар, оставен предварително за него, и го отключи с ключа, който бе получил вчера в Рим от куриер на Федерал Експрес. Извади съдържанието: два костюма, няколко ризи „Ароу“ в различни цветове,

все още с оригиналните опаковки, два панталона „Том Тейлър“, чифт обувки „Сон“ с дебели подметки, които го правеха с пет сантиметра по-висок, и десетмилиметров полуавтоматичен пистолет „Глок 21“ с петнайсет заряда в пълнителя и специален пружинен кобур за под мишницата. Свали свещеническите дрехи, преоблече се, надяна кобура, после грижливо прибра всичко останало в куфара и пак го заключи.

Бръкна във вътрешния джоб на сакото и извади два портфейла — единият голям, европейски, а другият плосък, в американски стил. Паспортът в дебелия портфейл го представяше като Питър Руфино, италиански агент от Тактическия отдел за произведения на изкуството (ТОПИ), който пък беше подразделение на Интернационалното обединено разузнаване, съкратено Интобраз — световен концерн, представляващ интересите на всевъзможни фирми и организации, от Лойдс до Бритиш музеум, включително и на няколко кралски семейства, десетки големи корпорации и дори три-четири правителства. В другия портфейл откри документите на някой си Лорънс Гейнър Маклийн от Службата за национална сигурност. И двата комплекта документи бяха автентични и биха издържали най-щателна проверка. Както отлично знаеше отец Джентиле, въпреки непрестанните опровержения на този факт, ватиканският държавен секретар имаше най-старата разузнавателна служба в света, съществувала под една или друга форма още от идването на свети Петър в Рим, когато тайните християнски общности рисували с тебешир знака на рибата по стените на катакомбите. Документите не представляваха проблем, както и съответните „легенди“. Джентиле реши да избере самоличността на добрия стар Лари Маклийн от Службата за национална сигурност. След няколко минути репетиции пред огледалото в банята той напълно се освободи от италианския акцент и го замени с нещо, напоящо смътно за Средния запад, после напусна стаята.

Слезе във фоайето, поръча си такси за града и след половин час беше в Манхатън, където се настани в хотел „Грамърси парк“ и каза на дежурния администратор, че ония от авиолиниите пак са му загубили багажа. Регистрира се под името Лорънс Г. Маклийн и плати с кредитна карта „Виза“ на „Банк ъф Америка“, която разполагаше с практически неограничен кредит. Още десет минути тренира пред

огледалото в банята да говори с провлачен канзаски акцент, сетне напусна хотела и се хвана на работа.

17.

Магазинът носеше простичкото име „Мароко“ и заемаше съвсем тясно пространство на Лафайет стрийт. Малкото звънче над вратата извести за влизането на Фин и Валънтайн. Щом прекрачиха прага, двамата сякаш се озоваха на другия край на света. Въздухът изведнъж се изпълни с аромат на карамфил, кимион и канела, по стените висяха килими с всевъзможни цветове и размери, масичките бяха отрупани с какво ли не — от кошници до старинни мускети. Над всичко това от дъното на магазина бдеше един шишкав мъж с цигара в уста, фес и чисто бяла ленена дреха, сякаш току-що излязъл от филма „Казабланка“. Фин не би се учудила, ако след миг зад гърба му изникнеха Хъмфри Богарт и Ингрид Бергман. Валънтайн го поздрави с лек ислямски поклон и човекът отговори по същия начин. После погледна любопитно Фин и Валънтайн я представи.

— Фин Райън, това е моят приятел Хасан Ласри.

Фин се разтършува из паметта си и изрови подходящия поздрав:

— Салаам.

Ласри се усмихна.

— Всъщност по подхожда шалом, тъй като съм Juif Marocain, тоест марокански евреин, казано на втория официален език на моя народ, но все пак благодаря за усилието. — Той пак се усмихна. — Аз съм като добре обучено куче, отговарям на всяко повикване, особено ако идва от тъй красива чекрун като вас.

— Чекрун?

— Червенокоса. Според поверието червенокосите имат голям късмет и понеже от собственото си име досега виждам само беди...

Той сви рамене.

— Ласри на арабски означава левак — обясни Валънтайн.

— Уви, ужасно лош късмет за африканец като мен, но дано вие ми донесете нещо по-хубаво.

Ласри кимна към два стола, украсени с изящна дърворезба, и гостите седнаха. Стопанинът щракна с пръсти невероятно звучно и от

дъното на магазина веднага изникна младеж с дълга бяла роба и бяла бродирана шапчица. Той погледна Фин с разширени от възхищение очи, после се завъртя към Ласри, който заговори на арабски като картечница. Младежът кимна, погледна Фин още веднъж и изчезна.

— Това беше моят племенник Маджуб. Очевидно се е влюбил във вас до безумие.

Фин усети, че се изчервява.

— Не се смущавайте. Вие наистина сте много красива и ни предлагате вълшебен образ на чекрун с лунички като звезди и кожа като мляко, но се боя, че Маджуб е готов да се влюби и в женско шимпанзе, ако случайно срещне подобно животно. От възрастта е, но иначе е безобиден, повярвайте ми.

След няколко минути младежът се върна с поднос, върху който имаше три малки чашки, марокански кафеник и чиния с правоъгълничета от нещо кафяво, лепкаво и много мазно. Маджуб хвърли един последен поглед към Фин, въздъхна и изчезна окончателно. Хасан наля кафето, сипвайки във всяка чашка огромно количество захар, после подаде на гостите чинията с кафявите сладки.

— Не знам как ги нарича Маджуб, но се правят от карамел, орехи и кашу. Казват, че били много полезни за простатата. Вас това не ви засяга, Фин, но ние, мъжете, трябва да се грижим за здравето си.

Той се ухили, лапна две сладки една след друга и отпи глътка кафе. Фин отхапа мъничко и усети как над всички усилия на личния й зъболекар надвисва сериозна заплаха. Сладките бяха изумително вкусни.

— И тъй, с какво мога да ви помогна днес? — попита Хасан.

— Вчера беше убит един човек — каза Валънтайн. — Използван е ритуален кинжал. Кумия.

— А, да — кимна Хасан. — Директорът на музея.

— Вече сте чули за това? — изненада се Фин.

— Американците са си американци, а арабите са си араби, дори и арабските евреи като мен. Вие смятате, че светът отива в една посока, ние знаем, че върви в съвсем друга. Когато запушат устата на някого с кумия, това е мароканска работа, мароканска новина, затова ние бързо узнаваме. — Той се усмихна с лека печал. — Напоследък за хората с големи носове и мургава кожа е по-добре да имат готови

отговори на всеки въпрос, преди Службата за национална сигурност да почука на вратата им с билет за хотел Гуантанамо.

— Разкажи ни за кумията — каза Валънтайн.

— Ножът кумия, наричан понякога и ханджар, идва от северната част на страната. Обикновено се използва като белег за възмъжаване, знак, че момчето е прието в общността на мъжете, нали разбирате?

Валънтайн кимна. Фин чакаше. Понечи да си вземе пак от ореховите сладки, но се въздържа. Докато Хасан вадеше от сребърна кутийка още една дълга кафява цигара, Фин неволно съжали, че не пуши. Никакви цигари, никакво пиене, никакви сладки, никакъв секс; все едно че беше монахиня.

Ласри енергично засмука цигарата, издиша дима през широките си космати ноздри и лапна още една сладка. Сдъвка я и погледна замислено Фин.

— Разбира се — продължи той с пълна уста, — кумията има и друго предназначение.

— Какво? — попита Фин.

— Освен при обрязването. Знаете, че и евреите, и арабите обрязват децата си, само европейските и азиатските неверници не го правят. Кинжалът обаче се използва и за да режат езиците на предателите. По традиция, искам да кажа; не съм чувал да е правено напоследък. „За да замлъкне езикът на предателя“, според официалния израз.

— Може ли това да се отнася до Кроули? — попита Фин.

— Откъде да знам, скъпа? Никога не съм го срещал. Знам обаче откъде идва тази конкретна кумия.

— Как разбрахте?

— Тази сутрин един полицаи ми я показа на снимка. Някой си Дилейни. Явно знаеше, че съм старейшина на местната мароканска задруга. Във всеки случай, казах му какво представлява кинжалът, откъде идва и за каква цел се използва.

— И на кого принадлежи? — обади се Валънтайн.

— Той не ме попита.

— Но ти знаеш.

— Разбира се. Ако не броим евтините сувенири за туристи, продавани по пазарите в Маракеш, Фес, Казабланка и тъй нататък, една добре изработена кумия, особено пък старинна и мавританска, е

също тъй неповторима както отпечатъците от пръсти. — Той се усмихна широко и лапна още един сладкиш. Фин пийна от кафето. — Да не говорим за факта, че името на собственика обикновено е гравирано със сребро върху дръжката или ножницата. — Хасан се усмихна. — Разбира се, мистър Дилейни не чете на арабски.

Главата на Фин почваше да се замайва от облаците гъст тютюнев дим, изпълващи магазинчето. Хасан преглътна, допи остатъка от кафето, обра с език гъстата черна утайка и пак се усмихна.

— Знаете ли, утайката от кафе е много полезна за дебелото черво — обясни той. — При мароканците смъртността от рак на дебелото черво е извънредно ниска. — Отвори сребърната кутия, извади нова цигара и я запали, после добави: — Но пък от друга страна, ракът на белите дробове е истински бич.

Сякаш за да докаже последните си думи, Ласри се разкашля дрезгаво.

— Кинжалът — тихо напомни Валънтайн.

— Идва от колекцията на частно училище за младежи в Кънектикът — отговори търговецът.

— Чие е училището? — попита Валънтайн.

— На францисканците — отговори Ласри, оглеждайки последния сладкиш върху подноса. — Академията на францисканците.

18.

Мъжът влезе в стаята и подхвана ритуала си с униформата. След като остана гол, той отиде до стола и седна. Както правеше винаги, най-напред огледа кожената корица на книгата, после внимателно я разгърна, прелиствайки страниците, изписани с дребен, но съвършено ясен шрифт. От време на време спираше, за да прошепне като молитва няколко думи, изпълнени с ненавист:

— *Genus humanum quod constat stirpibus tantopere inter se diferentibus non est origine unum descendus a protoparentibus numero iisdem.*

Чиста истина — всички хора бяха различни, с различен произход, едни низвергнати, други благословени, трети прокълнати по рождение. Някои се раждаха като демони, други като светци. Тъй като думите бяха божествени и неизменни, с тях не можеше да се спори, затова от самата им същност произтичаше, че подир тия думи ще последва божествено деяние. Всичко ставаше толкова просто, щом човек проумееше скрития порядък.

Той прелисти страницата и фермата се появи пред него както някога. Снимките вече избледняваха, лицата сивееха, но си оставаха пълни с живот в паметта му. Познаваше всекиго като собствен брат. Патерсън с очила като на онзи бийтълс, дето го застреляха, Дорм по прякор Съсела, Уотенка, Босник, Титълбаум и Рийд. Пикси Мортимър, Хейс, Терхун, Дики Биерасто. Виждаше ги всичките как тичат и се подхлъзват из гората, настръхнали от студа на късната есен — десет момчета от общо четирийсет и четирима, подчинени на някакви шантави поклонници на изкуството. Но накрая и те поумняха, нали? Нямаше как да не поумнеят, защото най-напред бяха шпиони, а едва след това поклонници на изкуството и след като шибаната война ги поочука, взеха да проумяват за какво се води тя и какво можеш да изкопчиш от нея, стига да оцелееш. Войната не беше за герои, а за негодници и биячи.

Ето я, точно пред него, фермата Алтенбург, а отвъд нея малкото порутено бенедиктинско абатство Алтхоф, отдавна изоставено поради липса на монаси и монахини в тая част на света, забравила за съществуването на Бога. Ръмеше студен ситен дъжд, проникващ сякаш направо в кръвта, и той присви врат още по-надолу в яката на униформената куртка, но това не му помогна особено. Беше мокър до кости, носът му течеше, а запалеше ли цигара, огънчето гаснеше с цвърчене след броени секунди.

Най-сетне бяха слезли от планините по стръмните пътеки между дърветата, доколкото успяваха да ги намерят. Нямаше начин да останат заедно и накрая взводът се разпадна като стар напукан камък. Сега в групата бяха десет редови войници, всички въоръжени с карабини „Гаранд“ и пистолети; мършавият Пикси от Джърси Сити мъкнеше през рамо лека картечница и приличаше на Христос, а плешивият Дик Хейс носеше минохвъргачката и непрестанно разправяше колко много, ама страшно много му се искало да го начука на оная хубавелка Гриър Гарсън още откакто я гледал в „Мисис Минивър“. Когато Пикси му каза, че се омъжила за онзи, дете играе сина ѝ във филма, той едва не се побърка от яд и обеща, че преди края на войната ще си намери предлог да му отреже скапаните топки. Десет нормални момчета и трима агенти от ОРКХТ — Отряд за разследване на кражби на художествени творби, за който всички знаеха, че е към Военното контраразузнаване, и им се искаше само едно: да спипат нацистите, както бъркат в делвата с мед. Казваха се Макфий, Тагарт и Корнуол. Макфий се смяташе за голяма работа с бостънския си акцент и онзи шантав пръстен, Тагарт си говореше сам, а Корнуол не разговаряше с никого, само непрекъснато драскаше в бележника. Смахната тройка.

Дик Хейс, плешивият с минохвъргачката, падна пръв. Улучиха го с една от онези едрокалибрени руски снайперски карабини, по които германците страшно си падаха; изстрелът прозвуча глухо, като плесница, и почти не отекна сред равнината. Хейс вървеше точно пред него, малко отдясно, и сержантът видя как цялата му дясна ръка отхвъркна от рамото, оставяйки само кръв, кости и някакви бели усукани нишки, навярно сухожилия. После пак се раздаде същият звук, сякаш някой тръшна капака на детски чин и Хейс рухна възник, а през разкъсания му гръден кош се виждаха дробовете и сърцето, потънали в

кръв и някаква червена лепкава каша. Толкова му трябваше — един изстрел и край на надеждите за Гриър Гарсън.

Всички се проснаха долу и пролазиха до канала, който пресичаше косо ливадата и приличаше на окоп от някоя глупава стара война, водена преди векове. Така или иначе всички, освен Хейс се добраха дотам и залегнаха. Двама от екипа на ОРКХТ бяха лейтенанти, а Корнуол дори капитан, но бъкел не разбираха от водене на война, тъй че оставиха всичко на него, защото беше сержант и бе успял да отърве куршума през всички тия години, а те според него едва ли бяха пристигнали тук преди Коледа.

Сержантът надигна глава да се ориентира, а швабата със снайперската пушка гръмна отново и куршумът издълба бразда на десетина сантиметра вляво от главата му. Той обаче беше успял да разгледа терена.

Фермата изглеждаше по-скоро френска, отколкото германска — общо пет-шест сгради, включително дълга барака, вероятно краварник, голяма двуетажна къща със сламен покрив като ниско нахлупена шапка и малки прозорчета, чиито стъкла бяха избити отдавна, оставяйки черни дупки като мъртвешки очи. Около всичко това имаше каменна стена, около метър и половина висока и метър дебела, обрасла с десетилетен слой къпини и трънки — далеч по-ефикасна преграда от обикновената бодлива тел. Стената отиваше наляво и се свързваше със старото абатство, също тъй двуетажно, но с покрив от каменни плочи, които под дъжда изглеждаха почти черни. Прозорците на втория етаж на абатството бяха много тесни и почти навсякъде закрити с дървени капаци. Тук-там капациите висяха на строшените панти и човек можеше да надникне към мрака вътре. Стрелбата почти със сигурност идваше оттам.

Сержантът извади малкия бинокъл, който бе изтъргувал от един канадец, и огледа внимателно всичко. Бяха в горния край на ливадата, която слизаше полегато към пътя, тъй че виждаха двора отвъд стената и дори покривите на постройките. Точно тогава той взе да усеща, че има нещо по-особено, защото зад ниския дълъг краварник зърна пет-шест военни камиона „Опел Блиц“, които швабите използваша кажи-речи за всичко. Тия тук бяха с плътно затворени платнища. Сержантът не успя да види по тях никакви отличителни знаци, освен регистрационния номер върху задната броня на най-близкия до ъгъла

на къщата. На номера се тъмнееше двойната светкавица на СС, но металното знаменце върху пръта от дясната страна на кабината беше оранжево, което означаваше, че са feldjager — военна полиция. Шест тритонни камиона, способни да превозят стотина войници — и да стоят тук, наред пущинака? Пълна безсмислица.

— Какво е положението, сержант? — попита Съсела. Мигаше непрекъснато и сополите му висяха като на малко хлапе.

— Избърши си скапания нос, Съсел.

— Дадено, сержант. — Съсела се избърса, но сополите пак потекоха. — Хейс ли улучиха?

— Да, снайпер от онова старо абатство.

— Мама му стара, какъв смисъл има да отбраняват някакви си вехти руини? И ако бягат, проклетите шваби, за какво им е снайпер?

— Много питаш, Съсел. Някой ден туй ще ти изяде главата. И си избърши носа. Изглеждаш отвратително.

Сержантът отново вдигна бинокъла, огледа камионите и се зачуди какво ли има вътре, по дяволите. Някога всичко беше просто: грабваш пушката и отиваш да трепеш германци, а те стрелят по теб. Сега сякаш всички бяха попаднали в някакъв неразбираем лабиринт и търсеха тайни, дето нямаха нищо общо със скапаната война. Той завъртя бинокъла и огледа фермата. Военна полиция, значи?

19.

Францисканската академия се намираше край река Сарк в хълмист горски район на петнайсетина километра от Гринуич, Кънектикът. Най-близкото цивилизовано място беше малкото селце Фрайърдейл до пътя към Ривървю и езерото Тол Гейт. Минавайки през селото, Валънтайн последва указателите към Оук Лейн и продължи покрай ниска каменна стена с шипове от ковано желязо към портата на училището. Право пред него се появи училищната сграда, към която водеше леко извита чакълеста алея, оградена с вековни дъбове. Зданието представляваше нещо средно между средновековна църква и стара, обвита с бръшлян резиденция на английски провинциален благородник. Беше огромно и много старо на вид.

— Сякаш е изскочило от историите за Хари Потър — подхвърли Фин, гледайки през стъклото на взетата под наем кола, докато караха напред по алеята, осеяна със слънчеви петна.

— По-скоро ми напомня за Франк Ричардс — промърмори Валънтайн.

— За кого?

— Няма значение.

Продължиха по сенчестата алея. Отляво имаше пет-шест служебни сгради, включително къщичка за портиера, нещо грамадно, може би плувен басейн или гимнастически салон, и малка църква с миниатюрна камбанария. Отдясно се виждаше бейзболно игрище, кортове за тенис и още някакво здание, навярно конюшня. Зад главната сграда чак до стената се зеленееше овощна градина с грижливо подредени ниски дръвчета. Между всичко това лъкатушеха пътечки, разстилаха се отлично поддържани тревни площи и множество умело разположени цветни лехи. Личеше, че училището е за богати хлапета.

Спряха на малък паркинг встрани от предния двор. Освен тях на паркинга имаше само един виненочервен фургон „Таурус“ с липсваща чистачка и стар гърбав „Ягуар“, оцветен в яркозелено като британски състезателен автомобил.

Оставиха колата и излязоха в горещия утринен въздух. Слънцето висеше почти точно над главите им и всичко изглеждаше някак пусто и занемарено. През лятото всички училища придобиват този вид чак до средата на септември. Двамата тръгнаха към предния двор. Точно пред тях имаше каменен фонтан с класическа статуя на жена в ефирни одежди, държаща на рамо наклонена амфора, от която се лееше водна струя към гранитния басейн под нея. Изглеждаше, че статуята стои тук и излива вода поне от стотина години, но така и не е успяла да напълни басейна докрай. Наоколо тегнеше глуха тишина, нарушавана само от бълбукането на струята. Завиха наляво и се изкачиха по широко каменно стълбище. Валънтайн отвори едното крило на тъмната дъбова врата и двамата прекрачиха в прохладните сенки на училището.

Озоваха се в голяма приемна зала с ламперия от същата потъмняла дъбова дървесина. Под краката им лъщеше мраморен под на тъмни и светли квадрати. По свода над главите им се тъмнееха старинни дъбови греди, които се събираха по средата на свода, откъдето висеше масивен полилей от ковано желязо. Фин очакваше да види край стените на залата рицарски доспехи и кръстосани алебарди, но вместо това видя само зле осветени стъклени витрини, пълни със спортни купи и вехти фотографии в рамки. До самата врата в стената беше вградена масивна гранитна плоча. Приличаше на надгробен паметник и в известен смисъл представляваше точно това. Над мемориалната плоча имаше лаконичен надпис със златни цифри: 1916–1918 — 1941–1945. Под датите бяха изсечени десетина колони с имена. Очевидно за францисканците историята бе свършила с края на Втората световна война и те не обръщаха внимание на последвалите конфликти. Или пък просто не им оставаше свободно място, тъй че загиналите в Корея, Виетнам и Ирак възпитаници можеха да разчитат само на себе си.

Фин и Валънтайн прекосиха залата, водени от стържещия звук на стар матричен принтер и глухото тракане на пръсти по компютърна клавиатура. Отвъд вестибюла откриха тесен коридор, чезнещ в сенките наляво и надясно. До средата стените бяха покрити с дъбови панели, а нагоре се виждаше стара мазилка в цвят охра. От коридора се отделяха множество малки стаи. Само една беше отворена. Валънтайн надникна и почука лекичко по рамката на вратата. Дребна, невзрачна жена работеше на компютър, седнала в идеална секретарска стойка —

краката под бюрото и главата изправена. Имаше очила, а косата ѝ беше стегната хлабаво отзад на тила. Като чу почукването на посетителя, тя извърна глава и очите ѝ се разшириха зад очилата.

Валънтайн се усмихна.

— Аз съм доктор Майкъл Валънтайн от Ню Йорк. Това е моята асистентка мис Райън.

— Доктор Валънтайн? — Жената сякаш се стресна още повече и заприлича на заек, изненадан от автомобилни фарове. — Доколкото знам, никой тук не е болен. Всъщност няма почти никого. Неколцина преподаватели. И директорът.

— А вие сте? — попита Валънтайн.

— Мис Мимбъл. Джеси Мимбъл. Дежурната секретарка.

— Ако не възразявате, бихме желали да се срещнем с доктор Уортън.

— Имате ли уговорена среща?

— Не. Става дума за откраднат нож.

— О, боже!

— Именно. Точно затова сме дошли.

Заешките очи на младата мис Мимбъл ги гледаха втренчено в очакване на нови нареждания. Тя изглеждаше като омагьосана от Валънтайн.

— Доктор Уортън — напомни ѝ Валънтайн.

— О, да — сепна се жената.

Тя стана иззад бюрото, изтича със ситни стъпки до страничната врата, почука и влезе. Докато я гледаше как се отдалечава, Фин забеляза, че има грамаден задник и широки бедра, сякаш тялото на много по-слаба жена беше присадено върху танк „Брадли“, маскиран в пола на цветчета. След малко мис Мимбъл се върна, отвори широко вратата и отстъпи настрани.

— Доктор Уортън ще ви приеме.

Тя им направи знак да влязат и затвори вратата зад тях.

Доктор Хари Уортън беше на около петдесет и пет години, плешив, гладко избръснат и носеше малко екстравагантни очила за четене с червена рамка, които свали и пусна върху купчината документи пред себе си, когато Валънтайн и Фин Райън влязоха в кабинета. Самият кабинет беше приятен и светъл. Червените завеси на високия прозорец зад Уортън бяха дръпнати настрани, за да пропускат

слънчевите лъчи. Бюрото беше от тъмен дъб, голямо и модерно. Килимът бе в тон със завесите и кожените кресла пред бюрото. На стената зад директора висеше рамка с въздушна фотография на училището. Високи библиотечни шкафове покриваха останалите стени от пода до тавана. Много академична обстановка — навярно точно така биха представили кабинета на директор на частно училище в някое архитектурно списание. Фин се усмихна. Тъкмо такъв кабинет би вдъхнал доверие на богатите родители. По нищо не приличаше на директорската канцелария в гимназията на родното ѝ градче, обзаведена изцяло в спортен стил. Из стаята се носеше едва доловим мирис на скъп тютюн с ябълков аромат. Пепелник не се виждаше.

Уортън се изправи, насочвайки почти цялото си внимание към Фин. Тя забеляза, че носи яркочервена вратовръзка с малки хералдически гербове. Костюмът му беше тъмен, на ситно райе, а бомбетата на обувките му лъщяха досущ като темето. Той протегна ръка през бюрото и се усмихна. Усмивката изглеждаше сърдечна и напълно искрена. Фин се ръкува първа. Ръкостискането на сухата му десница бе енергично и не прекалено дълго, както правят някои хора. Сетне Уортън отново седна.

— Доктор Валънтайн, мис Райън, с какво мога да ви услужа?

— Дошли сме заради кумията.

— Ножът — кимна Уортън. — Откраднаха го преди няколко седмици.

— Да — потвърди Валънтайн.

— Мога ли да знам защо ви интересува? — попита Уортън. Оставаше си все тъй любезен, но в гласа му звучеше едва доловимо раздражение.

— По принцип се интересувам от антики, но в момента интересът ми е насочен изцяло към начина, по който е използван въпросният нож.

— Тоест убийството.

— Да.

— Значи работите с полицията?

— Понякога оказвам на полицаите консултантски услуги.

Умело увъртане, помисли си Фин. Не точно самата истина, но не и лъжа. Беше изречено без следа от колебание — готов отговор на

очакван въпрос. Както би казала майка ѝ, Майкъл Валънтайн несъмнено бе предвидлив човек.

— Печално произшествие — каза Уортън. — Разбира се, няма никаква връзка с училището, просто убиецът е използвал това оръжие, но все пак се отразява зле на репутацията ни. Можем само да се радваме, че стана по време на лятната ваканция.

Да, подобни случки определено не привличат богатшите и знаменитостите, помисли си Фин.

— Алегзандър Кроули беше ли възпитаник на Францисканската академия?

— Не.

— Сигурен ли сте?

Любезното, унесено изражение на Уортън изведнъж стана строго.

— Категорично. Най-напред проверих списъците по молба на нюйоркската полиция. Като се има предвид възрастта на мистър Кроули, трябва да е учил тук горе-долу по мое време, тоест от 1955 до 1967 година. Ако е бил ученик, независимо дали на пансион или приходящ, щях да го познавам.

— Разбирам.

— Беше извършена кражба. Ножът е привлякъл погледа на крадеца. За жалост по-късно мистър Кроули е станал негова жертва.

— Струва ми се малко изсмукано от пръстите, не смятате ли?

— Просто странно стечение на обстоятелствата с трагичен завършек, но ви уверявам, че няма нищо повече.

— Защо изобщо ножът е бил в училището? — попита Фин.

— Тук имаме малък музей. Както са казвали някога, кабинет с редки предмети. Ножът беше подарък от един бивш възпитаник.

Валънтайн се озърна към Фин. Тя веднага схвана намека.

— Може ли да го видим? — попита любезно тя и се усмихна лъчезарно на Уортън. — Музеят, искам да кажа.

— Не виждам смисъл — отвърна директорът. — В края на краищата ножът вече не е там.

— Моля ви — настоя Фин.

Тя се изправи, при което месинговото копче на джинсите ѝ се озова точно пред лицето на Уортън. Директорът трепна едва доловимо.

— Добре — неохотно отговори той. Стана, неволно плъзна пръсти нагоре по сакото си и закопча средното копче. Приглади вратовръзката си. — Можем да минем през училището, но ще е по-лесно да заобиколим отпред.

Директорът ги изведе в коридора, уведоми очилатата мис Мимбъл къде отиват и продължи напред през вестибюла към изхода. Без да си прави труда да разговаря с гостите, той закрачи бързо по тясната чакълеста пътека, лъкатушеща из добре поддържаната морава, сякаш ги предизвикваше да поддържат същото темпо.

Стигнаха до ниско каменно стълбище в другия край на предния двор. Изкачиха се по стъпалата и през малка остъклена врата влязоха в неголямо антре с редици бронзови закачалки по стените отляво и отдясно. Намираха се точно на ъгъла между две крила на голямата сграда и оттук тръгнаха в противоположни посоки два тесни коридора. Без да каже нито дума, Уортън зави надясно. Отляво една отворена врата водеше към учебна лаборатория. На съседната врата висеше изящна дървена табелка с надпис: „Фотографски кабинет“. Уортън се обърна и спря пред следващата врата отляво. Бръкна в джоба на панталона си, извади голяма връзка ключове и пъхна един от тях в ключалката.

— Нима заключвате вратата на музея? — попита Валънтайн.

— Вече да — отговори мрачно Уортън.

Той завъртя ключа и вратата се отвори. Щракна електрическият ключ на стената и няколко луминесцентни лампи по тавана оживяха с пращане.

Музеят беше малък, не по-голям от обикновен хол. По стените висяха картини и карти, под тях имаше няколко стъквени витрини. Помещението изглеждаше някак старомодно, като историческите снимки, които Фин бе разглеждала в Смитсъновия музей. Витрините съдържаха какво ли не — от колекция птичи яйца върху мънички гнезда от пожълтял памук до стар стереоскоп, олимпийски златен медал по бягане от 1924 година и нечий почетен медал от Конгреса за подвизи през Втората световна война.

Високо на стената над една от витрините бяха закачени два кремъчни мускета от войната през 1812 година, а в самата витрина имаше експонати от Гражданската война, включително стар флотски револвер „Колт“. До револвера като жесток нагледен пример лежеше

бронзов бинокъл с разбита дясна леща и изкривен, разкъсан окуляр. Фин направи гримаса. Този експонат придаваше съвсем нов смисъл на командата: „Не стреляйте, докато не видите бялото на очите им“.

Далече отдясно, почти незабележима, висеше прашна любителска картина, изобразяваща маймунка. По всяка вероятност не бе виждала парцал или четка от години насам. Под нея имаше остъклена дървена витрина. Триъгълна част от стъклото липсваше, явно изрязана със стъкларски инструмент и издърпана с бучка маджун. Отрязаното парче стъкло още стоеше подпряно отстрани и по цялата витрина беше поръсен полицейски прах за снемане на отпечатьци. Когато надникна през отвора, Фин видя, че кривият нож е лежал върху избелялото зелено сукно, покриващо дъното на витрината, оставяйки малко по-тъмен отпечатък. Малка картичка с напечатан текст поясняваше: „Мавритански ритуален кинжал. Дарение от полк. Джордж Гати“.

— Кой е Джордж Гати? — попита Фин.

— Според архивите е учил тук през трийсетте години. След това постъпил в Уест Пойнт.

— Чудно откъде ли му е попаднал испански кинжал — промърмори Валънтайн.

— Вероятно през войната. В Испанско Мароко, Казабланка или някъде там.

— Добре познавате историята на дваисети век — отбеляза Валънтайн.

— Освен директор, аз съм и преподавател по история. Преподавам на шести курс.

— Шести курс? — повтори изненадано Фин.

— Има предвид дванайсети клас — обясни Валънтайн.

— Знаете ли нещо повече за този Гати?

— Не. Само, че е учил тук през трийсетте и постъпил в Уест Пойнт. Това е цялата информация за него, която успях да предложа на полицаите.

— Не знаете ли къде можем да го намерим?

— Издирването на бивши възпитаници не е моя задача, мистър Валънтайн. С това се занимава Дружеството на възпитаниците.

— Доктор Валънтайн.

— Наричайте се както желаете.

Уортън рязко се обърна и излезе от музея.

— Избухлив човек — подхвърли Валънтайн.

— Не ще и дума — кимна Фин. — Смяташ ли, че ще можем да издирим тоя полковник Гати?

— С подобна фамилия едва ли ще е много трудно.

Валънтайн хвърли още един поглед към малката картина над витрината, сетне последва Уортън в коридора. Директорът чакаше до вратата. Щом Фин и Валънтайн излязоха от музея, той затвори вратата и я заключи.

— Мога ли да ви помогна с още нещо? — попита директорът.

— Не — поклати глава Валънтайн. — Мисля, че видях достатъчно.

Уортън го изгледа втренчено.

— В такъв случай може би ще разрешите да се сбогувам.

Валънтайн кимна.

— Благодарим за съдействието.

— Моля — отвърна Уортън.

Той се завъртя и пое обратно към страничния вход. Докато Валънтайн и Фин тръгнат след него, директорът вече бе изчезнал и само стъпките му кънтяха в сенките. Отиваше към кабинета си по коридорите през училището.

Двамата излязоха през малката врата и отново се озоваха на горещия слънчев двор.

— Е, как ти се стори? — подметна Валънтайн, докато вървяха към паркинга.

— Това проверка ли е? — попита Фин.

— Ако желаш.

— Откъде да започна?

— От началото, разбира се.

— В кабинета му миришеше на тютюн за лула, но лула не видях.

— Да, и аз забелязах това.

— Той... той се погрижи да не минем през училището. Може би не е искал да видим някого... например човека, който пуши лула.

— Нещо друго?

— Мисля, че лъжеше за Кроули. Обзалагам се, ако проверим, ще открием, че Кроули е учил тук.

— Продължавай.

— Мисля, че лъжеше и за онзи полковник Гати. Сто на сто знае повече, отколкото казва.

— Според теб защо му е да ни лъже?

— Не знам. Вероятно си има причини да го укрива.

— Нещо друго?

— Всъщност не. Само дето забелязах учудващия ти интерес към онази картина в музея. Приличаше на лошо копие на Пикасо.

— Картината е на Хуан Гри.

— Кубиста?

Гри, испанец като Пикасо и негов съсед в Париж, беше един от най-ранните представители на кубизма заедно с Жорж Брак. Фин бе изучавала бегло творчеството му във втори курс. Ако Валънтайн не грешеше, картината струваше много пари.

— Ако картината е автентична, става дума за неподписано платно от 1927 година. Не би трябвало да е тук.

— Защо не? — каза Фин. — Може да е дарение на поредния щедър възпитаник.

— Едва ли — отвърна Валънтайн. — През 1941 година нацистите са я откраднали от парижката галерия „Вилденщайн“ и повече никой не я е виждал.

— Как се е озовала тук?

— Там е цялата загадка, нали?

Стигнаха до колата си. Таурусът още стоеше на място. Ягуарът бе изчезнал.

— Можем да предположим, че таурусът е на мис Мимбъл.

— Мислех, че ягуарът е на Уортън.

— И аз предполагам така, докато не видях въздушната снимка зад бюрото му. На нея се вижда голяма къща точно зад главната сграда. Резиденцията на директора.

— Тогава чий е ягуарът?

— На човека, който е пушил лула в кабинета на Уортън точно преди да пристигнем.

— По дяволите — промърмори Фин. — Трябваше да запишем номера.

— Номерът беше нюйоркски, от онези, които са резервирани за ветерани от Втората световна война. 1LGS2699.

Кой знае защо, Фин не се изненада, че Валънтайн е запомнил номера.

— Полковник Гати?

— Вероятно. Лесно ще разберем. — Валънтайн ѝ подхвърли ключовете. — Ти ще караш.

Фин отключи колата и седна зад волана. Валънтайн се настани до нея. Посегна надолу, измъкна лаптопа си изпод седалката и го включи в празното гнездо за запалка. Стартира компютъра, включи безжичния модем и без усилие влезе в базата данни на нюйоркската пътна полиция. Фин подкара по дългата алея, после зави по пътя към магистралата. След няколко минути Валънтайн откри каквото търсеше.

— Гати е бил. Живее до Природонаучния музей.

— Не ти трябваше много време.

— Каквото могат афганистанските терористи, аз го правя още по-добре.

Той се усмихна. Натисна един бутон на лаптопа и го затвори. Продължиха към Ню Йорк.

20.

Падаше здрач и нощните ястреби надаваха протяжните си любовни крясъци високо в пурпурното небе. Но вместо да тъне в мрак, цялата ферма се обливаше в ярките светлини на пет-шест прожектора, закрепени върху високи стълбове. Нејде наблизко боботеше малък генератор. Кой ли имаше в днешно време толкова излишен бензин, та да осветява някаква тъпа ферма и да я превръща в лесна мишена за прелитащите самолети и военните патрули? Само че съюзническите самолети никога не идваха толкова близо до швейцарската граница, а из този район нямаше друг патрул, освен техния. Тук бе мъртва зона и ако се водеше война, тя беше частна.

Лагеруваха без огън в сянката на последните дървета, прикрити зад порутените останки на стара каменна стена, обрасла с къпини. Агентът Тагарт шепнеше нещо на Корнуол, който продължаваше да води записки, като си светеше с джобно фенерче. Всички останали дъвчеха консерви свинско със зеленчуци или свинско с боб — отвратителни на вкус, когато са студени, и малко по-поносими, ако се затоплят. Не че сержантът особено се интересуваше от вкусовете им качества; след като беше ял тоя боклук три години из цяла Европа, вкусът му бе дотолкова закърнял, че можеше да яде и картон. Боклукът пълнеше стомаха не по-зле от хубавата храна, а накрая излизаше все същото. Както казваха всички, лайняна война.

— Чудо на чудесата — Корнуол го заговори.

— Сержант.

— Да, сър.

— Трябва да се приближим още малко до фермата.

— Всички ли, сър?

— Патрул начело с вас. Вземете колкото хора сметнете за необходимо.

„Ама че идиот — помисли си сержантът. — Смятам за необходимо да взема цялата скапана армия, стига да ми я осигуриш.“

Светлината от немските прожектори искреше по стъклата на очилата, сякаш Корнуол изобщо нямаше очи. Говореше като скапан учител по история, убеден, че знае всичко на този свят. Търтей.

— Какво ви интересува, сър?

— Разузнайте ситуацията, сержант. Численост на врага, въоръжение и тъй нататък.

— С други думи, всичко възможно.

— Да.

— Слушам.

Значи те щяха да свършат черната работа, докато Корнуол, Макфий и Тагарт кротко седят тук и си говорят за изкуство. Господи!

Избра Титълбаум и Рийд, защото знаеха да си държат езика зад зъбите. Тримата прескочиха оградата и се промъкнаха през последните дървета точно когато луната залезе. Трябваше им почти цял час, за да слязат до тесния черен път пред фермата. Светлият кръг от прожекторите не стигаше дотам и мястото предлагаше достатъчно сенки и укрития в канавката, за да не ги забележат часовете.

Сержантът извади бинокъла и бавно го завъртя отляво надясно. Всичко си остана същото, само дето изглеждаше малко по-близо. Видя широкия отвор в каменната стена и няколкото парчета дърво, останали от някогашната порта. Отляво едва се различаваше премръзнал часови, наметнат с брезентов плащ, макар че дъждът бе спрял преди няколко часа. Сержантът зърна как огънчето на цигара описва къса дъга между ръката и лицето му. Лесно би го гръмнал като отплата за Хейс, но на кого му пука за Хейс, а ако снайперът от абатството още дебнеше, щеше да забележи пламъка на изстрела и да го очисти на място. Не, бяха дошли само да гледат, нищо повече.

Сержантът видя, че преодоляването на каменната стена ще е трудна работа. Прекалено висока и прекалено обрасла с трънаци беше. Щяха да се заплетат като пилци из тая гадост. Доколкото можеше да прецени, трябваше или да минат през портата, или да си стоят надалече. От друга страна, ако кажеше това на Корнуол или някой от другите двама самозвани офицери, вероятно точно така щяха да сторят и да докарат смъртта на целия отряд. Както повтаряше един приятел навремето, който знае повече, той има повече. Той заръча на Титълбаум и Рийд да се прикрият, съобщи им вечерната парола, обеща

да се върне след малко и ги предупреди, че ако пушат и снайперът от руините ги надупчи, сами ще са си виновни.

Върна се между дърветата и тръгна на север. Беше видял голямата топографска карта на Корнуол и знаеше, че има опасност някой от онези чудовищни танкове, кралските тигри, да дойде по пътя и да ги направи на кайма с оръдието си, но засега не бе видял нито един от тях и едва ли щеше да види. Само веднъж мина край изгорял вехт танк, килнат в дълбока канавка под хълма, който приличаше на реликва от времето на гражданската война. Ония веселяци от секретните служби го бяха взривили на своя глава и сержантът нямаше нищо против, стига да не сторят някоя глупост. Твърдо знаеше, че не е герой. Сега искаше само да си отслужи времето и да се върне жив и здрав.

Крачеше бавно между дърветата и очите му автоматично оглеждаха терена за препятствия и капани, тренираният му слух долавяше всеки звук наоколо, а съзнанието му бе изпаднало в онова състояние на независим автоматизъм, което е по-скоро животинско, отколкото човешко, готово моментално да реагира на всеки необичаен звук. Най-сетне стигна до нова канавка, водеща към дренажна тръба под пътя и към полето от другата страна. Ако имаше мини, капани или някакви сигнални механизми, трябваше да са тук. Но не откри нищо. Според номерата камионите принадлежаха на СС, но очевидно не ставаше дума за ударна част. Онези гадове, дори обикновените армейци от Вафен СС, не биха допуснали подобна глупост — да оставят фланга си незащитен. Той внимателно огледа земята. Нямаше нито фасове от цигари, нито кибритени клечки, нито мирис на урина или остатъци от храна, които да издадат наличието на кръгова охрана. Нищо. Той се усмихна, доволен, че е оставил другите. Нещо ставаше тук, нещо също тъй шантаво, както Корнуол и двамата му самозвани лейтенанти.

Сержантът клекна до тръбата и продължи да оглежда почвата. Беше с малкия отряд вече над шест месеца. Малко след освобождаването на Холандия ги изтеглиха от армейските части в Антверпен по неизвестно чия заповед, за да ги прикрепят към групата G-2. Оттогава кръстосваха Европа, разговаряха с разни хора и изобщо не влизаха в сражения. Преди две седмици се спотайваха на осемдесет километра от Кобленц, изчаквайки кога британците ще се наканят за

настъпление. Точно тогава Корнуол надуши нещо, което ги накара да се втурнат на югоизток като улично псе подир разгонена кучка. Може би именно това надушваше сержантът в момента — фалшива част от СС с шест камиона наред скапаните баварски пущинаци.

На този етап на войната добра машина като „Опел Блиц“, способна да вдигне поне петдесетина километра по добър път, струваше теглото си в злато и това накара сержанта да се замисли. Камионите трябваше да изпълняват някаква специална задача и да имат изрядни документи, за да стигнат толкова далече на юг, откъдето можеха да поемат към Швейцария, Италия или Австрия. Руснаците бяха на изток, съюзниците — на запад, и изстискваха германците като пъпка. Най-вероятно отиваха към Швейцария, защото Италия вече беше капитулирала, а Австрия скоро щеше да последва нейния пример. Това означаваше езерото Констанс, само на стотина километра отук.

Сержантът надникна през тръбата и се зачуди в каква ли беля ще го вкара проклетото любопитство. Да речем, че товарът в онези шест камиона е ценен и Корнуол иска да го плени, каза си той. Но истинският въпрос беше какво смята да прави с плячката след това. Работата му беше да издирва ценности и след това да ги връща на собствениците по канален ред, но сержантът почваше да се съмнява. Може би вече бяха зарязали истинската война и си играеха на „който превари, той натовари“. Може би сега всеки действаше сам за себе си. Може би идваше време провинциалното момче от Канарси да си отреже солидно парче от баницата. Може би.

Сержантът отпусна ръка към кобура на пистолета. Трина фалшиви офицери, които всъщност изобщо не бяха армейци, а след войната в Щатите сигурно ги чакаха доходни служби. Лесно можеше да им види сметката, но какво щеше да прави *той* с шестте камиона? Всички отговори се криеха нейде из документите.

Той се изправи. Зората бе подранила и утринните мъгли плъзваха из гората на дълги парцали. Шест камиона, а швейцарската граница беше толкова близо, че можеха да я стигнат за ден, най-много два. Струваше си да помисли. Той надникна през разпокъсаната мъгла към далечния вход на фермата. За момент му се стори, че вижда съвсем ясно нечий силует. Вдигна бинокъла. Не беше часови. Мъж в униформа. Генерал, мамка му, цял генерал с лампази на скапаните бричове. Но беше прекалено млад, някъде под четирийсет и пет, с

орлов профил и щръкнала брадичка. Може би маскировка? Човекът спря до стената и след миг се появи втора фигура. Жена със забрадка и пуловер. Униформеният запали цигарата ѝ. Смееха се на нещо. Млада жена; виж, това бе интересно. Жената на фермера? Дъщеря му? Или случайна спътничка? Шест камиона, фалшив генерал и жена. Какво означаваше всичко това?

21.

Гати живееше на Седемдесет и втора улица, в шестетажна сграда, пренесена сякаш преди няколко века от уличка край някой холандски канал. Отляво имаше солидно каменно здание, отдясно — висока жилищна кооперация. Входната врата водеше към сутерена и се наложи да слязат надолу по стъпала с парапет от ковано желязо. Чукчето на вратата беше грамадно, във формата на черна ръка, стискаща нещо като малко гюлле. По средата на топката бе издълбано широко отворено око. Валънтайн почука два пъти по масивната дъбова врата. Чуха как звукът отекна нейде навътре, после долетяха нечии стъпки по камък.

— Зловещо — каза Фин.

Валънтайн се усмихна.

— Нищо чудно. Парите, способни да купят подобна къща в Уест Сайд, обикновено са свързани със зловещи истории.

Над главите им светна лампа. След малко един мъж с обикновен черен костюм отвори вратата. Беше прехвърлил седемдесетте, с рядка снежнобяла коса. Имаше тънки устни и черни очи. Изглеждаше като човек, видял какво ли не през живота си. Разцепената му горна устна разкриваше част от пожълтял зъб. Явно беше роден, преди операциите за корекция на заешка устна да станат нещо обичайно.

— Бихме желали да разговаряме с генерала, ако не възразявате — каза Валънтайн. — Свързано е с Францисканската академия. Мисля, че наскоро е бил на посещение там.

— Чакайте — отвърна човекът.

Леко фъфлеше, но говореше сравнително ясно. Затвори вратата, лампата изгасна и двамата останаха отвън на тъмно.

— Икономът убиец — подхвърли Фин. — Наистина е зловещ.

— Не само иконом — поправи я Валънтайн. — Телохранител. Носи кобур под мишницата. Забелязах го, когато се обърна.

След още малко икономът телохранител се върна и ги пусна да влязат. Последваха го към сумрачен вестибюл с каменни плочки по

пода и старомодни стенни свещници, после се изкачиха по широко дъбово стълбище към огромна зала на първия етаж. Гипсовият таван беше украсен със сложни орнаменти във формата на бръшлян и лози, стените бяха покрити до три четвърти от височината си с тъмна дъбова ламперия, а подът бе от широки дървени плоскости. В единия край на залата три високи прозореца с гъсти решетки гледаха към Седемдесет и втора улица, а десетина по-тесни прозорци от пода до тавана разкриваха изглед към малка вътрешна градина, осветена само от две-три слаби крушки по ъглите на оградата.

По стените висяха десетки картини, предимно холандски: педантични архитектурни изображения на Девит, домашни сцени на Де Хох, морски пейзажи на Куйп и мрачни замъци на Хобема. Единственото изключение бе голяма картина на Реноар — портрет на младо момиче, заемащ почетното място над камината.

От галерията на горния етаж, заобикаляща трите страни на залата, висяха хералдически знамена, а в четирите ъгъла стояха синкавочерни рицарски доспехи. Яркочервен килим покриваше почти целия под, а върху него бяха разположени един срещу друг два големи кожени дивана в карамеленокафяв цвят. Между диваните, върху голяма раирана кожа от зебра, имаше квадратна масичка за кафе от тиково дърво с кариран плот от кована мед. Тук-там се виждаха други малки масички, отрупани с фотографии в сребърни рамки и всевъзможни дребни съкровища — от златни кутии за цигари до три-четири кумии със сребърни ножници.

— Виждам, че харесвате вещите ми — изрече отгоре нечий глас.
— Моля ви, гледайте колкото си искате.

Фин вдигна очи и видя лицето на мъж с провиснали бузи, който ги наблюдаваше от галерията. Човекът изчезна и се раздаде глухо бучене. След малко домакинът се появи в дъното на залата. Беше облечен в много официален костюм на „Савил Роу“, изостанал от модата поне с трийсет години. Буйната му черна коса, сресана в стил Роналд Рейгън, изглеждаше като намазана с вакса, а големите му очи бяха бледосини, почти белезникави. По съсухрените му ръце се тъмнееха големи старчески петна, а докато вървеше, се подпираше на медицински трикрак бастун. Десният му крак леко поддаваше на всяка стъпка, а лявото му рамо стърчеше малко над дясното. Въпреки

черната коса личеше, че отдавна е надхвърлил осемдесетте. Вдигна лявата си ръка и им направи знак с бастуна.

— Седнете — каза любезно той, като посочи кафявите кожени дивани.

Фин и Валънтайн се настаниха. Старецът си избра масивен стол с права облегалка, разположен встрани от тях. Икономът телохранител се появи със старинен сребърен сервиз за кафе. Сложи го пред тях и изчезна.

— Едуард Уинслоу — каза старецът, като посочи сервиза. — Хората често го бъркат със среброто на Пол Ревийър.

Той извади от джоба на самото си стара лула и щракна черна лакирана запалка от времето на Втората световна война. После сръчно затвори капачето с едно тръсване и духна облак синкав дим с ябълков аромат. Една загадка по-малко, помисли си Фин.

— Среброто на Уинслоу обаче е много по-старо — отбеляза Валънтайн. — И според мен по-добро, особено по-дребните предмети; среброто на Ревийър е досущ като политиката му — малко мелодраматично.

— Значи разбирате от сребро?

— И от политика. — Валънтайн се усмихна. — Особено ако е мелодраматична.

— Коя е вашата млада и удивително красива спътничка?

— Името ми е Фин Райън, генерале. Дошли сме заради кумията, която сте подарили на Францисканската академия.

— Имате предвид онази, която накрая попадна в гърлото на горкия Алекс Кроули? — Старецът се разсмя. — Би ми било много приятно да го сторя, но сериозно се съмнявам дали бих успял с този артрит, да не говорим за удара миналата година. Вече не съм какъвто бях.

— Познавахте ли Кроули? — попита Валънтайн.

— Достатъчно, за да не го харесвам. Беше стиснат до немай-къде и изобщо нямаше усет за изкуството, с което се занимаваше.

— Как се запознахте? — попита Фин. — Чрез музея, или чрез училището?

Старецът й хвърли дълъг, почти хищен поглед и тя неволно изтръпна.

— Нито едното, нито другото. Не че е ваша работа. Огледайте се, мис Райън, ако правилно съм чул името ви. Аз живея заради изкуството. Редовно купувам художествени творби. Когато се занимаваш с това в подобен мащаб, често купуваш преоценени експонати от музеи като „Паркър-Хейл“. Там имаха доста произведения на холандски майстори, а аз колекционирам точно тях.

— С изключение на Реноар — отбеляза Валънтайн и кимна към картината над огнището.

— Да. Него го купих към края на войната.

— О... — промърмори неопределено Валънтайн и млъкна. Гати беше колекционер, при това лишен от вкус, ако можеше да се съди по обзавеждането на хола му, а всички колекционери обичат да се хвалят.

— По-точно в Швейцария.

— Странно място за военна служба.

— Не чак толкова. Служех като военна свръзка на Алън Дълес в Берн.

— Наистина ли?

— Да. Плащ и кинжал, както се казва. За повечето неща все още не ми е разрешено да говоря.

— Дълес е поддържал в Швейцария подслушвателна станция на военното контраразузнаване. Какво общо има Реноар?

Генералът сякаш се изненада, че Валънтайн знае толкова много. Вдигна вежди, после се усмихна.

— През онези години в Европа се продаваха много произведения на изкуството. Преди, по време и след войната. Аз просто използвах... нека го наречем временен спад на цените. Покупката е съвършено законна.

— Не съм казал противното — спокойно подхвърли Валънтайн.

— Понякога все още купувам от тях.

— От кого?

— Галерията „Хофман“ — отговори Гати.

Фин трепна от изненада. Валънтайн небрежно отпусна ръка върху коляното ѝ. Фин сама не знаеше кое я разтърси по-силно — докосването на пръстите му, или името на галерията. Според компютърния файл графиката на Микеланджело идваше тъкмо от „Хофман“. Това не даваше отговор на загадката, но поне слагаше на място още едно късче от мозайката. Кинжалът, Францисканската

академия, връзката на Гати с Кроули, а сега и швейцарската галерия, обединяваща другите факти. Смисълът обаче оставаше все тъй скрит.

— Не ви ли се струва малко странно един убиец да си направи труда да проникне с взлом в провинциално училище, за да открадне оръжието, което е използвал в Ню Йорк?

— Доколкото знам, става дума за съвпадение. На едно място е извършена кражба, на друго изниква кинжалът. Със същия успех убиецът можеше да е купил ножа в някоя местна заложна къща; нищо не доказва, че имаме работа с един и същ човек.

— Ако се защитавахте пред съда, тезата щеше да е правдоподобна.

— Но не съм пред съда, нали? — отсече Гати. — И едва ли ще бъда.

— Да, навярно — потвърди Валънтайн.

Той леко тропна с пръст по коляното на Фин. После стана и тя го последва. Старецът не помръдна от стола. Белокосият телохранител изникна тутакси, сякаш Гати го беше повикал с таен бутон.

— Бърт, изпрати тези хора.

Старецът се усмихна хладно и телохранителят ги поведе към изхода. След малко отново се озоваха на улицата.

— Каква беше тази история? — попита Фин, докато вървяха към колата. — Ти изобщо не го попита за нищо, освен за Реноар. И откъде знаеше, че има връзка с рисунката?

— Не знаех — отвърна Валънтайн. — Знаех обаче, че и преди съм виждал картината на Реноар.

— Къде?

— На същото място, където видях и картината на Хуан Гри от училището — в Международния бюлетин за произведения на изкуството. Картината на Реноар е изчезнала заедно с един пейзаж на Писаро през 1938 година. Пътувала с кораб от Амстердам за Швейцария, но така и не пристигнала. Две откраднати картини за един ден. — Той помълча. — Твърде много.

22.

За разлика от претъпканите по-долни етажи, на върха на „Екс Либрис“ цареше безупречен ред. След като се завърнаха от посещението при Гати, Валънтайн повика големия товарен асансьор и двамата мълчаливо поеха нагоре. Фин се озова сред петстотин квадратни метра жилищна площ, излязла сякаш от филм на Фелини. Просторните зали се редуваха една след друга. Стените на първата бяха покрити с тапети, имитиращи тухлена зидария, а по средата имаше маса с плот от грамаден къс черен мрамор. Оттам минаха в широк коридор с тъмнозелени стени, украсени със скулптури на Джон Кълик и кръгли китайски килимчета по лъскавите черни плочи на пода. В третата зала, очевидно изпълняваща ролята на хол, също имаше китайски килимчета и огромна сюрреалистична картина на Сидни Голдман с голи жени и монахини, заемаща почти цялата отсрещна стена. Фин седна на един от трите дивана в стаята и се озърна. Валънтайн изчезна зад ъгъла и след няколко минути се върна с поднос, върху който имаше два грамадни геврека с пълнеж и две бутилки бира.

— „Блац“? — изненада се Фин, като видя марката.

— От Уисконсин. — Валънтайн се усмихна. — Навремето учих в Медисън и бирата ми допадна.

— Баща ми е преподавал в Уисконсин — каза Фин, отпивайки глътка бира. Отхапа от геврека и започна да дъвче, докато Валънтайн се настаняваше срещу нея.

— Точно така — кимна той. Отпи от бутилката, без да посяга към геврека. — Там се запознахме.

— Как стана?

— Той ми преподаваше антропология.

— Кога беше това?

— Към края на шейсетте и началото на седемдесетте.

— Трябва да е бил млад.

— Аз също. — Валънтайн се разсмя. — Дори малко по-млад.

Фин отново отхапа от геврека и отпи глътка бира. Огледа мебелите и картината, замисли се за цената на нюйоркския терен, над който седеше, и след това се замисли за Валънтайн. Чувстваше се толкова изморена. Виеше ѝ се свят.

— Не сте купили това място с печалбите от продажбата на стари книги, мистър Валънтайн.

— Майкъл — поправи я той. — А в твърдението ви звучи пасивна агресия, мис Райън.

— Не си падам по евтината психоанализа. Ти не се занимаваш само с проучвания и продажби на книги.

— Да.

— Всъщност си нещо като ченге, нали?

— Ченге?

— По-точно шпионин.

— Всъщност не.

— А баща ми какъв беше?

— Професор по антропология.

— Когато почина, докараха тялото му в Кълъмбъс за погребение.

— И какво?

— Ковчегът беше запечатан. Тогава това не ми направи впечатление. Само ме беше яд, че вече никога няма да видя лицето му.

Валънтайн премълча.

— Но по-късно, много по-късно взех да си мисля какви места е посещавал. Все политически нестабилни райони, все опасни държави. И тогава се зачудих защо му е запечатан ковчег на човек, умрял от безобиден сърдечен удар.

Валънтайн сви рамене.

— Той почина в джунглата. Може би е минало доста време, докато докарат останките му в цивилизования свят.

— Или е бил без нокти на пръстите, или са го инквизирали, или в ковчега изобщо не е лежало тялото на баща ми.

— Искаш да кажеш, че според теб баща ти е бил шпионин?

— Аз съм от Кълъмбъс, Охайо. Учителите казваха, че имам праволинейно мислене. Все по най-кратката линия, нали разбираш — подреждам фактите като домино и гледам къде ще ме изведат. А ето какво излиза: получавам твоя номер от майка си, ти определено не си кротък антиквар, бил си студент на баща ми... и вероятно не само

студент. Бъркам ли в анализа? Убиват моя приятел, нападат ме, забиват кинжал в гърлото на бившия ми началник, а на теб не ти мигва окото... Майкъл.

— Говориш досущ като него.

— Като кого?

— Като баща си. Той изброяваше фактите на пръсти точно по същия начин.

Валънтайн се усмихна. Фин сведе очи и видя, че наистина е броила на пръсти. Изчерви се и сякаш видя как баща ѝ седи зад кухненската маса, обяснява нещо и разгъва пръст след пръст. Когато не му останеха пръсти, лекцията обикновено приключваше.

Тя затвори очи. Изведнъж се почувства изтощена. Искаше ѝ се само едно — да намери легло и да се просне в него поне за месец. Колко време бе минало? Двайсет и четири часа? Трийсет и шест? Нещо такова. Като гръм от ясно небе. Като да караш колата си най-спокойно и изведнъж да се забиеш в крайпътен стълб. В нормалния живот не ставаха такива неща, или поне не би трябвало да стават. Досега тя вършеше всичко както е редно, изкарваше добри оценки, миеше си зъбите отляво надясно и от долу нагоре, оцветяваше картинките, без да излиза от очертанятията, и тъй нататък. Не би трябвало да я сполетят подобни събития.

Тя отвори очи.

— Стига си ме будалкал, Майкъл. Вече не ми се играе на Шерлок Холмс и доктор Уотсън. Говорим за моя живот, а може би и за моята смърт. Искам истината. И искам да знам кой си, по дяволите.

— Отговорът може да не ти допадне.

— Опитай.

— Знаеш ли нещо за дядо си... по бащина линия?

— Какво общо има това?

— Много общо.

— Бил е бизнесмен. Баща ми не говореше много за него. Ирландец, естествено. — Тя въздъхна. — Всичко това е древна история.

— Древната история ни показва кои сме и откъде идваме. Нали знаеш старата поговорка: тези, които забравят историята...

— ... са обречени да я повтарят.

— Много хора знаят цитата, но знаеш ли кой го е казал?

— Не.

— Един испански философ на име Хорхе Сантаяна. Роден в средата на деветнайсети век и починал през 1952 година. Дядо ти се е срещал с него.

— Винаги ли го усукваш толкова?

— Дядо ти бил роден в Ирландия, но фамилията му не е Райън, а Флин, Патрик Флин. Много подходящо име, тъй като Флин произхожда от галското О'Флион, което означава червенокос.

— Мили боже! — изстена Фин. — Искаш да кажеш, че името ми всъщност е Фин Флин?

— Той официално променил фамилията си, когато му се наложило набързо да напусне Корк. Бил участник във Великденското въстание през 1916 година и трябвало да напусне страната. Заминал за Канада и наистина се заел с бизнес — контрабанда на алкохол. Забогатял, като карал от Уиндзор по Детройт Ривър шлепове, пълни с пиячка.

— Всичко това е много интересно, но накъде води?

— Когато се прехвърлил на американския бряг, срещнал моя дядо Микеланджело Валентини. Той също бил със сменено име. Наричал се Мики Валънтайн, но всички му викали Мики Купите. Известно време се радвал на широка популярност, също като дядо ти. След отмяната на Сухия режим Патрик Райън се оттеглил в Охайо. Мики Купите беше застрелян по време на гангстерските войни в Ню Йорк през седемдесетте години. След това начело излязоха Готи и неговите изроди.

— Добре, значи и двамата имаме криминален произход... ако говориш истината, в което почвам да се съмнявам. Накъде биеш?

— Натам, че и двамата ни дядовци не искали децата им да станат престъпници; те самите нямали друг избор, бедността ги тласкала към престъпления, но техните деца щели да бъдат образовани и свободни. Както знаеш, синовете им получили образование в Йейл. През войната моят баща работел в Главната военна прокуратура, а твоят — във военното разузнаване.

— Не знаех — каза Фин. — Но все още не виждам какво общо има това с убийството на Кроули и моя приятел Питър.

— Започвам да си мисля, че има много общо. Поне по косвена линия.

— Хайде, приключвай.

— След войната моят баща станал сътрудник на ЦРУ, а твоят отишъл да преподава антропология, което през петдесетте и шейсетте години означавало, че често пътувал, предимно в Югоизточна Азия и Централна Америка. Дори на външен вид бил както трябва: очила с рогова рамка, гола глава, рижа брада, широка усмивка, сако от туид с кожени кръпки на лактите... даже пушел лула. Никой не му обръщал внимание. Пишел статии за племето хмонг и планинските племена във Виетнам и Камбоджа още по времето, когато повечето хора не могли да открият на картата тия страни. Съвършено точно предсказал кубинската революция и посочил Фидел Кастро като потенциален проблем няколко години преди идването му на власт.

— Искаш да кажеш, че е бил шпионин?

— Не. Не официално, но моят баща го привлякъл като външен сътрудник — един от най-добрите в занаята. А твоят баща привлече мен. Той беше информационен специалист в индивидуален мащаб; аз се насочих към историята... и други области.

— Престъпността например?

— Имах връзки; дядо ми все още беше жив. Баща ми от години бе прекъснал всякакви връзки с него; също както твоят баща се отчуждил от дядо ти, но аз държах да опозная корените си. Добър или лош, Майк Купите бе моя плът и кръв.

— А чрез него стигна до убийствата и крадените произведения на изкуството.

— Кражбите на художествени творби ми осигуряват залька през последните двайсет години. Откривам краденото, установявам произхода му. Работя за частни лица, застрахователни компании, музеи. С две думи, за всеки, комуто потрябвам.

— Включително и крадци, чиято плячка продаваш.

— Понякога се налага, за да не пострада изкуството.

— *Ars Gratia Artis*. — Фин се изсмя печално. — Изкуство заради изкуството. Плюс солидно възнаграждение. — Тя отново тръсна глава. — Доста се отдалечихме от темата за баща ми.

— Не сме се отдалечили чак толкова. Нито от него, нито от майка ти.

— Мама?! Та тя е една кротка стара жена.

— Не се заблуждавай. Тя беше замесена точно колкото баща ти.

— В какво точно?

— Баща ти загина не защото се опитваше да свали смахнат диктатор в някоя бананова република. Убиха го, защото откри, че въпросният смахнат диктатор на име Хосе Монт избива селяните като мухи и разграбва археологически находки из цяла Централна Гватемала. Непосредственият убиец беше шефът на един от наказателните отряди на Монт — „Бялата ръка“. Казваше се Хулио Роберто Алпирес. Всяка година печелеха по сто милиона долара от крадени археологически ценности. Баща ти им се изпречи на пътя и което е още по-лошо, вдигна шум.

— Какво стана с Алпирес? — попита Фин с изтънял глас. Лицето й беше още по-бледо от обикновено.

— Умря — каза Валънтайн.

— Как?

— Аз го убих — обясни Валънтайн с безизразен глас. — Той имаше апартамент в Четвърта зона на Гватемала Сити, зад старата църква „Сан Августин“ на булевард „Куатро Сур“. — Валънтайн отпи от бирената бутилка пред себе си. — Отидох в апартамента му и го заварих сам, надрусан до козирката с кокаин. Отгоре на всичко беше изпил цяло шише дванайсетгодишно малцово уиски. Омотах с лепенка ръцете и краката му, после го събудих със запалена цигара и си поговорихме. Накрая му сложих примка от съвсем тънка струна за пиано, дръпнах с всичка сила и го обезглавих. Оттогава кражбите на археологически находки престанаха. Баща ти беше мой учител, наставник и приятел, а в рода ми винаги са държали на отмъщението. — Валънтайн допи бирата и стана. — Късно е. Отивам да си легна. Опитай се да поспиш. Стаята ти е в дъното на коридора.

Той се усмихна за миг, обърна се и излезе от стаята.

23.

Резиденцията на нюйоркския кардинал архиепископ е красива стогодишна сграда на Медисън авеню 452, точно зад катедралата „Сейнт Патрик“, и има връзка с нея чрез подземен тунел. Първият етаж на резиденцията, обикновено наричан Музеят, е обзаведен със строги старинни мебели и често се използва за правене на официални фотографии, организиране на празненства и срещи за събиране на средства. На втория етаж са канцелариите и личните стаи на сътрудниците на архиепископа: готвач, трима икономи, двама свещеници, изпълняващи задълженията на негови секретари, и един епископ, зает с цялостната документация на епархията. Дватама „секретари“ са и добре обучени стрелци, минали са курсове по тактика и специално въоръжение в Академията на ФБР в Куонтико и обикновено са въоръжени, когато придружават кардинала извън резиденцията или катедралата.

Личните покои на архиепископа на третия етаж се състоят от спалня, баня, малка кухня, всекидневна и кабинет. Всекидневната е скромно обзаведена с диван, няколко стола, малко, но добре заредено барче и голям цветен телевизор. Кабинетът има няколко големи прозорци с цветни стъкла, сводест таван и дълга стара манастирска маса, която архиепископът използва като писалище. Спалнята, разположена между кабинета и всекидневната, е сравнително малка, само четири на пет метра. Вътре има голямо легло с кафяво-бяло покривало и един-единствен прозорец със завеси в същите цветове. Стъклото е устойчиво на куршуми и ламинирано, за да не се разлети на парчета при бомбен взрив. Над леглото виси доста безвкусна картина, изобразяваща как Христос влиза в Ерусалим на магаре, а на отсрещната стена е закачено голямо златно разпятие от четиринайсети век — част от някогашния олтар на Броцлавската катедрала. В дъното на спалнята има висок вестиарий от ковано желязо, съдържащ църковните одежди на архиепископа — филони, столи, няколко аленочерни плащаници, сърмени наметала, обшити с хермелин, и

златен нагръден кръст с изумруди, който той носи за литургията в петък вечер, единственият ден, когато извършва богослужение.

Мъжът, известен като отец Рикардо Джентиле от Рим, Питър Руфино от Отдела за произведения на изкуството или Лорънс Г. Маклийн от Службата за национална сигурност, пристъпваше безшумно из архиепископските покои на третия етаж. Краката му, обути с евтини черни маратонки, не издаваха нито звук. Беше се скрил в малкия килер зад ризницата до единайсет вечерта, когато затваряха катедралата, сетне според получените инструкции се отправи към подземната крипта и тунела за резиденцията.

Тревожен бе фактът, че в един град, атакуван тъй жестоко и толкова неотдавна, неканеният гост успя с лекота да се добере до личните покои на Негово Преосвещенство кардинал Дейвид Банърман. Американците си оставаха аматьори в тия неща и с удивителна наивност отказваха да повярват в лютата ненавист на хора, възнамеряващи най-сериозно да им причинят зло само защото са американци. Ватикана вече цяло хилядолетие разпращаше убийци да вършат сатанински дела в името Божие, а някои други нации вършеха това още по-отдавна.

Само до дванайсети век в Швейцария бяха извършени повече политически убийства, отколкото за цялата история на Съединените щати, а единствената страна с още по-малко атентати беше съседна Канада, но дори и тази пустинна заснежена територия бе понесла навремето немалко „терористични нападения“. Както знаеше отец Джентиле, за всичко бяха виновни хората, отказващи да се поучат от историята. В това отношение американците държаха първенство — предпочитаха да вярват, че държавите в целия свят кръжат около тях като планети около слънцето. Още неколцина богати и фанатични безумци като Осама бен Ладен, хвърлящи пътнически самолети насреща им, може би най-сетне щяха да ги научат на ум и разум.

Той стигна до отворената врата на спалнята и спря, за да завинти заглушителя на грозния малък пистолет „Берета Кугар“, който носеше в дясната си ръка. Надникна. Банърман спеше и тихичко похъркваше, а прошарената му коса бе разпиляна по възглавницата. Лежеше точно по средата на голямото легло със скръстени на гърдите ръце и придърпана до брадата завивка, като същински покойник. Джентиле забеляза яката на копринената му пижама, купена вероятно от магазин „Грамарели“

близо до Пантеона. Прекоси спалнята и седна на ръба на леглото. Лекичко почука със студения край на заглушителя по патрициански извития ирландски нос на кардинала.

— Събуди се — тихо изрече той.

Банърман спря да хърка и промърмори нещо. Отец Джентиле почука по-силно. Кардиналът рязко отвори очи, зениците му се разшириха и челото му се сбръчка от болка.

— Какво е това, по дяволите?

— Събуди се — повтори Джентиле. — Трябва да поговорим. И по-тихо, повярвай ми, не би искал да ни прекъснат.

Банърман смешно извъртя очи, опитвайки да фокусира поглед върху дулото на пистолета. Сега то висеше на десет сантиметра от носа му. Един изстрел от толкова близо би пръснал черепа му по Исус и магарето.

— Кой си ти? — попита Банърман. Беше стар, доста над седемдесетте, но все още имаше звучен и енергичен глас.

— *Vincit qui si vincit* — отговори свещеникът с пистолета.

Побеждава, който победи себе си.

Когато Банърман чу цитата, очите му се разшириха. Всеки високопоставен духовник знаеше това изречение и изпитваше ужас от него. В тия няколко кратки думи и техния отговор се криеха семената на скандал с невъобразими мащаби. Банърман мигновено разбра кой е нощният посетител, какви пълномощия има и от кого са му дадени. Знаеше също така, че ще умре, ако в близките секунди не даде верния отговор. Не бе очаквал някога да изрече тия слова.

— *Verbum pat sapient* — прошепна той.

За мъдрия и една дума стига.

— Мъдър ли сте, Ваше Преосвещенство? — попита отец Джентиле.

— Знам за какво идвате. Мога да чета електронните послания на Ватиканската секретна служба не по-зле от всеки друг.

— А ако загърбим секретната служба, защо съм тук според вас?

— Заради убийството на Александър Кроули. За да разследвате неговата смърт.

Кардиналът се надигна от възглавницата и огледа Джентиле в неясната светлина, проникваща през прозореца на спалнята.

— Само отчасти, Ваше Преосвещенство. Натоварен съм с далеч по-сложна задача. Кроули е само върхът на айсберга. Както добре знаете, ще има още убийства. Колкото повече са убийствата, толкова повече нараства заплахата за църквата и нейното положение. Не бива да позволим това.

— Какво общо имам аз? — попита Банърман. — Това не е мое дело, всичко е станало преди повече от половин век. Вината е на Спелман и проклетите му църковни хористи! Той беше приятел на Пачели, не аз.

— За съжаление вие сте наследник на архиепископ Спелман. Товарът върви заедно с прекрасните плащаници във вестиария ви. Той е част от вашите задължения към нюйоркската епархия.

Банърман седна в леглото, забелязвайки, че през цялото време прицелът на пистолета не се откъсва от точката между очите му. Внимателно се вгледа в мъжа до себе си. Средна възраст, атлетична фигура, обикновено лице, светотатствено надяната якичка на свещеник. Чудеше се дали наистина е свещеник, или просто Ватиканската секретна служба си наема сътрудници откъдето може. Не че имаше значение. Важното беше, че този човек е в спалнята му и държи пистолет.

— Какво искате?

— Искам колкото се може повече информация за момчето.

— Сведенията са съвсем оскъдни. Всички документи относно детето бяха унищожени при влизането му в страната. Това бе част от споразумението за неговото приемане.

— Споразумение с престъпници. Споразумение под натиск. Знаете не по-зле от мен, че подобни споразумения нямат никаква стойност. Според мен досиетата са съхранени и вие сте следили детето през изминалите години.

— Всичко това е много опасно.

— Разбира се, че е опасно. Ако беше разходка в парка, както се изразяват американците, нямаше да съм тук.

— Ако съществуването на детето бъде разкрито, последиците ще са чудовищни. Напоследък църквата преживя много изпитания, времената са тежки.

— Така е. Ако всички онези хленчещи жертви си бяха държали езика зад зъбите, всичко това нямаше да се случи, нали? —

Свещеникът с пистолета поклати глава. — Ваше Преосвещенство, всеки евангелистки проповедник по телевизията може да цитира Екlesiаст 11:1 — „Хвърли хляба си по водата, защото след много дни ще го намериш“. Повечето от тях обаче забравят да споменат, че истината е двупосочна, връща се и доброто, и лошото. Там е цялата работа. Трябват ми досиетата за момчето. Нуждая се от цялата налична информация за фондацията „Грейндж“.

— Едното няма нищо общо с другото!

— Убийството на Кроули доказва, че има.

Джентиле знаеше от началниците си само това, че съществува подобна фондация и трябва внимателно да я проучи, защото печалната участ на Кроули е свързана с нея по някакъв начин. Бурната реакция на кардинала го изненада.

— Играете си със сведения, които няма да доведат до добро. Това е лудост. Една погрешна крачка и медиите ще ни разпнат на кръст.

— Тогава в следващата си литургия се помолете да не допускам погрешни крачки. Заради всички нас. А сега, къде мога да намеря досиетата за момчето?

Кардиналът погледна пистолета, после вдигна очи към лицето на нощния посетител. В този момент можеше да му помогне само истината.

— Съхраняват се в архивите на дружеството „Сант Егидио“ към църквата „Сейнт Джоузеф“ в Гринич Вилидж.

Джентиле кимна. „Сант Егидио“ беше голяма светска организация, подпомагаща сираците и децата на бежанци.

— Под какво име?

— Фредерико Боте.

— Как да стигна до досиетата?

— Ако ги изискам по официален път, интересът ми ще предизвика подозрения. Да не говорим, че досието е много старо. Не са го въвели в компютрите.

— Ще се справя. А фондацията „Грейндж“?

— Ще узная каквото мога.

— Без посредници, без секретари. Ще общувам единствено с вас.

— Добре. Как да ви открия?

— Аз ще ви търся. — Джентиле бръкна в другия джоб на тъмното си сако и извади миниатюрен сателитен пейджър

„Глобалстар“. Пусна го върху гърдите на кардинала. — Носете го винаги със себе си. Не подава звуков сигнал, само вибрира. Позвънете на номера, който видите на екрана. Всеки път номерът ще е различен. Обаждайте се от този телефон.

Той остави до пейджъра друго електронно устройство — извънредно миниатюрен клетъчен телефон.

— Още нещо — каза Джентиле, докато се изправяше.

— Да?

— Не се опитвайте да ме проследите. Не ме търсете. В никакъв случай не се обаждайте на полицията. Ако не друго, трябва да знаете, че не съм ваш враг. Също тъй трябва да знаете, че не бих се поколебал да ви пожертвам в името на общото благо. Без глупости, Ваше Преосвещенство, моля ви.

С тези думи Джентиле се измъкна от спалнята, оставяйки нюйоркския архиепископ да трепери от нерви в собственото си легло. Навън луната изгряваше над строгите неоготически кули на катедралата.

24.

Тя пристъпи през тъмната стая към леглото му и видя, че той все още лежи буден с кръстосани на тила ръце и гледа в тавана. Може би преживяваше отново някое отдавнашно жестоко събитие. Когато застана до леглото, той се обърна. Огряна в гръб от луната, тя бавно разкопча блузата си.

— Знаеш, че не си длъжна да го правиш.

— Знам.

Тя свали блузата, после посегна назад да разкопчае сутиена и го захвърли на пода. Съвсем бавно свали ципа на джинсите, като усещаше неговия поглед и се мъчеше да не мисли какво му минава през главата, да не мисли за каквото и да било, освен за сегашния миг. Той не каза нищо повече.

Изхлузи джинсите заедно с белите памучни гащички и най-сетне застана гола пред него. Лунните лъчи отзад превръщаха косата ѝ в преплетен блестящ ореол, плъзгаха се с бледо, меко сияние по извивката на ханша и дългите, силни мускули на бедрата. Тя изчака така за момент, остави го да я гледа, искаше той да я види цялата под лунната светлина, сетне легна до него, пъкна се под завивката, припомни си неговото докосване до бедрото ѝ в генералската къща. Още тогава знаеше какво ще се случи — още когато усети докосването му като юмрук в желязна ръкавица и същевременно нежно като любовна ласка. Отново се учуди как абстрактните ходове и криволици на съдбата могат да преобърнат наопаки целия ти живот между два изгрева. За част от секундата си припомни Питър и онзи ужасяващ последен вик, сетне кой знае защо зърна тоалетната масичка на майка си у дома, на Додридж стрийт в Кълъмбъс, и сватбената фотография в сребърна рамка.

На снимката родителите ѝ стояха един до друг със сериозни лица — баща ѝ със сако от туид и очила с рогова рамка стърчеше над майка ѝ, облечена в съвършена сватбена рокля, с грейнали очи и букет от бели цветя в ръката, а зад тях се разстилаха розовите градини и

високите дървета на Уетстоун Парк, всичко това беше обгърнато в жълтеникавите оттенъци на стара черно-бяла фотография и за момент тя се почувства невероятно млада, докато се плъзваше покрай горещата суха кожа на неговото бедро, а след това вече бе късно за отстъпление и той посегна, положи ръка върху нейния плосък, стегнат корем, а тя се обърна към него и той потъна дълбоко в нея, сякаш мястото му бе там открай време.

Той започна да се движи, тя влезе в ритъма и всичко друго загуби значение, макар че нямаше представа дали върши това заради него и неговата болка, заради баща си, или заради себе си. Нищо друго не ги интересуваше, сега и двамата живееха единствено за настоящия миг.

25.

Капитан Джеймс Корнуол от секция „Паметници, живопис и архиви“ към Отряда за разследване на кражби на художествени творби в Западна Германия седеше на един камък и изчакваше, докато неговият сержант обмисляше как да проникнат в скритата зад дърветата ферма. Засега не можеше да се похвали с успех. Храната привършваше, из областта отстъпваха десетки германски патрули и според сержанта нямаха никакъв шанс, ако насреща им тръгне дори един-единствен танк. Той запали цигара „Лъки Страйк“, вдигна на челото си очилата с метални рамки и се зачуди как е възможно човек с две години учение в парижката Сорбона и почетна диплома от „Йейл“ да седи днес на някакъв си камък наред Бавария до човек с карабина „Гаранд“ на рамо, който вонеше на пот и цигари. Беше работил като заместник завеждащ в отдел „Гравюри и графика“ на музея „Паркър-Хейл“. В момента би трябвало да закусва в хотел „Бреворт“ и да си бъбри приятелски с Роримър и Хенри Тейлър от „Метрополитън“, а не да си дири куршума в Бавария.

— Е, какво мислиш, сержант?

— Не ми плащат да мисля, сър.

— Не се прави на интересен.

— Слушам, сър. — Сержантът помълча и запали цигара от смачкания пакет, който носеше под кончова на ботуша си. Хвърли поглед към утринните мъгли, слизащи плавно по склона към дърветата. — Е, сър, ако не броим снайпериста, смятам, че нямаме работа с бойни части. Има нещо друго, сър.

— Какво например?

— Някаква специална мисия. Шест камиона — опели, не мерцедеси. Това означава, че горят бензин, не нафта, значи трябва да се придвижват бързо. Никой няма да отпусне шест такива коли за превозване на войници, нито пък да хаби гориво за осветление като снощи. Може някои едри риби да са си плюли на петите, но ако беше така, щеше да има и леки коли. Офицерът, когото видях, носеше

генералска униформа, само че ми се стори твърде млад, на не повече от трийсет и пет. Униформата сигурно е за заблуда.

— До какви изводи стигаш?

— Както казах, изпълняват някаква секретна задача. Измъкват се тихомълком и носят нещо. Плячка, документи, нещо ценно. — Сержантът помълча и се изкашля. — А и жената...

— Онази, за която ми спомена?

— Да, сър.

— Може да е била видение — подхвърли Корнуол с лека усмивка. — Искало ти се е.

— Не, сър. Беше съвсем истинска.

— Ти каза, че може да е от роднините на фермера. Още ли поддържаш тази хипотеза?

— Не разбирам от разните там хипо... как го казахте, но знам, че я видях с очите си, а ако беше жена или щерка на фермера, нямаше да се разхожда тъй свободно посред нощ.

— Смяташ ли, че може да е важно? От тактическа гледна точка.

— Не ми е работа да се занимавам с тактика и някакви си хипо глупости. Видях жена, реших да докладвам, това е.

— Добре — каза Корнуол. — Докладва ми.

— Какво смятате да правите сега? — попита сержантът. — Снайперистът ни видя да идваме. Те ще се опитат да предприемат ход преди нас. Може би да избягат.

— Ти какво би направил?

Сержантът се усмихна. Знаеше, че Корнуол търси не просто съвет, а цялостен план, защото си нямаше и представа какво да предприеме.

— Зависи дали искате онези камиони във фермата да станат на трески или не.

— Второто е за предпочитане.

— Тогава нападаме първи, преди да са сторили каквото и да било. Покриваме ги с картечен огън, гръмваме с минохвъргачката снайпера в скапаната камбанария и нахлуваме с бой.

— По светло или през нощта?

Сержантът едва устоя на изкушението да му каже, че е голямо говедо.

— През нощта.

— Добре — каза отново капитанът. — Нека да помисля.

„Стига да не мислиш прекалено дълго, тъпако“ — възропта наум сержантът, но премълча и се замисли за жената и генерала.

Старецът протегна ръка и плъзна дълъг костелив пръст по избелялата фотография, грижливо залепена в Голямата книга до спретнатия чертеж на фермата. Щабсфюрер Герхард Уиткал от специалните отряди на Розенберг, видян за последно през ранната пролет на 1945 година близо до Фусен и замъка Нойшванщайн в Баварските Алпи. На снимката той беше малко над трийсетте, облечен — незаконно, както се оказа по-късно — в униформата на полковник от Вермахта. Леко извърнат настрани, гледаше с присвити очи срещу слънцето, а зад него се виждаха дървета и голям мраморен фонтан. Снимката вероятно беше направена във Версай някъде между 1941 и 1944 година — времето, когато бе служил в Париж.

Голият мъж с побеляла коса се усмихна, унесен в спомени. Той беше първият преди толкова много години. Според всички архиви Уиткал бе изчезнал безследно, но след време той го откри в Уругвай, където живееше ту в апартамента край Плая Рамирес в Монтевидео, ту в огромното си аржентинско ранчо на откъдния бряг на Рио де ла Плата. По онова време Айхман вече бе заловен, а Касапина от Рига Херберт Цукурс бе ликвидиран от израелски наказателен отряд, след като се похвали пред журналиста Джак Андерсън, че е „непобедим“. Уиткал не беше непобедим, само по-хитър от другите. Вместо да държи в гардероба си грижливо изгладена нацистка униформа като латвиеца, той предпочете да се укрие на най-видното място, използвайки самоличността на един интерниран моряк от потопения линеен кораб „Граф Шпее“. Планът му донесе успех почти за двайсет и пет години, но не докрай.

Голият мъж притисна с пръст лицето на фотографията. Първият от мнозина, а тепърва идваха още. Уиткал бе изкрещял, когато първият дебел гвоздей се заби в лявото му око, сетне умря с ужасни гърчове на креслото, докато вторият гвоздей разкъсваше дясното.

Голият мъж затвори Голямата книга.

— *Mirabile dictu* — тихо прошепна той.

Пословично чудо.

— Kyrie eleison.
Господи, помилуй.

26.

Кухнята на Валънтайн представляваше същинска възхвала на петдесетте години от миналия век, съвършено непознати за Фин. Подът беше покрит със синьо-бял линолеум, шкафовете бяха жълти, с хромирани дръжки и бяла вътрешност, а край двете малки прозорчета в селски стил, гледащи към засадените домати в градината на терасата, висяха небесносини басмени перденца.

Голямата газова печка беше „Гафърс енд Сатлър“ с четири странични и една централна горелка, кръгъл термометър и таймер, а хладилникът — тюркоазносин „Келвинатор“ от 1956 година. На масичката с пьстър пластмасов плот имаше гофретник „Ривал“, аеродинамичен хромиран тостер и грамадна лъскава кутия за хляб, в която всъщност се криеше напълно съвременна микровълнова фурна.

Насред кухнята бе подредена маса за четирима с жълти тапицирани столове, а в ъгъла под единия прозорец имаше небесносин ъглов кът за закуска. Само по гащички и една от памучните бели ризи на Валънтайн, Фин се бе настанила удобно и пиеше кафе, направено в сребриста кафеварка антика, а Валънтайн — съвършено гол, ако не се брои кухненската престилка с идиотския надпис „Подслади живота на готвача, та да ти е сладко“ — пържеше бъркани яйца на печката. Фин посегна към ъгловата масичка и разсеяно докосна керамичните солнички във формата на момченце, което свири на укулеле, и момиченце, танцуващо хула. Над мивката висеше часовник котка с мърдащи очи и махало вместо опашка. Стрелките му сочеха малко след осем сутринта. Заслужаваше да се отбележи липсата на съдомиялна машина. Във всеки случай Фин не забеляза такава.

Обстановката беше възпроизведена с усърдие, стигащо до фетишизъм, но тя знаеше, че несъмнено всичко е точно, включително ламинираните пластмасови подложки за чинии с изображения на момичета в каубойски костюми и яркожълтите чаши за кафе с надпис „Добро утро, мамо“. Неволно си припомни отминалата нощ. Протегна се доволно и лека тръпка пробяга от тила ѝ до долната част на корема.

Нямаше съмнение, че Валънтайн е перфекционист във всичко, което върши.

— Винаги ли глезиш жените така? — попита с усмивка тя.

Той се обърна, погледна я весело и лицето му изведнъж се подмлади.

— Не са чак толкова много.

Фин отвори уста да каже нещо, но млъкна навреме. Валънтайн много приличаше на момчетата, по които се бе увличала някога в гимназията — те изобщо нямаха представа, че са привлекателни, което ги правеше още по-интересни. От друга страна, ласките му издаваха умение и опит. Можеше ли един мъж да опознае жените, без да се е срещал с много от тях? Тя прогони тази мисъл. Снощи се бяха любили четири пъти и всичко мина чудесно. В момента това ѝ стигаше, не искаше да мисли за нищо друго, най-вече за неговите или нейните мотиви да легнат заедно. Може би напоследък прекалено се затваряше в света на науката; това тук беше реалният свят. Впрочем и за *това* не ѝ се мислеше.

Валънтайн взе две чинии от затоплящата плоча, сипа във всяка грамадна порция бъркани яйца, после добави препечени филийки и бекон. Намести двете чинии на дясната си ръка и грабна кетчупа от кухненския плот. Пъргаво пренесе всичко през кухнята до ъгловия кът и се настани на синия пластмасов стол. Остави кетчупа по средата на масичката и сложи чиниите върху подложките. Двамата започнаха да се хранят, разговаряйки оживено без следа от притеснение. Фин имаше чувството, че са любовници от години, и това малко я стресна.

— Как ти хрумна да избереш подобен стил? — попита тя.

— Това е най-лесният начин за обзавеждане — отвърна Валънтайн. — Избираш определена епоха и после издирваш предмети от онзи период. Забавно е. Търсиш, без да си даваш много труд. Преди време открих „Вкусна и лесна кухня“ на Бети Крукър от 1954 година и вълнението беше почти същото, както когато намерих една картина на Вермеер, открадната от ирландско имение.

— Чувала съм за тая картина, когато изучавахме холандската живопис — каза Фин и очите ѝ леко се разшириха. — „Дама пише писмо заедно със слугинята си“. Дори публикуваха книга за нея. Ти ли я откри?

— Беше открадната за втори път. Крадците имаха връзка с канал за наркотици. Аз помогнах за разкриването им по тази линия. — Той поклати глава и отпи глътка кафе. — Някога човек можеше да види кражби на картини само във филмите с Дейвид Нивън и Кари Грант. Сега обикновено са свързани с други престъпления — най-често контрабанда на наркотици или оръжия.

— Не схващам — каза Фин. — Едното няма нищо общо с другото.

— Има и още как — възрази Валънтайн.

— Обясни ми.

— Повечето престъпни дейности боравят с големи количества пари в брой. А те трудно се пазят и още по-трудно се харчат. Крадените произведения на изкуството решават и двата проблема.

— Как?

— Те представляват своеобразна валута. Ценните произведения на изкуството имат твърдо определена стойност. Дадена картина или графика може да се продаде за еди-каква си сума. Вместо да прехвърлят пари от ръка на ръка, едрите търговци на наркотици и оръжия, особено свързаните с терористични организации, използват художествени предмети. Те са преносими, лесно минават през границите и обикновено са застраховани по един или друг начин. Мога да ти посоча поне пет-шест европейски галерии, които съвсем съзнателно търгуват с крадени произведения на изкуството, а в Ню Йорк вероятно са два пъти повече. Много развит бизнес.

Фин се размърда на стола, подви крак и се замисли.

— С това ли се сблъскахме?

— Още не знам. За наркотици интригата е далеч по-сложна от всичко, което съм виждал. На пръв поглед бих казал „не“. Има още нещо, и то от доста време насам.

— Защо смяташ така?

— Кроули стоеше доста високо в света на изкуството. Ти каза, че в документите за графиката на Микеланджело имало неговите инициали.

— Не, в инвентарния списък.

— Ами документацията при закупуването ѝ от галерията „Хофман“? На кого е била пратена? На Кроули или на някой друг?

— Всичко беше в компютъра. Един от основателите на „Паркър-Хейл“ я закупил от „Хофман“ през 1939 година, ако не греша. Много преди Кроули.

— Но той е съставил инвентарния запис, нали?

— Да, преди няколко години. Вписал е графиката като творба на Урбино.

— Твърде много съвпадения и недостатъчно отговори — промърмори Валънтайн.

Той дояде яйцата и ухапа парченце бекон. Фин наля по още малко кафе. В приятната старинна кухня настана тишина. Някъде далече звучаха шумовете на утринното движение по „Бродуей“, а по-наблизо, на уличката зад „Лиспенард“, бучаха и виеха камиони за смет.

— Добре, дай да резюмираме какво знаем дотук — каза Валънтайн. — Всичко започва, когато ти случайно се натъкваш на графиката на Микеланджело и Алекс Кроули те спипва.

— Говориш така, сякаш съм откраднала нещо.

— Там е цялата работа — каза Валънтайн. — Ти не си вършила нищо лошо, тогава защо Кроули се е разстроил толкова? Трябвало е само да каже, че грешиш, и да те уволни чак след твоето настояване, че рисунката е на Микеланджело.

— Какво намекваш?

— Или не е искал ти и изобщо който и да било да знае, че галерията притежава тази конкретна творба, или става дума за фалшификат. Най-вероятно първото, защото очевидно вече е правен опит графиката да се прикрие в инвентарния списък като дело на друг художник. И, разбира се, стигаме до въпроса защо. — Той бързо забарабани с пръсти по пластмасовия плот на масичката. — Много бих искал да видя оригиналната документация. Тя трябва да се пази някъде, а документите много по-лесно се проследяват и по-трудно се фалшифицират от компютърните файлове.

— С документацията се занимава една компания — „Докюграфикс Сървис“. Виждала съм колите им на паркинга зад музея.

— Добре, това улеснява нещата — кимна Валънтайн.

Той замислено се пресегна за печена филийка и я намаза със сладко от ревен. Дори при това простичко действие мускулите по ръцете и раменете му изпъкнаха и Фин отново си спомни как я

прегръщаше снощи. Беше невероятно силен и имаше твърдо, жилаво тяло, каквото се прави с поне три посещения на гимнастическия салон всяка седмица. От библиотекарска работа определено не стават такива бицепси. Вече бяха любовници, но той все още не ѝ казваше всичко.

— Плащам петаче за мислите ти — подхвърли Валънтайн със странната си, хищна усмивка. Съвършените му зъби проблеснаха, а очите му срещнаха нейните.

— Не се надявай — разсмя се тя. — Е, какво ще правим сега? Дали да не избягаме на някой необитаем остров, докато суматохата се уталожил?

— Знам идеалното място — усмихна се той. — Но не вярвам да е възможно, поне засега.

— Тогава накъде? Ченгетата разследват убийствата на Кроули и Питър. Разкрихме някаква връзка между Гати, Кроули и Францисканската академия чрез изчезналия нож и картината на Хуан Гри, а оня противен субект, директорът Уортън, сигурно е замесен. Знаем, че Гати си има работа с крадени картини, поне като купувач, защото притежава онзи Реноар. Във всичко това няма грам логика.

— Има, разбира се. Просто засега не я виждаме.

— И как ще я открием?

— Искам да поговоря с един познат търговец. После може би ще отскоча до „Паркър-Хейл“ да задам два-три въпроса.

— На какво основание?

— Ще се представя за твой кръстник и ще кажа, че си изчезнала. Твоят приятел е убит и това много ме тревожи.

— Не знам дали бих искала да се представяш за мой кръстник. — Фин се ухили. — Звучи като че съм отвлечено пеленаче.

— Тогава ме приеми за кръстник като Марлон Брандо.

При тия думи Валънтайн се ухили на свой ред. Протегна крак под масата и плъзна големия пръст по прасеца ѝ. Тя потръпна. Валънтайн я изгледа странно.

— Каква беше тази физиономия? — попита Фин.

— Имитирам похотливата усмивка на Кристофър Уокън.

— А ще я подкрепиш ли с действия?

— Тепърва ще видим.

— Какво се очаква да правя... след това?

— Да седнеш на компютъра и да потърсиш връзка между досегашните ни разкрития.

— Дадено.

Валънтайн се озърна към чинията ѝ.

— Приключи ли?

— Аха. — Тя се измъкна иззад масичката и започна да разкопчава ризата. — Господа, пригответе се да браните престилките си.

27.

Около час след разсъмване сержантът тихомълком напусна бивака без ничия молба или заповед. Водеше само Рийд — той беше наполовина индианец, чероки или нещо подобно, и имаше профил досущ като онези, дето ги печатаха на монети. Застанеше ли неподвижно, можеше спокойно да мине за статуя, а с карабината нямаше грешка от двеста метра.

— Къде отиваме, сержант? — попита Рийд.

— Където и вчера. Да поогледаме какво става, може би и да преброим швабите.

— Разбрано, сержант.

Без повече приказки Рийд свали карабината от рамо и го последва през гората.

Този път сержантът не откъсваше очи от земята. Доколкото можеше да прецени, имаше три утъпкани пътеки: една направо, една наляво и една надясно. Всички се събираха на една малка полянка приблизително в центъра на гората. Може би зайци, но по-вероятно елени. Имаше огризани клони на около метър и половина височина — точно като от елен или млад лос. Сержантът се зачуди дали в Европа имат лосове, после прогони мисълта; не искаше да си губи времето с друго, освен с непосредствените задачи. Махна с ръка наляво и Рийд кимна. Сержантът тръгна по лявата пътека и червенокожият го последва на няколко метра дистанция, без да издава нито звук. Останалите изобщо не можеха да се мерят с него.

Най-сетне стигнаха до покрайнините на гората и този път сержантът направи знак „залегни“. После клекна да поговори с Рийд.

— Долу има канавка, след нея е пътят. Наблизо лежи изгорял танк, стар модел. Люкът е отворен. Оттам ще можем добре да огледаме фермата. Танкът е на високото.

— Снайперистът? — попита Рийд.

— Ако вървим приведени, танкът ще е между нас и камбанарията. Всичко ще е наред, стига онзи да не ни дебне.

— Какво искаш от мен?

— Прикривай ме.

— Разбрано.

Двамата изчакаха между последните дървета, като си прехвърляха цигара от ръка на ръка. Снайперистът може и да не ги дебнеше, но острият му поглед би забелязал тютюневия дим в неподвижния утринен въздух. Отгоре на всичко небето се заоблачаваше. Водиш ли война — никакво пушене, никакво пиене, никакво чукане. Той захвърли недопушената цигара и я размаза с подметката на ботуша си. Стори му се нечестно — човек би трябвало да си позволи поне още едно малко удоволствие, преди някой невидим фриц да му пръсне черепа.

Сержантът изскочи измежду дърветата и се просна в крайпътната канавка. Пролази напред, докато стигна сянката на стария танк. Изкатери се към него приведен и видя, че танкът не е толкова зле пострадал, колкото си мислеше. Откритият заден диференциал беше станал на парчета, дясната верига висеше разкъсана, но нямаше други повреди. Ако се съдеше по разровения път отзад, сигурно беше работа на изстребител — американски, руски, британски, кой знае. Танкът имаше тънка 8-милиметрова броня и две картечници. Без оръдие. Вършеше работа срещу пехота, но излезеше ли дори срещу вехт истински танк като М-1 или най-обикновена базука, отиваше по дяволите. Но пък си имаше и положителна страна. Швабите разполагаха с хиляди такива, плюс това машината се нуждаеше само от двама души екипаж — единият за водач, другият да изпълнява функциите на командир, наблюдател и картечар. Пушечно месо и толкоз.

Сержантът остави Рийд зад лявата гъсеница и се изкатери отстрани по танка, като заобикаляше ръбестите тенекиени калници и надупчения като домакинско ренде накрайник на ауспуха. Използвайки за опора две масивни куки с навито на тях стоманено въже за лебедката, той се изкачи върху куличката, после се провря през люка до седалката на картечаря. Отдолу имаше педали за въртене на кулата, а всяка от двете картечници беше на самостоятелен шарнир и можеше да се движи свободно нагоре-надолу. Между картечниците стърчеше дълъг телескопичен мерник. Сержантът надникна през окуляра, но лещите се оказаха строшени при гибелта на танка.

Вътрешността беше боядисана в обичайния пясъчнобежов цвят. Нямаше кървави петна, навярно танкистите се бяха измъкнали живи. Фактът, че танкът още е тук, подсказваше, че по пътя няма много движение, а това от своя страна означаваше, че камионите долу във фермата почти със сигурност са дошли от изток. Това заслужаваше внимание. Точно там някъде трябваше да е скривалището на Хитлер — Берхтесгарден или нещо такова.

Той опита да си представи една среща с Големия немчуга, но не успя. През последните четири години, колкото пъти си мислеше за Хитлер, все го виждаше като Чарли Чаплин. Така де, как да вземеш подобен тип на сериозно? От друга страна обаче, работата ставаше съвсем сериозна, като ти изскочеха насреща цяла тумба с каски и автомати, или пък с шибаните панцерфаусти. Смрадливо сирене, както казваха англичаните. Смрадливо и още как!

Сержантът се измъкна от картечарската седалка и слезе в долната част на танка. Всички люкове бяха отворени. Настани се на мястото на водача, извади бинокъла от калъфа и го насочи надолу към фермата. Веднага забеляза трескавото оживление.

Няколко души със запретнати ръкави бършеха предните стъкла на камионите. Други окачваха пране на импровизиран простор, опънат между страничното огледало на едната кола и висок стълб до кладенеца в другия край на калдъръмения двор. Двама мъже с цивилни дрехи — омачкани летни костюми, единият кафяв, другият син — пушеха цигари до една от по-малките постройки. И двамата носеха очила.

Една жена със синя рокля и кафяви обувки с дебели подметки мина небрежно край тях. Пушеше в движение и бърбеше нещо. Втора жена, облечена в кафявата униформа на женския корпус към Вермахта, седеше на ръба на кладенеца, вирнала лице срещу слънцето. Единственият напълно униформен мъж беше младолик офицер с черна униформа на СС.

Войниците със запретнати ръкави не носеха оръжия и никой, освен офицера от СС нямаше пистолет. Сержантът насочи вниманието си към камбанарията на абатството. Малкият отвор в горната част на кулата изглеждаше мрачен и пуст, но това не означаваше нищо. Снайперистите умееха да се крият в сенките.

Сержантът се завъртя и тихо изрече през един от задните наблюдателни люкове:

— Виждаш ли фермата, Рийд?

— Аха — долетя отвън едва доловим отговор.

— Как ти се струва?

— Не са от армията — отвърна Рийд. — Де да ги знам какви са.

— Опитай да предположиш.

— Цивилни.

— А за жените какво мислиш?

— Какво да ги мисля? Жени като жени.

— Защо ги водят?

— Сам знаеш.

— Трябва да има и още нещо.

— Защо?

— Мене ако питаш, долу става нещо много странно.

— Пита ли те някой?

— Не се прави на идиот.

Сержантът замълча. Отново погледна през предния люк.

— Какво има на изток?

— Планини с доста замъци.

— А на запад?

— Онова езеро, Констанс. Швабите му викат другояче. На отсрещния бряг е Швейцария.

— На юг?

— Австрия.

— Имаш ли представа кой е сега там?

— Май са руснаците.

— Германците хич не ги обичат, нали?

— Отде да знам бе, сержант, и за какъв дявол ми задаваш толкоз много въпроси? Аз съм един скапан червенокож от резервата, забрави ли? Мене неграмотен индианец, не разбира какво казал мой бледалик брат.

— Майната ти, Рийд. И изобщо защо не се казваш Бягащата мечка, Лунното одеяло или нещо подобно?

— Баща ми беше автомеханик от Канзас, дето обичаше на пияна глава да чука индианки, разбра ли? — Рийд едва не се разсмя. — По

твоя край са гледали да катурнат някоя негърка в стърготините, при нас пък тая работа я вършеха с индианки в царевичака.

— Знаеш ли, че си смахнато копеле, Рийд?

— Да, казвали са ми.

— Сигурно идват от изток, инак би трябвало всички тия камиони да заобиколят танка, а пък няма следи от това. Не отиват на север, защото там е войната, а в Австрия са руснаците, значи не отиват и там.

— Значи са се отправили към езерото Констанс.

— Аха. Фрицовецете май му викаха Бодензее. Чудя се дали имат ферибот, дето да поеме шест такива коли.

— Сигурно.

Рийд замълча. Сержантът отново насочи бинокъла към двора. Ако снайперът беше горе в камбанарията, значи ония там разчитаха изцяло на него. Оттук можеше да ги изстреби до крак, стига картечниците на танка да разполагаха с боеприпаси. Той отвори големия сандък за муниции и видя, че вътре има картечни ленти поне за десет-петнайсет минути непрестанна стрелба. Единственият проблем беше, че за управление на кулата трябваше да работи двигателят, а и без мерник трябваше да се цели на око, но все пак...

— Някакъв план ли мътиш, сержант? Мътиш май.

— Обмислям нещо.

— Какво?

— Още не съм сигурен. Колко шваби виждаш долу? Войници, имам предвид.

— Някъде към десетина. Тия, дето чистят стъклата.

— Те даже нямат пушки, Рийд. Без оръжие са. Според номерата трябва да са полева жандармерия, но армейските ченгета носят сиви униформи, а тия тук са с кафяви панталони. Пълна шарения, все едно че са докопали каквото им падне. Да не говорим, че наборните комисии не взимат очилати за шофьори.

— Може да не са имали избор, сержант.

— Или пък страшно бързат, скапаняците. Бързат да измъкнат каквото има в камионите.

— И какво има в тях, сержант?

— Нещо хубаво, Рийд. Нещо, дето ще те накара да изиграеш най-хубавия си боен танц и да наостриш томаховката.

Сержантът отново насочи бинокъла към камионите, опитвайки напразно да зърне какво има вътре. Бяха плътно закрити, дори и отзад. Докато наблюдаваше, немците изкараха от една пристройка открита лека кола и започнаха да я зареждат с бензин от тубите, прикрепени отстрани на камионите.

— Готвят се да духнат — каза Рийд.

— Аха. Трябва да вдигнем на крак Корнуол и неговите приятели, инак ще стане късно.

— Ще си вземем ли от онуй в камионите, сержант?

— Според мен си е редно, нали? Така де, кой не знае, че плячката е за победителя? Пък на мен средното ми име е Виктор, сиреч победител.

— Чудна работа — подметна Рийд. — И моето.

— Току-виж излезем роднини.

— Както каже моят бледолик брат.

— Колко души виждаш долу?

— Десетина около камионите, още четирима-петима се мотаят насам-натам.

— Плюс снайпера.

— Да, и той. Но повечето от останалите не ми приличат на редовна войска.

— Все трябва да има и редовни войници. Снощи видях часови с карабина на гръб и автомат на гърдите.

— Може да е бил някой от тия, дето бършат стъклата.

— Може. Така или иначе, беше въоръжен.

— Сега нямат оръжия.

— Като ги гледам как зареждат оная кола, май се готвят да си плюят на петите. Ако ще правим нещо, няма време за губене.

— Тогава да се върнем и да докладваме.

— Да. Слизам.

Сержантът се измъкна от танка и слезе отзад. Попътено почука с пръст по двете туби, закрепени за корпуса. Бяха пълни поне наполовина. Обикновено изоставените машини биваха обрани до шушка за нула време и той мислено коригира преценката си откога танкът е тук. Коригира и тактиката си за превземане на фермата. Двамата с Рийд се вмъкнаха обратно в гората.

— Разбираш ли нещо от танкове?

— Не много.

Сержантът посочи с палец през рамо.

— Мислиш ли, че ще можеш да стреляш с картечниците?

— Все ще се справя някак. Има ли патрони?

— Да.

— Само че за въртене на кулата ще трябва гориво, нали?

— Има гориво, но може и да не ти потрябва. Картечниците вече са насочени надолу към двора. Наклонът се регулира ръчно.

— Как я виждаш цялата работа?

— Удряме камбанарията с базуката на Терхун, след това нахлуваме през портата. Щом пуснем сигнална ракета, ти откриваш оттук кръстосан огън.

— Май може да стане.

— Тогава да кажем на Корнуол и после да си размърдаме задниците. — Двамата навлязоха в гъстите горски сенки. — Трябва да действваме бързо.

28.

Галерията „Нюман“ се намираше на Западна двайсет и втора улица в Челси, между Десето и Единайсето авеню. Беше се местила неведнъж — Гринич Вилидж през трийсетте години, Сохо през петдесетте, Трибека през седемдесетте, а от началото на деветдесетте заемаше сегашния си адрес. През това време няколко поколения от рода Нюман се придържаха към девиза, наложен от основателя на галерията през 1889 година: „Не купувай каквото не можеш да продадеш“. За въпросния основател на име Йозеф Нойман от Кьолн това означаваше да купуваш само високо качество, тоест да се придържаш към утвърденото. За повече от век галерията „Нюман“ нито веднъж не се бе поддала на модни капризи, затова преуспяваше, оставаше на гребена на вълната, тихичко разширяваше дейността година подир година, запасяваше се с холандски майстори и френски импресионисти, когато излизаха от мода, и ги изкарваше на пазара, когато интересът към тях неминуемо се връщаше.

Галерията заемаше неголямо пространство на партера на един преустроен бивш склад между нов японски ресторант и салон за кухненска мебел. Стените ѝ бяха боядисани в бяло, дъбовият под бе покрит с дебел слой лак, а под тавана висеше черна стоманена решетка, подходяща за монтиране на всякакво осветление.

В момента бяха изложени само три картини: портрет на Франц Халс с размери метър на метър, срещу него картина на Якоб Ван Руисдал с подобна големина, а в дъното на галерията висеше религиозно платно на Петрус Крисукус, по-голямо от другите две, взети заедно. Според бързата преценка на Валънтайн творбите в дългата тясна зала струваха поне двайсет-трийсет милиона долара. Знаеше, че трите картини са само върхът на айсберга; истинските запаси на галерията се съхраняваха в брониран сейф с климатична инсталация в Ню Джърси.

Докато Валънтайн прекрачваше прага, Питър Нюман излезе от кабинета в дъното, облечен както винаги в черно. Беше малко над

седемдесетте, плешив и прегърбен. Приличаше по-скоро на погребален агент, отколкото на търговец с произведения на изкуството, макар че според Валънтайн двете професии си приличаха: погребалният агент се занимаваше с мъртви тела, а търговец от ранга на Питър Нюман — с мъртво изкуство. И двата занаята бяха удивително доходни.

— Майкъл — изрече с усмивка Нюман, докато Валънтайн прекосяваше залата. — От векове не сме се виждали. Как я караш?

— Горещ-долу — отвърна Валънтайн. — Поддържам бизнеса.

— Бизнес — изсумтя раздражено старецът. — Пфу! Изкуството трябва да е изкуство, а не бизнес. „Имам си Ван Гог за петдесет милиона долара“, казва в бара за суши някой от ония ситни японски бизнесмени. „Голяма работа, отвърща му друг, аз пък си имам в багажника на колата творби на Пикасо за сто милиона.“ — Нюман пак изсумтя. — И като казвам бар за суши, нямам предвид съседния ресторант.

Той хвана Валънтайн под ръка и го въведе в кабинета. Помещението беше тясно и претъпкано. До едната стена имаше старинно и вероятно скъпо писалище, другата стена бе покрита изцяло от лавици, препълнени с делови дневници, датиращи вероятно още от основаването на галерията. Валънтайн знаеше, че в тях се пазят сведения за произхода и продажбата на всяка картина, минала през ръцете на някой Нюман, и в известен смисъл именно тия записи представляваха истинския капитал на галерията — родословните дървета на десет хиляди произведения на изкуството и данни за сто хиляди сделки, покриващи Европа и Северна Америка като невидима мрежа. Каквото липсваше в записите, навярно бе натъпкано в главата на Питър Нюман — информация, предавана от баща на син през последните сто години.

Валънтайн седна на стар дървен канцеларски стол и се загледа как Питър Нюман тътри нозе около кафеварката в самото дъно на тясната канцелария. След малко домакинът се върна с две старинни чашки върху чинийки и подаде едната на Валънтайн. После седна зад седалището и с въздишка се намести на стола.

— Е? — попита той, като отпи глътка кафе и изгледа втренчено Валънтайн над млечнобелия ръб на чашката.

— Хуан Гри.

Нюман дрезгаво се изкиска.

— Почина доста отдавна.

— Нацистката връзка.

— Бил е испанец, през войната останал в Париж. Един от така наречените „дегенерати“. Нацистите разграбили някои от ранните му творби. Името му редовно се мярка при взаимното обливане с помия между европейските галерии и споровете кой какво е правил по времето на Хитлер. Никога не съм си падал по тоя човек.

— Реноар. „Глава на младо момиче“.

— Пак заграбена от нацистите.

— Какво ще кажеш, ако ти доверя, че за един ден съм видял крадена картина на Хуан Гри и портрет на Реноар?

— Ще кажа, че си посетил генерал Джордж Гати.

— Защо досега не съм чувал за него?

— Той живее на недосегаеми висини. Никога не купува от публични търгове. Много дискретен човек.

— И Гри, и Реноар са сравнително известни. Защо никой не е уведолил полицията?

— Генералът има много дебели връзки.

— Нещо по-конкретно?

— Президентът на Съединените щати. Конкретно ли ти звучи?

— Впечатляващо.

— Не и в света на изкуството. Гати е свиня. Никой почтен колекционер или търговец не би сключил сделка с него.

— Някой сключва.

Нюман пак се изкиска и допи кафето.

— Не съм казал, че всички в света на изкуството са почтени.

— Стига, Питър, с теб се знаем отдавна.

Нюман въздъхна и остави чашката.

— Не бих желал да ме обвинят в тесногърдие — каза той. — Такива неща не са хубави за един стар евреин като мен. Отразяват се зле на репутацията.

— Изплюй камъчето, старче — усмихна се Вальнтайн.

— Ще се огранича само с това — прошепна Нюман. — Нюйоркската епархия има чудесна картинна колекция, с която се занимава нейният архивен отдел. Имат и достъп до колекциите на

Ватикана в Рим. Между другото генерал Гати се слави като „приятел“ на Ватиканския музей.

— Шегуваш се.

— Ни най-малко — възрази Нюман. — Ватиканските музеи са основани през шестнайсети век. Колекциите им са... как да го кажа... много изобилни. Също като всеки друг музей по света редовно преоценяват творбите. И когато това става, генералът е пръв на опашката.

— Значи Ватикана търгува с крадени картини?

Нюман подви устни в едва доловима усмивка.

— Не съм казал такова нещо.

— Господи! — прошепна Валънтайн.

— Сериозно се съмнявам да е замесен пряко — добави Нюман.

Валънтайн се помъчи да избистри мислите си.

— Добре — каза след малко той. — Да забравим Ватикана. Ами „Паркър-Хейл“?

— Частен художествен музей с финансови дарения почти колкото на „Уитни“, но по-малки от тия на „Гети“.

— В играта ли е?

— Несъмнено.

— Алегзандър Кроули?

— И той е като Хуан Гри. Мъртъв. Грозна работа.

— Репутацията му?

— Безупречна в академичните кръгове. Завършил е „Харвард“, „Йейл“ или Колумбийския университет. Все забравям кое точно. Изучавал консерваторско майсторство в лондонския художествен институт „Курто“, уредник на музея „Фог“ в Бостън и тъй нататък. През средата на деветдесетте постъпи в „Паркър-Хейл“ под крилото на тогавашния директор Джеймс Корнуол. Пое поста миналата година, след като Корнуол предаде богу дух.

— Предаде богу дух?

— Ние, дъртаците, предпочитаме този израз пред „гътна се“ или „ритна камбаната“. И, между другото, Корнуол си отиде спокойно. Както спял. Аз а йор ааф мир, дано и аз имам този късмет. Беше преживял няколко сърдечни удара. На възраст бе над осемдесетте, ако не греша.

— Казваш, че в академичните кръгове Кроули бил чист. А иначе?

— Много умееше да общува с хората, отлично се справяше със събирането на средства. Но когато се стигнеше до купуване и продажба, имаше склонност да хитрува.

— Как така?

— Участваше в кръг. Ти, разбира се, знаеш какво е това.

Валънтайн кимна. В търговията с антики и произведения на изкуството наричаха „кръг“ тайно сдружение на посредници, които си сътрудничат, за да поддържат ниски цени при разпродажба. На подобна дейност не само се гледаше с лошо око, тя беше незаконна и попадеше под удара на законите за измама и монополизъм.

— Значи е имал приятели?

— Да. Кръг, в който много трудно се влиза. — Нюман се навъси.
— Интересна връзка, ако това търсиш.

— Кое по-точно?

— Той често продаваше творби на Нюйоркската епархия. Или купуваше от тях.

— Имаш ли представа защо някой би искал да го убие?

— Уви, той не беше много приятен, за разлика от предшественика си. Джеймс Корнуол се славеше като добър и почтен човек. Винаги решаваше безпристрастно.

— Но все пак трябва да е имал добро мнение за Кроули.

— В началото може би. Към края отношенията им охладняха. Поне така чух. Корнуол определено не би го посочил за свой наследник.

— Но все пак е поел длъжността.

— От известно време здравето на Джеймс Корнуол се разклати. Човекът, когото бе избрал за свой заместник, ненадейно напусна при съмнителни обстоятелства. — Старецът сви рамене. — Не би трябвало, но тия въпроси често опират до политика. Кроули си имаше приятели в управителния съвет. Нагласи картите в своя полза, така да се каже.

— Кой напусна и при какви обстоятелства?

— Казваше се Ташен, Ерик Ташен, а обстоятелствата определено бяха обагрени в розово.

— Секс?

— Боя се, че да, Майкъл. — Старецът с черен костюм дълбоко въздъхна. — Както винаги е било и ще бъде.

29.

Свещеникът, този път в облика на Лари Маклийн, седеше зад празна маса в огромната сводеста читалня на Нюйоркската обществена библиотека. Високо над главата му фреските с облаци чезнеха в сумрака отвъд пращните свещници и единствената истинска светлина идваше от старомодната лампа с абажур на масата пред него.

През последните няколко часа безмълвните библиотечни служители му бяха доставили от безкрайните рафтове на хранилището всички възможни сведения за фондацията „Грейндж“. Той си водеше записки в бележника, но без особен резултат. В крайна сметка по-голямата част от информацията се оказваше противоречлива.

Според обществените регистри фондацията „Грейндж“ беше създадена през 1946 година със средства, завещани от Фредерик Хенри Грейндж (1860–1945) и съпругата му Аби Норман Грейндж, по баща Коулман (1859–1939). Съпругата била наследница на значително състояние, а Грейндж натрупал богатството си сам. Син на беден ирландски полицаи от Бостън, той се издигнал до ранга на банкиер, инвеститор, предприемач и собственик на брокерска къща, между чиито партньори и клиенти изпъквали видни родове като Кенеди и Фицджералд.

Една от най-доходните му инвестиции била Чикагската стокова борса. Към началото на двайсети век станал милионер и започнал да инвестира в железниците. В края на живота си бил спечелил от двете световни войни и разполагал с активи за 172 милиона долара, а малко по-рано съпругата му завещала за фонда двойно повече.

Като напълно частно начинание, от фондацията „Грейндж“ не се изискваше да декларира каквото и да било, освен най-обща сведения, а тъй като нямаше търговска цел и беше освободена от данъци, не трябваше да се отчита пред държавните органи. Седалището ѝ се намирало на площад „Сейнт Люк“ в Гринич Вилидж с изглед към парка, където някога се намирала църквата, из чийто двор скитал Едгар Алън По, съчинявайки своите странни, мъчителни стихове.

Според брошурата на фондацията основната ѝ цел бе да оказва подкрепа на музеи, различни творчески групи, сдружения за изобразително изкуство, общински художествени програми и организации, осигуряващи на младежта срещи с най-добрите произведения на изкуството.

Към нея имаше и отделна секция — фондацията „Макскиминг“, осигуряваща правни услуги в творческата сфера и насочена поспециално към жертвите на Холокоста, фалшификациите и кражбите на художествени творби. За нейния основател Макскиминг се знаеше, че бил близък приятел на Фредерик Грейндж, страстен колекционер на картини и старши съдружник във фирмата, която се грижела за финансите на Грейндж и неговата съпруга. Близостта им имала и други измерения: синът на Макскиминг, Джеймс, се оженил за дъщерята на приятеля му Ана Грейндж. Сега и двамата бяха покойници.

На пръв поглед всичко изглеждаше великолепно. При повнимателна проверка обаче повечето сведения се оказваха заблуда или направо лъжа. След търсене с „Гугъл“ чрез един от компютрите на библиотеката, свещеникът откри много други неща за фондацията и нейния основател. Фредерик Грейндж наистина беше син на беден ирландски полицай от Бостън, но не и banker, инвеститор, предприемач, собственик на брокерска къща или железопътен магнат. Всъщност бе работил като чиновник във фирмата „Топинг, Холиуел енд Уайтинг“, където Макскиминг бил младши съдружник.

Джеймс Макскиминг наистина се оженил за Ана Грейндж и покъсно загинал през Втората световна война. Ана го изпреварила — починала при раждане през 1940 година. Детето се родило с тежки умствени увреждания и било настанено в специализирано заведение.

След края на войната, в която загинали половината старши съдружници и почти всички младши, фирмата „Топинг, Холиуел енд Уайтинг“ на практика се разпаднала, макар че формално все още съществуваше. През 1945 година била закупена от неколцина неназовани партньори, наела свои собствени адвокати и именно тази адвокатска група създаде фондацията „Грейндж“ и творческото дружество „Макскиминг“, използвайки умствено изостаналия наследник Робърт Макскиминг, за да си осигури статута на семейна дарителска организация.

След смъртта на непълнолетния Робърт през 1956 година фондацията тихомълком се пререгистрирала като освободено от данъци благотворително дружество, запазвайки предишното си название. На практика вече не била нито фондация, нито семейна дарителска организация; оставала само куха черупка, управлявана задкулисно от неколцина директори, които според устава имали правото да запазят анонимност. Имената на тия директори не се срещаха никъде. В официално обявения обществен съвет членували само новонаетите адвокати, действащи вече под прикритието на отдавна издъхналата фирма „Топинг, Холиуел енд Уайтинг“. Към 1956 година напълно изчезнали всички следи от първоначалните участници в това начинание, притежаващо всички признаци на незаконна финансова машинация. Но фондацията оцеляла и след шейсет години активна дейност прекрачила в началото на новия век. Всичко изглеждаше нелогично; цялата история приличаше на сложна, усърдно проведена и извънредно скъпа измама... но с каква цел?

Тъй като редовните финансови декларации пред данъчните служби за извършените дарения към други организации никога не бяха предизвиквали подозрения, това означаваше, че активите на фондацията „Грейндж“ за около триста-четирисотин милиона са напълно реални, макар очевидно да не идваха от завещанията на Фредерик Грейндж и съпругата му.

Фондацията „Грейндж“ представляваше параван за разпространение на финансови средства с неустановен източник. Пране на пари в огромни мащаби, продължаващо вече над половин век. Невероятно... и удивително просто. Но откъде идваха парите за пране и какво общо имаше с това едно малко момче, доведено от манастир в Северна Италия? Фондацията „Грейндж“ бе само част от задачата му в Америка. Според неговия работодател във Ватикана трябваше на всяка цена да открие момчето и сегашното му местонахождение. Той изписа името в бележника си.

„Фредерико Боте“

Знаеше, че някога момчето е имало друго име, опасно име, и неговата задача беше да се погрижи това име никога да не излезе на

бял свят. Той изписа второто име под първото.

„Еугенио“

Погледна часовника си. Следобедът преваляше, но вероятно имаше време да отскочи до хотела и да се преоблече като отец Джентиле, преди да отиде на срещата с добрите монаси от църквата „Сейнт Джоузеф“ в Гринич Вилидж.

Докато ровеше из интернет за фондацията „Грейндж“, беше хвърлил едно око на персонала на дружеството „Сант Егидио“ и не откри нито един служител, който да е работил по времето, когато бяха поели грижите над Фредерико Боте, но знаеше, че все ще намери някого.

Той изключи лампата и напусна грамадната зала, където облаците на фреските по тавана високо горе бяха застинали сред едно вечно синьо и окъпано в слънце небе. За жалост реалният живот не беше толкова прост. Той прекоси главното фоайе и стъпките му отекнаха по лъскавия мраморен под, сетне излезе навън и откри, че в реалния живот вали като из ведро. Привел глава, свещеникът изтича надолу по стъпалата, спря да си купи чадър от един от ония предприемчиви улични продавачи, които сякаш умееха да предсказват времето по-добре от метеоролозите, после пое към хотела си.

30.

Карл Кресман надигна уморените си стари кости от леглото в обичайния ранен час, след това се изкачи в кулата на крайбрежната си къща да огледа деня. Както винаги денят се оказа почти съвършен: безоблачно небе над необятната синева на залива, лек ветрец и температура, приближаваща вече към трийсет градуса.

Кресман пак слезе в спалнята, обу си бански и хвърли бърз поглед към голямото огледало на вратата на банята. На седемдесет и пет години бе запазил почти всичко, което имаше и на двайсет, само че сега го поддържаше с химия и механика. Виаграта и още едно-две лекарства му осигуряваха твърд член при необходимост, макар че, откровено казано, не държеше чак толкова на това, а пейсмейкърът с размер на пакет цигари, имплантиран под кожата на гърдите, поддържаше в норма сърдечния ритъм. Кой знае защо, за разлика от повечето си приятели, все още имаше буйна коса — вече бяла, разбира се, а благодарение на трифокалните контактни лещи можеше да се похвали с идеално зрение. Беше загорял от слънцето, в отлична физическа форма, оптимистично настроен, психически здрав и богат като Крез. Какво повече можеше да желае?

Загорелият старец слезе по витата стълба на партера, мина в бялата кухня и си наля чаша кафе от автоматичната кафеварка. Застана до мивката, хвърли поглед навън към плувния басейн в задния двор и леко поклати глава, наслаждавайки се на великолепия аромат на кафето. Странно нещо беше животът; някога бе живял ден за ден и дори не можеше да си представи, че някой ден ще прекара последните си години на подобно място с луксозни вили, басейни и машини, които ти правят кафе още преди да се събудиш. Беше минал през войни, урагани и безброй други бедствия, но не само оцеля, а и преуспя. Той се разсмя на висок глас. На двайсет години не беше и чувал за скариси, камо ли да ги опита, а в крайна сметка именно тия апетитни гадинки го направиха богаташ.

Кресман допи кафето, изплакна чашата, после я остави да съхне. Прекоси хола, излезе през мрежестата врата на закритата веранда и после слезе по стъпалата към басейна. Неведнъж му се бяха присмивали, че има басейн, когато къщата му е само на петдесет метра от Мексиканския залив, но на него му харесваше. Басейнът се пълнеше със солена вода, филтрирана и денонощно загрявана до двайсет и осем градуса. Нямаше нито вълни да му пречат на плуването, нито опасни течения или подводни камъни.

Той пристъпи до бетонния ръб на басейна, остави чехлите си край трамплина и извади плувните очила от пластмасовото кошче, което държеше там. Изкачи се на дъската, подскочи два пъти, после направи чупка във въздуха и се гмурна с почти професионално изящество, добито чрез дълга практика.

Кресман заплува напред-назад и умът му постепенно се избистри, докато по навик редуваше кроул и бруст. Остави мислите си да се реят свободно към спомените от дългия му живот, към щастливите години с неговата съпруга, починала след кратка и мъчителна борба с рака, към двете му деца, момче и момиче — днес вече лекар и преподавателка в Нюйоркския университет. Припомни си как нае шест веhti кораба за лов на скариди от Фернандина Бийч и след основен ремонт ги пусна в морето, как от шест станаха сто, как към тях се прибави хладилен склад с цех за консерви, как складът прерасна в една от най-големите рибопереработвателни компании в южните щати. Как сетне инвестира в недвижими имоти по крайбрежието на Алабама и стана още по-богат.

И всичко това, за да плува днес рано сутрин в басейна, съвсем сам със спомените. Вече беше преплувал дневната си норма, но направи за удоволствие още една дължина, после се обърна по гръб, заби поглед в свежото утринно небе и реши да отскочи за солидна закуска до новата закусвалня „Нолан“, напълно възстановена и усъвършенствана след разрушенията от неотдавнашния ураган. Пържола, яйца и пържени картофи — поне веднъж можеше да прати холестерола по дяволите. Както обичаше да казва баща му, „Liegt der Bauer unterm Tisch, war das Essen nimmer frisch!“^[1].

Превъртя се по корем, остана за малко неподвижен, после бавно заплува напред, докато краката му докоснаха леко грапавите плочки в плиткия край на басейна. Прекрачи напред, като се полюшваше

наляво-надясно, и почти не усети как първото остро стъкло се врязва в крака му. На третата крачка разбра, че нещо не е наред; също като мнозина други на неговата възраст, Кресман страдаше от диабет и бе загубил до голяма степен чувствителността на ходилата си, но болката вече бе плъзнала по-нагоре. Погледна надолу и видя, че водата наоколо му порозовява.

Нова крачка и още едно от невидимите смъртоносни оръжия срязва дясното му ахилесово сухожилие. Той залитна и падна с протегнати ръце. В едната му длан проникна парче стъкло, друго се впи в левия му прасец. Вече изпадайки в шок, Кресман осъзна, че го дебне ужасна заплаха. Освен от диабет, страдаше и от няколко дребни сърдечни заболявания, които налагаха приемане на лекарства против съсирване. Едно от тях се наричаше кумадин, използвано под името варфарин като силна отрова за мишки. Многобройните рани, получени току-що, можеха да доведат в топлата вода до смъртоносен кръвоизлив.

Той запълзя напред, опитвайки да намери спасение върху стъпалата на басейна. Ново стъкло разряза другата му ръка и почти ампутира палеца. Той нададе бълбукащ вик, падна настрани и бе пронизан още два пъти. Едното стъкло проби тънката плът точно под ребрата отдясно и проникна в черния дроб, другото се заби в бедрото и разпори бедрената артерия близо до слабините.

Устните му едва се подаваха над водата. Той изкрещя пак и почна да се дави. Опита да се преобърне по гръб, но не успя. Ръцете му се мятаха, търсеха опора по дъното на басейна и срещаха само нови страдания. От срязаната артерия шуртеше кръв, розовата вода наоколо бързо стана пурпурна. Очите му се извъртяха, тялото му омекна и той бавно отпусна лице под водата. След няколко секунди издъхна. Батерията на пейсмейкъра продължаваше да подава електрически импулси, но без резултат. Само сърцето подскачаше спазматично в гърдите на мъртвеца.

[1] Селякът щом под масата лежи, съдбата гладен все ще го държи! (нем.). — Б.пр. ↑

31.

Сержант детектив Боби Изард, известен с прякора Изи още откакто играеше по тротоарите край дома си сред бордеите на Куинс, огледа дългата редица от ястия в закусвалнята „Долу при Дзек“, после натрупа върху чинията си бъркани яйца, бекон, пържени картофи, няколко пържени стриди, черпак и половина мариновани люти чушлета и малко сивкав ориз за разнообразие.

Също като на всеки друг полицай в Гълф Шоурс, шкембето му провисваше над колана и сигурно щеше да го вкара в гроба заедно с бирата, пушенето и навика в неделя да зяпа спорт по телевизията, вместо да се раздвижи. Откровено казано, Боби не даваше пет пари за това. Беше избягал от досадната си жена, нюйоркските зими, купищата папки с убийства, които сякаш никога не намаляваха, и мъчителната болка в корема, застрашаваща да прерасне в язва или нещо по-лошо. В Гълф Шоурс, Алабама, бе открил рай и една от основните му радости тук беше да закусва в „Долу при Дзек“.

Да, истински рай. Първо, в Гълф Шоурс умираха много хора и затова градчето с едва пет хиляди жители си имаше свое собствено погребално бюро, плюс още едно в съседното градче Фоли. Покойници колкото щеш... но не и убийства. Почти всички умираха от старост, почти винаги под лекарски надзор и не представляваха интерес за Изи.

Като участник в тричленния детективски екип, Боби Изард обикновено се занимаваше с улични кражби, от време на време осуетяваше бездарни опити за изнудване на плашливи бабички и понякога издирваше изчезнали хора, които неизменно се оказваха старци с алцхаймер, забравили къде живеят. През лятото, когато прищълците от севера прииждаха към вилите си и населението на градчето се утрояваше, Изи понякога се включваше към морския екип и тръгваше да дири удавници или да проверява по яхтите дали някой не е решил да прекара контрабандно една-две бали марихуана, но за трите години, откакто охраняваше и служеше на народа в Гълф Шоурс,

Алабама, само на два пъти бе използвал белезниците и досега никой не го бе заплашил с пръст, камо ли с пистолет.

Точно така му харесваше. Не някакви си телевизионни измислици като „Нюйоркска полиция“, „Ред и закон“, „От местопрестъплението“ или добрия стар сериал „Разголен град“. Това тук беше Гълф Шоурс, Алабама — градче, пълно с домашни любимци, игрища за минигольф и яhti под наем за лов на акули. Тук се живееше сладко, дори ако си диабетик, а смъртта беше тиха и кротка — просто сърцето ти спира след партия голф с приятели край Пиратския залив. Убийствата ставаха в Мобил и Пенсакола, но това не беше негова работа.

На връщане към масата той си взе кафе, настани се с изглед към пристанището и кея и се захвана методично да опустошава препълнената чиния. Все още бе твърде рано и наоколо се мяркаха само неколцина капитани на яhti с явни признаци за махмурлук плюс група куцукащи стари туристи с жълти тениски и широкополи шапки против слънцето. Заведението беше изцяло на негово разположение. Поне засега.

Тъкмо бе набол на вилицата първото чушле и го въртеше из маринатата, когато с крайчеца на окото си зърна Кени Фризьл. Кени беше местен развейпрах и за съжаление негов партньор — вторият човек в тъй наречения детективски екип на Гълф Шоурс. Третият, който се занимаваше със служебните кучета, беше свестен дядка на име Ърл Рей Пашър, влюбен единствено в своето грамадно, лигаво и вечно ухилено псе с невероятното прозвище Ел Кабонг.

За Кабонг нямаше по-голямо щастие от това да души подпухнал удавник, куфар с кокаин, нелегален парник с марихуана или да проследява по черните пътища покрай реката откъде точно е минал фургон с монтирана в него лаборатория за производство на амфетамини. Толкова добре си вършеше работата, че колегите от цяла Алабама и съседните щати редовно го викаха на помощ заедно с Пашър. В Гълф Шоурс едва ли имаше нещо миризливо, което да не е подушено поне веднъж от Кабонг.

Кени приличаше на герой от рисувано филмче, облечен в костюм. Имаше късо подстригана коса с цвят на морков, мускулатура като на Попай и физиономия досущ като на телевизионния куклен герой Хауди Дуди, само дето не беше толкова стар, че да го помни.

Единствената причина да го назначат за детектив беше, че имаше завършен двегодишен курс по наказателно право в местния филиал на Щатския обществен колеж. Кени не спря пред бюфета, даже не се изкуши да го погледне. Дори не си взе чаша кафе. Просто крачеше напред с грамадните си черни обувки и луничките по закръглените му бузи грееха ослепително. За разлика от Изи, който след три години работа тук бе придобил дълбок загар с цвят на отлежал чай, Кени не почерняваше. Само изгаряше и се белеше. Вечно изглеждаше, сякаш някой го е обработил с бензинова лампа или току-що е излязъл от фурна за пица. Докато го гледаше как се приближава, Изи почна да губи апетит. Кени изглеждаше сериозен. Дори по-зле — изглеждаше уплашен.

Младият детектив седна срещу партньора си.

— Имаме проблем, Из.

— Не, ти имаш проблем. Още нищо не си ми казал, тъй че продължавам да се наслаждавам на закуската си.

Изи подбра парче бекон, омота с него едно чушле, лапна хапката и започна да дъвче с ококорени очи като Хоумър Симпсън от рисуваните филми. С този номер почти винаги караше Кени да се разсмее. Но не и този път.

— Имаме тяло в плувен басейн.

Изи въздъхна. Кени страшно обичаше да изтъква образованието си, затова никога не говореше направо.

— Сигурно искаш да кажеш „труп“?

— Аха.

— На старец?

— Аха.

— Добре де, старците редовно се давят в басейни.

— Само че тоя не се е удавил. Поне аз така смятам. Изглежда, че е умрял от кръвоизлив в басейна. Плава с лицето нагоре и водата е червена.

Това с „лицето нагоре“ изглеждаше малко странно. Обикновено удавниците изплаваха с гърба нагоре.

— В дълбокия край на басейна ли е, или в плиткия?

— В плиткия.

Ясно. Вероятно дъното пречеше на тялото да се преобърне.

— Някой обади ли се на Маги?

— Вече пътува насам.

Гълф Шоурс имаше късмета областният съдебен лекар да е жена, специализирала не само медицина, но и патология, която работеше в моргата на областния медицински център във Фоли, само на десет минути път по шосе 59. Също като Изи, Маги беше прехвърлила наскоро петдесетте, но имаше задник на осемнайсетгодишно момиче и отлично го знаеше.

— Да не е кръвоизлив от хемороиди? — подхвърли Изи.

Кени изкриви устни в нещо средно между подигравателна усмивка и гримаса на отвращение. Човек с правно образование не се шегува, когато става дума за евентуално убийство. Изи пък не пропускаше да се шегува дори за невероятния брой пешеходци с бастуни, загиващи всяка година при пресичане на крайбрежния булевард. Наричаше го „годишната пътна жътва“ и отбелязваше мъжете като катерици, жените като бобри. За Изи смъртта бе просто професия, за Кени — призвание.

— Мисля, че е било убийство — изрече Кени с натезал от предчувствие глас.

— Защо? — попита Изи. — Има какви ли не кръвоизливи. Може да е страдал от рак на белите дробове, от емболия или нещо подобно.

— Мисля, че не е бил добре с очите или очилата му са се замъглили.

— Какво общо има това?

— Дъното на басейна е осеяно със строшени шишета.

— Шишета?

— Да. Взимаш бутилка, трошиш я и хвърляш парчетата в басейна. Аз имам отлично зрение и пак едва ги забелязах. Стотици са. Изглежда, човекът е плувал, после понечил да излезе откъм плиткото и се нарязал жестоко. Да не говорим за онова дълго парче стъкло, дето стърчи от устата му. Няма начин да е случайност.

Изи отпи глътка кафе, после измъкна цигарите и запалката.

— Парче стъкло?

Кени мрачно кимна.

— Дълго над педя, като кинжал. Май му е срязало езика наполовина.

Изи щракна запалката, приближи цигарата до пламъчето и вдъхна дълбоко. Загледа се в чинията. Усети как по червата му

болезнено се надигат газове. Трябваше да си вземе нещо простичко, може би само стридите. Пак въздъхна и пусна облаче дим.

— Е, тук имаш право, Кени. Дълго парче стъкло, стърчащо от устата на старец, определено не прилича на нещастен случай, дори и в Гълф Шоурс. — Той избута стола назад и с усилие се изправи. Газовете избълбукаха в гърлото му. — Дай да погледнем отблизо.

32.

Фин Райън откъсна поглед от компютъра в кабинета на „Екс Либрис“, щипна с палец и показалец горната част на носа си и затвори очи. Вдясно от нея се трупаше безредна камара надраскани листове от бележник, отразяващи усилията ѝ през последните няколко часа. Тя се приведе напред, не успя да удържи една дълга прозявка и събра листовете, опитвайки да се съсредоточи. Половината ѝ мисли неволно се лутаха към онова топло, особено чувство в долната част на корема и смътния, но непобедим спомен как Майкъл бавно проникна в нея, как нямаха търпение да стигнат до леглото и тя обви крака около кръста му, а той я повали върху кухненската маса. Беше великолепно и поразително приятно, но все със същото чувство на отдалеченост и самота, с усещането, че партньорът ѝ не се отдава докрай. Неговата сексуалност се раждаше колкото от нормална човешка страст, толкова и от някакъв студен, мрачен гняв. Може би преградата се дължеше единствено на разликата във възрастта, но тя знаеше, че така или иначе общото помежду им няма да изтрае дълго.

„Файона Катрин Райън, прекалено много разсъждаваш, мътните да те вземат!“

Тя сведе глава и бавно фокусира поглед върху листовете в ръката си. Коя друга на нейно място би започнала връзка с мъж, поне двайсет години по-възрастен от нея, наред разследване на две убийства и усилия да не стане жертва на трето? И всичко това само заради парче пергамент, изрисувано преди пет века от ръката на гений. Струваше ѝ се нереално, но тя помнеше много добре медния мирис на кръв из въздуха след убийството на Питър и отблясъците по зловещия черен шлем, докато велосипедистът убиец летеше из въздуха надолу към смъртта си. От това по-реално нямаше накъде.

Беше започнала търсенето, като провери за уебсайт на Францисканската академия и с изненада откри, че е елегантен, обогатен с графики и много модерен. Бе очаквала нещо по-простичко, строга страница с шрифт „Таймс ню роман“ и емблема в ъгъла.

Емблема наистина имаше — леко зловещо изображение на щит, разцепен с черта, слизаща от ляво надясно, три магарешки бодила отдясно и черен лебед с два малтийски кръста отляво. Над щита бяха отпечатани името „Францисканска академия“ и девизът на училището: *Mens Agitat Molem*, а отдолу имаше свитък с тайнствен стих на латински: *Aut Inveniam Viam Aut Faciam*. Първият девиз означаваше „Умът движи материята“, а вторият гласеше в груб превод „Ще намеря път или ще го създам“.

Според изложениия кратък вариант на училищната история мотото „Умът движи материята“ отразяваше първоначалната цел на училището. Създадено от калвинисткия свещеник Джордж Хавърфорд през 1895 година, то имало за основна задача да предпази момчетата от изкушенията на другия пол в напълно изолирана среда, където да насочат вниманието си към представата на Теди Рузвелт за мъжественост във всичко, особено в спорта, военното обучение и академичните дисциплини. Като се добавят студени душеве и солидна доза най-строги религиозни напътствия, училището несъмнено бе предизвикало възторг у всички родители от онова време. При повнимателен прочит между редовете се долавяше остарелият педагогически принцип „децата не трябва да се слушат, а да се гледат“, може би с добавка „и то колкото се може по-рядко“. Фин бе слушала немалко лоши неща за пансионите от английски тип, но този тук вероятно оставяше другите далече зад себе си.

Като се разрови из мрежата с личната и извънредно сложна търсачка на Валънтайн, наречена *ISPY-XRAY*, Фин откри редица сайтове — едни създадени от бивши възпитаници на Францисканската академия, други от незнани компютърни манияци — в които се разказваше съвсем различна история. Погледната отблизо, Францисканската академия се оказваше далеч не толкова достопочтена, колкото я представяше официалният уебсайт. Според откритията на Фин „мъжествеността“ на училището довела дотам, че половината възпитаници от първите десетилетия на двайсети век загинали из окопите в Белгия и Франция, неопределен брой извършили самоубийство, а тормозът на новопостъпилите от „старшите“ в погорните класове предизвикал поне един смъртен случай и поредица от съдебни процеси точно преди Големия борсов крах през 1929 година, при който училището едва не фалирало. Каквото не отнели съдебните

дела, отнесла го Депресията и Францисканската академия била на път да издъхне под товара от дългове и лоша слава. През 1934 година неколцина бивши възпитаници закупили училището, вече обявено в несъстоятелност. Тук Фин се натъкна на първата нишка: списък на новите попечители на академията. Имената бяха общо дванайсет, но само първите шест привлякоха вниманието ѝ:

„Алфред Андрю Уортън
Лоудър Дж. Корнуол
Адмирал Тобиас Гати
Джонас Хейл Паркър Трети
Орвил Дюпон Хейл
Джероум К. Кроули“

Нямаше място за съвпадение, просто нямаше. А. А. Уортън навярно бе дядо на сегашния директор, Лоудър Корнуол трябваше да има роднинска връзка с покойния директор на „Паркър-Хейл“ Джеймс Корнуол, Джонас Паркър и Орвил Хейл бяха потомци на основателите на музея, Тобиас Гати явно бе свързан с генерала, а Джероум К. Кроули — с Александър Кроули. Не беше съвпадение, но нямаше и истинска връзка. Какво общо имаха шестима попечители на едно училище от трийсетте години с две съвременни убийства и една изгубена страница от бележник отпреди половин хилядолетие? Загадките са си загадки, тази обаче граничеше с невъзможното.

Фин откъсна очи от записките и огледа стаята с нейния декор, взет от историите за Шерлок Холмс. Припомни си една мисъл на литературния детектив: „Когато отхвърлиш невъзможното, останалото трябва да бъде истина, колкото и невероятно да изглежда“. И тъй, ако можеше да се вярва на знаменития Холмс, връзката съществуваше. Просто Фин не я виждаше. Следващите два часа пред компютъра обаче не проясниха нещата. Проучването на имената и връзките помежду им само още повече замъгли картината.

Използвайки търсачката ISPY, „Гугъл“ и всичко друго, за което се сещаше, Фин провери не само първите шест имена, но и останалите за целия период след 1934 година. За разлика от училища като „Филипс Андовър“ в Масачузетс, сред чиито възпитаници се срещаха

какви ли не фигури — от създателя на Тарзан до видни гей активисти и неколцина президенти на Съединените щати, Францисканската академия сякаш се бе специализирала да създава хора, умеещи да остават под ръба на общественото внимание. От дванайсетте попечители, поели ръководството на училището през 30-те години, нито един не бе истинска първокласна фигура. Паркър и Хейл — обикновени наследници на семейния капитал, а не негови създатели като например Вандербилт или Рокфелер. Гати — дори не истински адмирал, а контраадмирал и единственият плавателен съд, наречен на негово име, не беше крайцер или самолетоносач, а обикновен кораб за военни доставки през Втората световна война. Джероум Кроули — адвокат, сътрудник на Бил Донован, който оглавил службата за военно разузнаване ОСС, по-късно прераснала в ЦРУ. Всичките дванайсет попечители бяха подобни фигури: сенатор, но не губернатор или президент; министър, но не държавен секретар; заместник-директор на ЦРУ. Всъщност, станеше ли дума за управление, попечителите, а по-късно и техните синове, никога не заемаха изборни длъжности. Ставаха сътрудници във върховния съд, но не и върховни съдии. В бизнеса и всяка друга житейска област историята се повтаряше: не ставаха прочути, но не предизвикваха скандали и нито един от тях не бе стигал до уволнение. Сякаш всичко беше грижливо планирано и малко по малко Фин почна да долавя неясната схема: попечителите и техните потомци не бяха водачи и реформисти, а бюрократи и ковчежници — хората, които притежават реалната власт и я запазват най-дълго. Президентът стои на върха четири години, най-много осем, един сенатор може да изтрае половин век и ако е достатъчно хитър, тихомълком да се вмъкне в най-важните комисии. Един бизнесмен може да колекционира като пощенски марки участията си в управителни съвети, без почти никой да знае кой е и с какво влияние разполага. Ефективност за сметка на самолюбието. Власт в сянка. Тия думи биха подходжали за девиз на училището.

Единственото друго сведение, което Фин успя да открие, бе фактът, че дванайсетимата попечители са закупили Францисканската академия от името на някаква организация, наречена клуб „Кардус“. Кардус се оказа латинска дума, означаваща „магарешки трън“, може би намек за тръните в емблемата на училището. Срецаха се неясни сведения и за езическа секта на сатанисти с подобно име. Доколкото

можеше да прецени, клуб „Кардус“ бе престанал да съществува през 1945 година и по-нататък не се споменаваше. Като провери сайта отново, Фин откри, че цялото му съдържание е запазено като авторска собственост на Дружеството на възпитаниците на академията, което пък се оказва търговско дружество, регистрирано по неznайни причини в щата Делауеър.

Тук вече Фин вдигна ръце. Всичко беше прекалено объркано. Тя погледна часовника, откри, че денят почти е отминал, и си събра записките. Може би Майкъл щеше да открие смисъла в тях. Тя се усмихна. В мислите си вече го наричаше Майкъл. Любов, опит за убийство и отчаяно бягство — бе преживяла всичко това само за седемдесет и два часа. Тя стана, протегна се, после прекоси сумрачния лабиринт между библиотечните рафтове и тръгна към асансьора.

Докато се изкачваше към най-горния етаж на „Екс Либрис“, из главата ѝ вихрено кръжаха хиляди факти и чувства. Най-сетне тя стигна целта си, изчака асансьора да спре, после вдигна решетката и отвори тежката врата. Излезе в ярко осветения вестибюл, който водеше към хола, а вратата на асансьора автоматично се затвори зад нея. Фин спря с разтуптяно сърце и от главата ѝ изведнъж изчезна всичко, освен една съвсем простичка мисъл: когато преди няколко часа слезе до кабинета, лампите във вестибюла не светеха.

Някъде в дъното на етажа се раздаде трясък на разбито стъкло.

33.

Боби Изард пушеше цигара и се ровеше из миналото на Карл Кресман, като обикаляше стаите на луксозно обзаведената плажна вила, отваряше чекмеджетата и надничаше в шкафовете. Още преди няколко часа Маги и нейните мускулести помощници прибраха трупа в найлонов чувал и го откараха до моргата със служебния автомобил. Отвън Кени Фризьл продължаваше да вади с мрежичка от басейна счупените бутилки и методично прибираше всяко парче смъртоносно стъкло в отделен книжен плик за веществени доказателства заедно с етикетче, попълнено най-старателно от младия детектив. Изи беше сам в пустата къща. Последните дневни лъчи, падащи косо през прозорците и вратата на верандата, изпълваха стаите със снопове прашна, златиста светлина. Бяха извършили първоначално установяване на самоличността, като провериха данните от шофьорската книжка на жертвата. Мъж на преклонна възраст без полицейско досие, без глоби за нарушения, с две думи — примерен гражданин.

Къщата на Кресман беше класическа плажна вила в стар стил, макар да личеше, че е съвсем нова. Закрити веранди обикаляха около целия първи етаж, на втория етаж имаше спалня и гостна, а от спалнята започваше спирално стълбище към малка стая в куличката, напомняща църковна камбанария.

На първия етаж бяха холът и столовата с изглед към плажа и залива. Отстрани имаше кухня, а зад нея — малка спалня откъм басейна. Колата във външния гараж беше мерцедес последен модел, а мебелировката на вилата — предимно в стил „Едуард“, старинна и много скъпа. Кресман имаше пари. Не само мебелите, но и картините по стените изглеждаха автентични — платна с дебел слой напукана боя в тежки позлатени рамки. Изи не разбираше и бъкел от изкуство, но тия картини излъчваха същия плътен дъх на богатство, както и меката кожена тапицерия на мерцедеса.

Отгоре на всичко личеше, че Кресман не е бил глупав. Първокласната алармена система беше свързана с най-добрата охранителна фирма в града и при нарушение се включваше запис на мощен заканителен глас, предупреждаващ крадеца, че ченгетата са повикани. Ако се съдеше по сумата, платена от стареца за инсталиране на подобна техника, пред вратата му щеше да цъфне патрулна кола само трийсет секунди след като някой дръзне да припари до скъпоценните му картини. Като капак всички рамки се оказаха здраво завинтени за стените.

Изи надникна в кухнята и най-напред провери хладилника. Беше грамаден и почти празен. В камерата откри само форма за лед и студена бутилка водка „Флагман“, бял етикет. Скъпо питие.

В самия хладилник под няколко кутии от храна за вкъщи имаше грижливо опаковани останки от маруля и солиден запас от бира, най-вече ниски кафяви бутилки „Шултхайс Берлинер Вайсе“, чиято доставка от Германия вероятно излизаше по-скъпо от цената на самата напитка. А ако Изи изобщо разбираше от нещо, това бе добрата бира.

Той не се поколеба нито за миг. Бръкна, извади една запотена бутилка и я отвори. Отпи дълга глътка. На вкус беше като старо злато. Върху етикета жени с чадърчета се разхождаха по сенчест булевард. На тоя човек дори и бирата му беше старомодна. Изи доволно въздъхна, оригна се леко и продължи обиколката, като криеше шишето в джоба на самото си.

Мина в кабинета. Беше голям, около пет на пет метра, без следа от женско присъствие. Тъмни завеси, книжни лавици от пода до тавана, претъпкани с книги, явно купени на кило, а в ъгъла се мъдреше грамаден старинен глобус, укриващ във вътрешността си добре заредено барче.

„Мейкърс Марк“, „Хенеси Файв Стар“, „Джак Даниелс“, „Джони Уокър“ и още няколко вида уиски с трудни за произнасяне имена. Изи се ухили при мисълта какво ли ще открие Маги, когато среже черния дроб на стареца. За момент в мислите му се мярна изящното, стегнато дупе на съдебната лекарка, после той отпи нова глътка бира и продължи разследването.

Колекция от халби, сбирка автомобилни модели, кораб в бутилка, старинно писалище с подвижен капак. Писалището беше заключено. Кени бе открил върху едно бюро връзка ключове, която сега лежеше в

джоба на Изи. Сержант детективът я извади и се зае да пробва ключовете един по един.

От третия път успя и вдигна капака. Отдолу имаше гнезда за кореспонденция с грижливо подредени пликове и документи. Отпред лежеше яркочервен лаптоп „Ацер Ферари“ с безжичен модем и футуристични очертания. Изи включи компютъра и се разрови из файловете на стареца. Половината бяха защитени с пароли.

След пет минути той стана, излезе на верандата и викна Кени да изпробва вълшебните си пръсти върху компютъра, после се изкачи към спалните. В гостната нямаше нищо, не откри нищо интересно и в банята, освен куп лекарства за високо кръвно налягане и шампоан против пърхот. Нямаше средства срещу хемороиди, значи този вариант отпаднаше. Изи мина в спалнята и се огледа. Пак скъпа мебел, включително старомодно легло с колони, което напомни на Изи за сцената от „Коледна песен“, когато Скрудж се събужда и открива, че е Коледа.

От тавана висеше старинна лампа, а в ъгъла стърчеше толкова висока палма, че широките ѝ листа се прегъваха под тавана. Тук поне нямаше голям килим, а само няколко малки килимчета. Бащата на Изи бе работил в строителството цели четирийсет години и през ваканциите Изи ходеше да му помага къде ли не из Ню Йорк и Джърси. Знаеше много добре какъв боклук може да се крие под окачените тавани и евтината ламперия. Но не и тук — всичко беше първо качество.

По стените висяха още картини. Изглеждаха истински, също като ония долу, това бе ясно дори за профан като него. И дори профан можеше да разпознае стила на онзи дребосък, за когото имаше филм. Вечно носеше цилиндър и си падаше по проститутки. Как му беше името? Анри някой си...

Въпросната картина висеше над леглото. На нея мъж и жена — и двамата грозни — стояха край дансинга в някаква бирария. Още една картина от същия тип представяше същата грозна уличница, застанала пред оживен бар. Изглеждаше отегчена. Изи също. Разглеждането на картини не спадаше към любимите му забавления.

Пристъпи напред и подръпна картината с дъртата уличница. Беше завинтена здраво както всички останали. Грозна или не, определено не спадаше към ония картинки, дето можеш да купиш на

някоя благотворителна разпродажба в полза на гладуващите художници. Алармената система и солидното закрепване говореха за големи застраховки. Жалко, че не липсваше поне една картина, тогава щеше да е налице мотив за убийството. Но за да откраднеш платното, трябваше да го изрежеш от рамката с нож, а това не бе станало. Изи прекрачи към големия скрин. На него имаше сребърен поднос с лични вещи.

Часовник „Ролекс Дейтона“, щипка за банкноти с десетина стотачки и дващестачки, дребни пари, пръстен с голям зелен камък, портфейл и клетъчен телефон. Изи не си падаше по изкуството, но разбираше от часовници. Когато видя за последен път „Дейтона“, цената беше десет или единайсет бона. Той се вгледа в часовника, поклати глава и въздъхна. Красива вещ, но никой не би му повярвал, че е негова. Така или иначе, не ставаше дума за кражба. Някой бе накълцал старчето, но не за пари.

Изи отвори портфейла. Шофьорска книжка от Алабама на името на Карл Кресман. Според рождената дата покойникът беше на седемдесет и пет години. Книжката бе издадена преди пет години, на тукашния адрес, което означаваше, че живее във вилата поне оттогава. Надникна в следващото отделение и откри пет кредитни карти, дебитна карта и ламинирана читателска карта за местната библиотека. В едно от вътрешните джобчета бе пхнат презерватив, а зад него се криеше още нещо. Извади го. Шофьорска книжка от Ню Йорк с името Карел Крес. За какво му бяха на този тип две шофьорски книжки и две имена? Шантава работа, но поне ставаше по-интересно, отколкото смъртта на поредния старец. Изи слезе долу в кабинета при Кени, който усърдно тракаше, приведен над лаптопа.

— Откри ли нещо?

— Човекът е бил богат.

— Това го разбрах и без теб.

— Колекционирал е живопис.

— Нищо ново — отвърна Изи и се озърна из кабинета. Навсякъде висяха картини.

— Получавал ги е от някаква си галерия „Хофман“ в Ню Йорк.

— И какво?

— Това, че е плащал страшно много пари. Гледай.

Младежът отметна глава и Изи се приведе напред. На екрана имаше колона от имена и цифри.

„Буше, Франсоа / fstra 2 870 000
Сезан, Пол / fvort 9 430 000
Фрагонар, Жан-Оноре / wsmhb 1 670 000
Гог, Винсент Ван / fvwvb 11 625 000
Мане, Едуард / 2 800 000
Тулуз-Лотрек / lgwhp 10 000 000
Тулуз-Лотрек / tbdm4 000 000“

Списъкът продължаваше на още пет-шест страници и наброяваше поне двеста картини — много повече, отколкото имаше във вилата. Нито една не струваше под милион. Кени демонстрира възможностите на програмата, като избра напосоки едно име от списъка и щракна с курсора върху подчертания код: „Реноар, Пиер-Огюст / awlohe 750 000“.

На екрана почти мигновено изникна дигитална снимка на картина, изобразяваща жена, която се подпира на лакът пред някакъв пъстрорцветен фон, може би цветя.

Текстът отдолу гласеше:

„Algerian Woman Leaning on her Elbow
Облакътена алжирска жена
1881
Височина: 41,3 см (16,26 инча), ширина 32,2 см
(12,68 инча)
Галерия «Хофман», Ню Йорк, 1995
Преоценена: Художествен музей «Паркър-Хейл»,
1993
Дарение на фондация «Грейндж», 1957“

— Нищо не схващам от тия глупости.

— Това е списък на картини.

— Ти май наистина ме смяташ за голям тъпанар. Това го разбрах, Кени, макар да не съм учил в някакъв си скапан колеж.

— Чрез буквените кодове списъкът е свързан с допълнителни сведения.

— А кодът представлява съкращение от името на картината. И това го разбрах, Кени.

— Останалото се нарича „сведение за произхода“. Откъде идва картината, през чии ръце е минала и тъй нататък.

— И какво?

— Там е работата, че всичките имат една и съща история. Фондацията „Грейндж“ ги дарява на онзи музей „Паркър-Хейл“, той пък се отървава от тях, като ги продава на галерията „Хофман“. После галерията пробутва картините на частни лица като нашия Кресман.

— Който бива накълцан на панделки в собствения си басейн.

— Мислиш ли, че между едното и другото има нещо общо?

— Да, купища пари.

— Но нищо не е откраднато.

— Можеш ли да събереш всички суми от списъка?

— Мисля, че да.

Кени затрака по клавиатурата. След една-две минути на екрана се появи крайната цифра: „\$ 273 570 000“.

— На един-единствен човек? — възкликна Кени. — Леле боже!

— Мисля, че вече не сме в свои води, Кени — каза Изи. — От плиткия край стигнахме до дълбокото.

И той се разсмя. На Кени изобщо не му беше до смях.

34.

Апартаментът на Ерик Ташен на Пето авеню се намираше на най-горния етаж на сграда от четирийсетте години, точно срещу Сентръл Парк, и предлагаше великолепен изглед към зелените морави на парка. Доколкото можеше да прецени Валънтайн, самият апартамент беше сравнително скромнен — пет или шест стаи, една спалня и кабинет, но мястото, изгледът и картините по стените го правеха едва ли не безценен. В коридора висеше портрет на Джон Уейн от Анди Уорхол, картина на Рой Лихтенщайн заемаше почти цяла стена в хола, а срещу нея бе закачено платно на Джулиан Шнабел, облепено с парчета натрошен порцелан. Нямаше никакви признаци за семейното положение на домакина, не се долавяше следа от женско докосване, впрочем нищо не говореше и за мъжко присъствие. Можеше да се предположи, че Ташен живее сам.

Самият Ташен беше строен, елегантно облечен с бяла копринена риза, шити по поръчка джинси и скъпи мокасина на бос крак. Не носеше никакви украшения, освен обикновен стоманен часовник на китката. Изглеждаше около петдесетгодишен, с тъмна коса, леко прошарена на слепоочията. По гладко избръснатото му лице не се виждаше нито една бръчка. Когато посрещна Валънтайн на прага, носеше очила за четене с червена рамка и държеше в ръка вестник „Ню Йорк Таймс“. Той въведе посетителя в хола, настани го на старичък кожен диван и седна в креслото от другата страна на стъклената масичка за кафе.

— Колекционирате творби от шейсетте и седемдесетте години — каза Валънтайн, гледайки към грамадното платно на Лихтенщайн зад гърба му. Картината изобразяваше диван и кресло, почти като тези, на които седяха. Малка колекционерска шега.

Ташен сви рамене, после се изкашля и почна да декламира:

— Захвърли тя плетка, чекръка заряза, три крачки направи през стоята празна, но щом върху шлема перото видя, към Камелот взора обърна си тя. От вятъра плетката литна навън, след туй огледало

строши се със звън. „Поличба!“, провикна се лейди Шалот. — Той се усмихна. — Когато почти десет години живееш с Уилям Холман Хънт, Бърн-Джоунс и прочее, готов си да закачиш по стените всичко друго, но не и тях.

— Още ли работите като уредник?

— Още? — повтори Ташен. — Да не би да намекувате за „Паркър-Хейл“?

— Питър ли ви се обади?

— Иначе нямаше да ви приема. Отдавна работя с галерия „Нюман“. Той ми каза, че се интересувате от крадено изкуство; по-точно заграбено през войната.

— Не съвсем.

— А какво?

— Интересува ме Джордж Гати.

— Все същото. Гати купува и продава крадени картини, всички го знаят.

— Има ли връзка с „Паркър-Хейл“ и ако да, каква точно?

— Санди купуваше и продаваше на Гати.

— Под „Санди“ имате предвид Алегзандър Кроули?

— Да.

— Били сте колеги.

— Да, работихме там по едно и също време.

— Доколкото разбирам, гласили са ви за поста на Корнуол, но Кроули ви е надхитрил.

— Лично аз не бих го нарекъл хитрост, а най-обикновена подлост и клевета.

— И вие подадохте оставка.

— Класически случай на оставка преди дисциплинарното уволнение.

— На какво основание?

— Никакво. Скалъпени обвинения. Според Санди отношенията ми с Джеймс Корнуол били... нечистоплътни.

— Значи е оклеветил и Корнуол?

— Има такова нещо. Мнозина знаеха, че Джеймс е гей, но не даваха пет пари за това. От друга страна, една сексуална връзка с директора се смяташе за твърде деликатна с оглед доброто име на музея.

— Такива ли бяха аргументите на Кроули?

— Поне така се изказа пред управителния съвет.

— Беше ли вярно?

— Има ли значение?

— Не за мен, но както казват адвокатите, въпросът опира до мотива.

— Чий мотив?

— На онзи, който го е убил. — Валънтайн помълча. — Предполагам, че полицията ви е включила в списъка на заподозрените.

— Естествено — усмихна се Ташен. Стана и пристъпи към ъгъла, където имаше черно лакирано барче в стил ар деко. — Да ви предложи ли нещо?

— Не, благодаря — отвърна Валънтайн.

Ташен си наля уиски с лед и се върна в креслото. Пиеше бавно и мълчаливо, зареял поглед към парка отвъд големия прозорец. Челюстта му се беше стегнала, а Валънтайн забеляза и следи от напрежение около очите. В този човек имаше много потиснат гняв.

— Имам алиби — каза Ташен и се усмихна измъчено. — Бях в Прага на покупки.

— На покупки?

— Оказвам частни консултантски услуги на колекционери, корпорации, фондации и тъй нататък. В момента има голям интерес към чешкото и източноевропейското авангардно изкуство от периода между двете войни. Алоис Билек, Карел Тиге, рисунките на Йозеф Чапек — впрочем, той е измислил думата „робот“ — и други художници. Подходящи за колекция, без да са убийствено скъпи.

— Доста далече е от Бърн-Джоунс и лейди Шалот.

— Хората се променят, вкусовете също.

— И обстоятелствата.

— Питър Нюман ми каза кой сте, мистър Валънтайн... или може би трябва да ви наричам доктор Валънтайн. Доколкото чух, имате повече от една докторска титла. Знаете, че изкуството по стените ми не е по джоба на всекиго, както и този апартамент. Не ми трябваше директорското място в „Паркър-Хейл“, но го желяех и го заслужавах. Да се родиш богат не означава, че не те бива за академична дейност. — Ташен се навъси. — Не съм дилетант парашутист.

— Не съм го намеквал.

— Тогава какво намеквате?

— Нищо. Но бих искал да знам откъде идваше явната неприязън на Кроули към вас.

— Не беше на лична основа. Причините бяха съвсем други. Санди участваше в кръг. Корнуол знаеше това и за нищо на света не би го допуснал до директорското кресло.

— Това все още не обяснява защо се е нахвърлил срещу вас с такава злоба.

— Санди печелеше големи пари при преценка на отделни творби от постоянната колекция, като подшушваше на колекционерите кога е моментът. Мръсни игри. Много галерии ги въртят, но обикновено са по-дискретни. Аз имах доказателства за машинациите на Санди. Като ме дискредитира, той предварително опроверга всичко, което бих казал против него.

— Доколкото разбирам, Корнуол е назначил Кроули още преди да напуснете галерията. Защо?

Ташен сви рамене.

— Защото Санди го шантажираше.

— Виждате ми се ужасно самоуверен.

— Така е. Джеймс ми каза. Показа ми писмо, в което Санди изрично обясняваше как стоят нещата. Не му оставяше никакъв избор.

— Според вас кой е убил Кроули?

— Нямам представа. Знам само, че дружелеше с не твърде почтени личности.

— По-конкретно?

— Например Дейтън Трост от галерията „Хофман“. И Марк Тагарт от фондацията „Грейндж“. Вие вече споменахте Джордж Гати. Между другото, Корнуол го ненавиждаше от дън душа.

— Защо?

— Не съм съвсем сигурен, ако изключим факта, че генералът е отвратително същество без капка морал. Мисля, че имаше нещо, свързано с войната.

— Гати е работил за G-2 в Швейцария. Разузнавателна дейност.

— Джеймс Корнуол също. Не в Швейцария, но е бил в секция „Паметници, живопис и архиви“ към военното разузнаване. Службата за разкриване на кражби на художествени творби.

— Заплетена мрежа — каза Валънтайн. — Но това все още не обяснява защо Корнуол е назначил Кроули за свой наследник. Вие казахте, че сте видели писмо.

— Точно така.

— Какво пишеше в него?

— Пишеше, че Санди знае за участието на Джеймс в някакъв таен клуб и ако не бъде назначен за директор, ще се види принуден да го оповести пред пресата.

— И вие предположихте, че това е свързано със сексуалните наклонности на Корнуол?

— Така изглеждаше. Какво друго може да е?

— Корнуол не ви ли каза?

— Не. А и аз не го попитах.

— Този клуб имаше ли си име?

— Да. Дружество „Кардус“.

Валънтайн се навъси.

— На латински това означава „магарешки трън“.

— Знам — каза Ташен. — Странно име за клуб на хомосексуалисти. Подхожда по-скоро за название на студентско братство.

— Той каза ли ви нещо за групата?

Ташен поклати глава.

— Нито дума.

Някъде в дъното на апартамента тихо забръмча телефон. Ташен отпи една последна мъничка глътка уиски, остави чашата на масичката и стана. Без да бърза, напусна стаята и изчезна. Звъненето спря и Валънтайн смътно чу приглушения глас на консултанта.

Изправи се и отиде да разгледа картината на Шнабел. Тя изобразяваше неясен силует на етиопец и човешки череп отстрани на фона на планина. Долната част на картината беше облепена с парчета от порцеланови съдове. Никога не бе харесвал творчеството на Шнабел и тази картина също не го впечатли. Счупените чинии винаги му напомняха за Зорба Гърка. От друга страна, художникът се бе прочул тъкмо заради тия идиотски късове порцелан. Простотията като изкуство.

Ташен влезе отново и той се обърна.

— Беше Питър Нюман.

— Да?

— Той знаеше, че идвате при мен. Смята, че трябва да ви съобщи. Току-що го е чул по новините.

— Какво?

Ташен въздъхна дълбоко.

— Джордж Гати. Бил е убит. Някой го е наръгал с нацистки церемониален меч.

35.

Лейтенант Винсънт Дилейни от Специалния полицейски отряд стоеше насред хола на генерал Джордж Гати и гледаше тялото върху кафявия кожен диван, нанизано на шиш като парче говеждо. Убиецът на грозния старец се беше престарал. Според помощник съдебния лекар Бандар Сингх шейсетте сантиметра стомана бяха натъпкани в гърлото на убития, докато острието излезе през перинеума, тоест някъде между сбръчканите му топки и пъпчивия задник.

Криминалистът Пъткинс заяви, че това обяснява миризмата: по пътя надолу наточеното като бръснач острие бе срязало цял куп важни органи, стомаха и червата. Нямаше съмнение, че мечът е нацистки, защото дръжката представляваше орел с грамадна свастика в ноктите. И най-лошото — всичко беше на показ. Гати бе умрял само по халат и се виждаше всеки сантиметър от старото му съсухрено тяло. Светкавиците на фотоапаратите тихо съскаха, докато Пъткинс и неговите колеги мереха и оглеждаха. Същинска холивудска премиера за мъртвия дъртак.

Били Бойд тежко пристъпи към него, стиснал бележник в месестата си ръка.

— Значи това тук май съвпада с предишния случай.

— И с обаждането на заместник-шериф Доуг от Алабама. — Дилейни поклати глава. — Дори не знаех, че Алабама има крайбрежие.

— И аз — каза Бойд. — Мислех, че е навътре в сушата.

— Не че това има нещо общо с покойника.

— С нашия ли?

— Не, с онзи от Алабама.

— Но трябва да има връзка, нали? — промърмори неуверено Бойд.

— Първо имаме един специалист по изкуствата с нож в гърлото. Онзи от Алабама е някакъв голям колекционер на картини, наръган с шише от водка, а нашият генерал си е имал работа с нацистки

последовател на княз Влад Цепеш. Връзка, казваш? Да, Били, не е съвсем изключено да има някаква връзка.

— Кой е княз Влад Цепеш?

Дилейни въздъхна.

— Състезател по кеч. Върви да си поговориш със Сингх, Били. Ако можеш, разбери часа на смъртта.

— Дадено, шефе.

Всъщност Дилейни не се нуждаеше от потвърждение. По облеклото на генерала личеше, че е спял или е отивал да си легне, тоест убийството беше извършено предната нощ. Икономът Бъртрам Торънс имаше апартамент в сутерена, където живееше със съпругата си, която работеше като готвачка на генерала. И двамата твърдяха, че не са чули нищо.

Също както с Кроули от музея, щеше да има много заподозрени. В онзи случай те наброяваха около петстотин — гостите от приема в голямата зала. А тук по всичко личеше, че снощният посетител на генерала е дошъл с намерение да му продаде меч, използван за убийството.

Вече бяха намерили в предния коридор дълга кутия с кожена облицовка и копринена тапицерия отвътре. Дилейни не разбираше и дума немски, но веднага разпозна имената Ромел и Адолф Хитлер. Можеше да се предположи, че става дума за големи пари и генералът е проявил искрен интерес. Той явно беше сериозен колекционер, тъй че не изглеждаше чак толкова необичайно да посреща по халат среднощни гости. Разпитът на иконома швейцарец водеше до същия извод: генералът често бе приемал късни посетители.

Дилейни въздъхна и се помъчи да не диша дълбоко, докато момчетата от моргата товареха трупа на сгъваема носилка. Истинският въпрос, който упорито напираше в мислите му, бе каква е странната връзка между всички тия истории и червенокосата красавица, която сякаш стоеше в центъра на събитията. А оттук възникваше още по-голям въпрос: какво се е случило с мис Файона Райън и къде точно се намира в момента?

36.

Потеглиха от лагера малко преди разсъмване. Луната бе залязла отдавна и идващите от север парцаливи облаци закриваха оскъдната звездна светлина. Ако не се брояха Рийд и сержантът, повечето войници бяха градски момчета и дълбокият мрак все още ги плашеше; черната кадифена нощ бе нещо неземно, прекалено напомняше за сянката на смъртта, която неизменно надвисваше в техните мисли през всеки миг от всеки отминал ден.

Крачеха през гората тихо, като се придържаха към пътеките. Спряха на хлътнолата полянка с кръстопътя и се разделиха на две групи. Винетка, Босник, Биерасто и Терхун, въоръжени с базуката и петдесетмилиметровата минохвъргачка, поеха по южната пътека към пътя край камбанарията на снайпериста, останалите заедно със сержанта и префърцунените офицери се отправиха към изгорелия танк на възвишението.

Планът, който сержантът изложи на Корнуол, беше съвсем прост. Малкият им отряд представляваше остатък от Втори разузнавателен батальон и бе наследил от боевете в Нормандия не само боен опит, но и добра организация. Терхун и Биерасто щяха да свалят с базуката снайпериста от камбанарията, докато Винетка и Босник обстрелват с минохвъргачката входа на фермата. Когато чуеше гърмежите, сержантът щеше да открие флангов огън с двете картечници на стария танк, за да облекчи задачата на ударната група в състав Патерсън, Дорм, Титълбаум и Пикси Мортимър, водена от Рийд и следвана от тримата офицери. Ако се наложеше, щеше да прикрива със стрелба и отстъплението им, но не вярваше да се стигне дотам. Освен базуката и минохвъргачката, Титълбаум и Дорм имаха автоматични карабини, а другите носеха всевъзможно въоръжение, включително два автомата „Томпсън“, лека картечница „Джонсън“, картечен пистолет М-3 и любимия руски автомат „Шпагин“ на Патерсън. Предостатъчна огнева мощ за фрицовете във фермата.

Сержантът поведе групата си на север през оредяващите дървета и спря, когато зърна отпред канавката. Взе Рийд и отново се изкатери върху стария танк за последен оглед на фермата. В предутринния час по хоризонта на изток се мержелееха едва доловими лъчи. Долу във фермата и пристройките не се виждаше никаква светлина. Той завъртя бинокъла към камбанарията на абатството, дебнейки за най-леко движение, което би издало къде е снайперистът. Прецени на око разстоянието дотам. Сигурно имаше над петстотин метра, но това не беше чак толкова много за опитен стрелец с добър оптически мерник. По негова преценка щяха да им трябва около две минути, за да изтичат надолу до стената на фермата, а по склона нямаше никакви прикрития, освен две-три вдлъбнатини и една голяма скала. За две минути снайперистът спокойно можеше да ги изстреби до крак.

— Ситен боклук, гледай да очистиш оня мръсник, както ти наредих — промърмори сержантът.

— Каза ли нещо? — попита Рийд.

— Не. Какво става с Корнуол и приятелчетата му?

— Наясно са, че трябва да останат назад, докато пробием отбраната.

— Добре. Според мен ще ни трябва две минути за слизане до стената. Виждаш ли скалата?

— Аха.

— На слизане всички да минат от лявата ѝ страна. Ще гледам да не стрелям нататък.

— Ясно.

— Като стигнете до стената, прекратявам огъня. Пробий дупка с една-две от ония мини, дето ги взехме от тъпия шваба миналата седмица.

— Значи ще превземаме мястото?

— Не преди Терхун и другите да ги сплашат. И най-вече не преди да сме сигурни, че снайперистът е мъртъв. Той е най-важен. Успее ли да се измъкне от камбанарията и да си намери друга позиция, спукана ни е работата, разбираш ли?

— То се знае.

— Добре. Сега ще заредя картечниците. Точно в шест... значи след десет минути, трябва да чуем как Терхун и Винетка откриват огън. Като тръгнеш надолу, прати най-напред Титълбаум и Дорм да

заемат позиция в някоя от вдлъбнатините. После Патерсън с руския автомат, след това ти и останалите. Офицерите носят ли си томпсъните?

— Корнуол е с М-3.

— Дано не се наложи да стрелят, че сигурно най-напред ще надупчат вас. Господи, на кого му е хрумнало да въоръжава офицерите?

— Не на мен.

— Действай!

— Разбрано.

Рийд изчезна в мрака, а сержантът пролази нагоре и се вмъкна в отворената кула на изоставения германски танк. Колкото се може тихо започна да зарежда дългите ленти с патрони в двете картечници. Куршумите бяха боядисани в различни цветове, навярно представляваха смес от обикновени, трасиращи и запалителни, както правеха и американските картечари, но не би било зле да знае кой какъв е. За по-малко от две минути той зареди картечниците с ленти по 250 патрона. Надникна през просветляващата амбразура. Погледна часовника си — след около пет минути щеше да настане същински ад. Сержантът се усмихна. Чакаше с нетърпение този момент.

37.

Майкъл Валънтайн методично обикаляше стаите на най-горния етаж на „Екс Либрис“. Из целия апартамент цареше хаос; нито едно чекмедже не бе останало на място, всички шкафове бяха преровени. Виновникът за всичко това бе проникнал през вентилационната шахта, а после се бе измъкнал през прозорчето на банята, където нямаше сигнализация. Фин Райън крачеше след Валънтайн и гледаше с ужас погрома.

Валънтайн приключи огледа с кухнята и седна до пластмасовата масичка.

— Какво направи, когато чу да се разбива стъкло?

— Най-напред си помислих, че е редно да проверя.

— А след това ти дойде по-умна мисъл — усмихна се Валънтайн.

— Не беше като във филмите: в безлунната нощ героинята излиза на кея да търси приятеля си, а от водата изскача ръка и я сграбчва за глезена. Не съм чак толкова глупава.

— Да, това е истинският живот.

— След Питър...

— Значи чу стъклото... — подкани я Майкъл.

— Завъртях се, изтичах до асансьора и слязох отново в кабинета.

Набрах номера, който ми даде.

— Значи онзи не се е добрал до кабинета и компютъра?

— Да. Аз бях там почти през целия ден.

— Както гледам, доста бели е сторил, но няма нищо непоправимо.

— Ами ако се върне?

— Не вярвам. Ако наистина търсеше нещо, щеше да слезе в кабинета.

— Искал е да ни изплаши? — изненада се Фин.

— Така смятам.

— Защо?

— Приближаваме се до нещо. Ровим твърде усърдно. Вероятно някъде вече звъни сигнал за тревога.

— Излезе ли нещо от посещениято ти при онзи посредник?

— Много неща.

И Валънтайн ѝ разказа за разговора с Питър Нюман и посещениято при Ерик Ташен. На свой ред Фин му описа какво е открила с компютъра.

— Е, какво означава всичко това?

— Означава, че стават много неща. Убийствата на Кроули и Гати са свързани, както и смъртта на онзи, третия, за когото ми разказа моят приятел от полицейското управление. Мисля, че фамилията му беше Кресман. Дотук няма сериозни доказателства, но изглежда, че и тримата са били замесени в някаква схема, целяща да изкара на свободния пазар крадени картини. Не вярвам тия убийства да имат нещо общо с теб. Цялата история с Микеланджело е просто нещастно стечение на обстоятелствата. Според мен Кроули щеше да умре така или иначе.

— Онова с Питър не беше нещастно стечение на обстоятелствата.

— Да, а това означава, че някой от престъпните партньори на Кроули се е разтревожил от твоето откритие. Точно той е наел убиеца на Питър и виетнамеца с велосипеда.

— Значи действат двама убийци?

— Да. Единият иска ти да изчезнеш заедно с онази рисунка, другият се интересува от групата на Гати, Кроули и Кресман — кръга, за който споменаха Нюман и Ерик Ташен.

— Трябва да има връзка.

— Да. Вероятно чрез картините.

— Пазар за крадени произведения на изкуството?

— Доколкото мога да съдя по историята на Францисканската академия, нещата сигурно са по-дълбоки. Клуб „Кардус“ очевидно е тайно дружество, като „Череп и кости“ в Йейл, само че по-добре замаскирано.

— Според онова, което открих, „Кардус“ не съществува от 1945 година.

— Точно като „Череп и кости“; не са изчезнали, само са сменили името. Превърнали са се в онази компания от Делауеър. Онзи щат има

най-либералните корпоративни закони в света. Затова ЦРУ регистрира там своите компании за прикритие, например „Еър Америка“.

— Нали не смяташ, че е някаква шпионска история?

Фин го погледна изпитателно, като се мъчеше да не мисли какъв е всъщност и какви са били връзките му с баща й. Може би по-късно и на това щеше да му дойде редът, но засега нямаше време.

Лицето на Валънтайн посърна.

— Не. Но е нещо голямо. Убитият в Алабама е въртял търговия за милиони долари. — Той сви рамене. — Големите пари не са проблем, щом си имаш работа с Микеланджело.

— И какво ще правим сега? Онзи Дилейни трябва вече да е проумял, че не съм замесена в заговор за убийството на Питър. Защо просто не отидем в полицията?

— Нещата не опират само до твоя приятел. Вече става дума за Кроули, Гати и Кресман. Четири убийства за четири дни и крадени картини за милиони долари. С такъв мотив като нищо ще влезеш за дълго в затвора, или пък ще те убият, преди да мигнеш. Случайно си се натъкнала на заговор с участието на важни хора — хора, които имат какво да крият и ще го крият на всяка цена. Няма да се обръщаме към полицаите, докато не разберем кои са тия хора и докъде стига заговорът.

— Не виждам логиката. Доколкото разбрах, тия хора са били богати. За какво са им още пари?

— Според мен въпросът не е до парите.

— А до какво?

— Власт. В библиотеката имам поне хиляда тома за подобни групи, от тамплиерите и тъй наречените илюминати до масонските ордени. Борбата никога не е за пари. Тия хора търсят власт и средства, за да я удържат. Добрата стара американска ксенофобия. Хората се боят от промените, затова се обединяват в опит да ги осуетят. Китай се е опитвал да не обръща внимание на външния свят цяло хилядолетие, но сега и там нещата почват да се променят.

— Не за пръв път се сблъскаш с това, нали? — попита Фин.

— Ние всички се сблъскваме с него — отвърна Валънтайн. — Непрестанно. Битката между новото и старото не спира от зората на времето. Сега просто се сблъскваме с поредния вариант.

— В онзи списък на попечителите има дванайсет имена. Аз проверих само няколко. Как ще разберем коя е следващата жертва на убиеца?

— Няма начин да разберем. Дори не знаем дали е имало само три убийства — Кроули, Гати и Кресман. Питър Нюман смяташе, че шефът на Кроули, Джеймс Корнуол, е починал от естествена смърт. Може да греши.

Фин протегна ръка и с всичка сила обви пръсти около китката на Валънтайн.

— Добре, повтарям въпроса. Какво ще правим сега?

— Ще се разровим по-надълбоко. Трябва да разберем какъв е залогът и кои са играчите. — Той помълча. — Ще посетим един мой приятел, хакер.

— Хакер?

— Компютърен маниак. Казва се Бари Корницър. Някога бяхме съученици.

38.

Той гледаше дребните фигурки върху страницата, подредени между дърветата, грижливо изрисувани и оцветени като миниатюрни пътни знаци, сочещи хода на времето след застиналия миг, който обозначаваха. Тук те изглеждаха живи и здрави, без да знаят, че скоро някои от тях ще бъдат мъртви и изтрити също тъй грижливо, както бяха нарисувани. Той се взря в тях, вгледа се в кървавата страница и изведнъж попадна в друг, несъществуващ свят. Или по-точно съществуващ в едно отдавна отминало време.

Атаката започна точно в шест сутринта. Зората изгряваше като мътна пурпурна линия, а хората се движеха като тъмни, безплътни призраци из бавните ивици мъгла над росните полета. Гледайки през амбразурата на разбития танк, сержантът видя как разцъфна първият изстрел на базуката и след няколко секунди чу тежкия тътен на взрива. Кулата и снайперистът — това бе решаващо. Почти мигновено въздухът се изпълни със звуци. Първият удар на базуката изкърти част от камбанарията, но не достатъчно, за да унищожи снайпериста. Сержантът чу глухия трясък на мощната карабина, търсеца мишена сред гъстите дървета отатък пътя, после базуката пак се обади и този път разруши цялата горна част на камбанарията. Навсякъде се разлетяха камъни, керемиди и парчета мазилка. Кулата навярно беше построена най-напред от дърво — дърво, изсъхнало като барут през изминалите векове. Миг след втория изстрел на базуката цялата камбанария лумна като факла. Дотук със снайпериста.

Сега сержантът чу отмерения, ритмичен тътен на минохвъргачката, изстрелваща към портата заряд след заряд. Той приготви за стрелба двете картечници, завъртя ги така, че да сочат приблизително към едва видимия покрив на хамбара и централната къща, сетне откри огън. По глезените му се посипаха гилзи, картечните ленти подскачаха в такт с кратките откоси. На всеки

няколко секунди сержантът спираше, изместваше леко прицела и отново стреляше, гледайки как петимата от групата на Рийд се разтеглят във верига, за да достигнат страничната стена на оградата.

Най-напред Рийд и Пикси Мортимър изскочиха от гората при първия изстрел на базуката и притичаха през черния път. От канавката се добраха до голямата скала в средата на наклоненото поле. Другите трима, Патерсън, Дорм и Титълбаум, ги последваха почти веднага и скочиха в първата от плитките вдлъбнатини — може би някогашни напоителни канали или останки от дренажна система.

Не за пръв път сержантът неволно се смая от огромното количество боклуци, които е длъжен да мъкне обикновеният пехотинец. Титълбаум например носеше лека картечница, ремъци, комплект за почистване, специален пояс с два̀сет кръгли пълнителя, нож, нападателна граната, бравичка, ботуши и униформа плюс лични вещи — общо почти петдесет килограма. Дори и изнежен офицер като Корнуол мъкнеше колкото обикновения редник, та дори и повече: паласки, патрони, бинокъл, офицерска чанта и каквото още се налага за мисията. Плюс всичко това Корнуол и неговите приятелчета носеха автомати „Томпсън“ с необходимите боеприпаси. Истинско чудо, че изобщо можеха да се движат.

Титълбаум и Дорм нагласиха леката картечница на ръба на канавката, Патерсън ги прикриваше с оглушителната стрелба на руския си автомат. Дотук сержантът почти не забелязваше движение из абатството и фермата, но когато камбанарията лумна, откъм къщата и пристройките избухна яростен огън. Прекрати за миг стрелбата и се послуша. Чу само пушечни изстрели и може би една лека картечница — МР-43 или по-солидната МР-34. При тоя жесток напор на Терхун и другите отпред май лесно щяха да видят сметката на фрицовете. Освен ако имаха някакво тайно оръжие в камионите.

Под прикриващия огън на леката картечница Рийд и Мортимър изскочиха иззад скалата. От горния етаж на къщата прогърмяха изстрели и Пикси изведнъж рухна, сякаш се беше препънал в невидима тел. Ред черни дупки прорязваше гърдите му, а преди да падне, нов откос от друга посока отнесе половината му чело и част от мозъка. Рийд не спря нито за миг. Когато Мортимър падна, индианецът се хвърли по корем на тревата и се изтъркаля чак до основата на порутената каменна стена. Леката картечница обсипа с куршуми

горния етаж на къщата. Сержантът видя как Рийд извади ръбеста руска мина М-28 и натисна взривателя. После изтича приведен настрани, плътно покрай стената, но колкото се може по-далече от взрива. Раздаде се оглушителен грохот и над зида изригна облак от кафеникав пушек и камъни, през който смътно се различаваше широк отвор в стената.

Сержантът стискаше ръкохватките на двете картечници и гледаше как димът се разсейва. През отвора виждаше двора на фермата. Камиионите си стояха цели-целенички в сянката на централния хамбар и обора. Вдясно от обора имаше навес за каруци и в сенките под него припламваха изстрели. Трима, може би четирима мъже във военни униформи изтичаха през калдъръмения двор да се укрият в къщата. Леката картечница и руският автомат нададоха едновременно яростен трясък и германците се свлякоха на безформена купчина като покосен сноп. Някъде наблизко изтътна базуката на Терхун, петдесетмилиметровата минохвъргачка обсипа с мини покривите на обора и навеса. Сега към всеобщия грохот се прибави трясъкът на разбити греди, огън и строшени стъкла. Сержантът усети как пресъхналата кожа на лицето му се обтяга в свирепа усмивка. Пусна за момент ръкохватките и сведе очи към светещия циферблат на служебния часовник „Дана“, който бе свалил в деня на десанта от китката на един мъртъв германец във френското градче Курсей сюр мер. Още нямаше шест и пет. Всичко бе траяло по-малко от четири минути. Докато стрелбата отслабваше, сержантът чу как вятърът тихо въздиша из клоните на дърветата отляво. Един последен изстрел на минохвъргачката. Нещо издрънча във вътрешността на разнебитения стар танк. Отнякъде долетяха неясни ридания. Край. Сержантът се измъкна от танка, седна на ръба на кулата и запали цигара.

Последва кратко затишие, докато хората се опомнят. Сетне в процепа на стената се появи мъж с черната униформа на СС. Размахваше пръчка с бял парцал. Поколеба се и тръгна напред. Корнуол и високият мършав Тагарт излязоха иззад скалата и започнаха да слизат срещу германеца.

Сержантът се позамисли, после скочи от танка и тръгна отстрани към есесовеца, за да изпревари Корнуол. Пистолетът тежеше в ръката му. Германецът беше нисък, блед и носеше очила с метални рамки. На бузата му се тъмнееше петно от сажди. Разкопчаният кобур на кръста

му беше празен. Имаше петлици с едно дъбово листо и три зелени ивици на щандартенфюрер, тоест полковник. Приличаше по-скоро на банков чиновник.

— Говориш ли английски?

— Да.

— Какво има в скапаните камиони?

— Картини. Ценни произведения на изкуството.

— Кой си ти?

— Името ми е доктор Едуард Пльоц. Аз съм музеен уредник.

— Не.

— Моля?

— Не си нищо. Мъртъв си.

Без каквато и да било причина сержантът вдигна пистолета и го простреля в лицето.

39.

Фалшивият свещеник седеше в прашното мазе на църквата „Сейнт Джоузеф“ в Гринич Вилидж и преглеждаше материалите, които му носеше една доброволна сътрудничка с мъченическата физиономия на жена, поела върху плещите си тежестта на целия свят. Вече часове наред се ровеше из старите архиви и не пропускаше да въздъхне печално при доставката на всеки пореден наръч пожълтели от времето папки.

Това тук нямаше нищо общо с мъглявата логика на ефирното електронно пътуване из базите данни на хиляди сървъри и търсачки; беше истината на избледнялото мастило върху реални исторически документи, готови от старост да се разпаднат в ръцете ти. Прелиствайки папките, свещеникът имаше чувството, че наоколо витаят призраците на хиляди чиновници, че чува ехо от тракане на пишещи машини и тихо скърцане на пера. Да, скучно, но в крайна сметка не се оказва особено трудно да проследи дирята на Фредерико Боте през годините на неговото съзряване.

Както и да се казваше наистина, каквито и интереси да го свързваха с висшето духовенство в Светия град, детето бе пристигнало в Ню Йорк на 11 юни 1946 година с кораба „Батъри“ от презокеанската линия „Гдиня-Америка“, идващ от полския град Гданск. Бланка на емиграционните власти от Елис Айлънд потвърждаваше, че Фредерико е на седем години и пътува със своята бавачка, фройлайн Анализе Куровски, германска гражданка. За месторождение бе посочено италианското градче Ла Грацие, където за него се грижили сестрите от манастира „Сан Джовани Ал’Орфенио“. Графата за име на майката беше празна, но отстрани едва се различаваше изписано с молив име: Катерина Анунцио. Въпреки недомлъвките фалшивият свещеник умееше да чете между редовете: Фредерико беше незаконно дете, отгледано от монахините, а след това предадено под грижите на германка с полско име.

След пристигането в Америка Фредерико бе попаднал за две години в сиропиталището „Сейнт Люк“, после го прехвърлили в училището към църквата „Сейнт Джоузеф“, където бил записан като ученик „по стипендия“. Оценките му бяха отлични, особено по чужди езици и изкуства. Предполагало се след завършване на училището да постъпи в някоя от местните семинарии, където да бъде подготвен за свещеник. Всъщност сведенията от енорийските архиви прекъсваха през 1952 година, когато детето било осиновено от сержант Брайън Торп и съпругата му, живеещи в Уудсайд, Куинс. Интересно — правните услуги по осиновяването бяха осигурени от „Топинг, Холиуел енд Уайтинг“, същата призрачна фирма на несъществуващи хора, която бе създала и тайнствената фондация „Грейндж“. Още по-интересно изглеждаше, макар вероятно да ставаше дума за съвпадение, че фондацията „Грейндж“ сега имаше седалище на площад „Сейнт Люк“ — същото име като сиропиталището, в което бе израснал Фредерико Боте, днес известен може би като Фред Торп.

Фалшивият свещеник усети познатото чувство на стягане в гърдите. Кръгът се затваряше. Вече приближаваше краят.

Сътрудничката се появи с още папки в ръцете. Човекът от Рим я озари с лъчезарна усмивка и попита дали ще може да му намери нюйоркски телефонен указател.

— За кой район? — запита жената и отново въздъхна.

40.

В биографията на Бари Корницър имаше както редица мрачни петна, така и немалко факти, с които да се похвали. Стигаше само да се изтъкне, че е работил като съветник на неколцина президенти на Съединените щати и Бил Гейтс. Освен това беше съученик и стар приятел на Майкъл Валънтайн.

След гимназията пътищата на двамата се разделиха. Няколко години Корницър се занимава с какво ли не: обикаляше на автостоп из Щатите и Европа, преподаваше английски на ирански военни пилоти, пасеше овце в Шотландия, после замина за Сиатъл, където работи известно време в книжарница за комикси, за да се издържа по време на следването. Спеше в кола на един от паркингите в колежа. Завърши класическа литература, отхвърли няколко изгодни предложения за работа, включително преподавателско място в Оксфорд, после пак се хвана да учи. След няколко години завърши право и издържа изпитите на Калифорнийското адвокатско дружество, макар че нямаше и един ден практика. Към средата на седемдесетте години се включи в програмната група на Бил Гейтс в Сиатъл и подпомогна старта на „Майкрософт“, но накрая отново се отдели, за да гони собствени интереси, тоест да прониква незаконно във всяка по-значителна база данни из целия свят.

В средата на деветдесетте години получи федерална доживотна присъда, но в последния момент бе спасен от стария си приятел Майкъл и накрая попадна в Колумбийския университет, където се захвана с почтена работа — поне на пръв поглед. Както мнозина от ранните хакери, той узакони дейността си чрез „консултации“ за същите организации, чиито тайни бе крал някога, включително „Ей Ти енд Ти“, ФБР, ЦРУ, „Чейс Банк“, „Банк ъф Америка“ и неговите любимци — „Уол Март“. Според Корницър „Уол Март“ беше най-опасната компания на света, следваща безусловно идеята на своя основател Сам Уолтън за завладяване на света чрез разпродажби на занижена цена.

През 1983 година във вечния си стремеж към обновление компанията бе вложила огромни капитали в частна сателитна система, способна да следи камионите за доставки, да ускори банковите преводи и да предава аудио- и видеосигнали заедно с данни за продажбите. През 1990 година вече беше най-големият доставчик на промишлени стоки в Америка, а през 2002 побърза да нахлуе в Китай, преди Китай да е нахлул в Америка. Корницър казваше, че Сам Уолтър е използван за прототип в „Пинки и Брейн“ на Стивън Спилбърг. Много хора смятаха, че Бари Корницър е напълно побъркан. От друга страна, не по-малко хора смятаха точно обратното — че Бари е напълно нормален и надарен с удивителна социално-икономическо-технологична далновидност.

Корницър беше богат, плешив, леко пухкав, със склонност към сериозно пълнеене, носеше кафяви кадифени костюми и вратовръзки с индийски десен. Единственият компютър в кабинета му беше долнопробен „Дел“, но чрез него поддържаше връзка с конфигурацията „Бул Нова Скейл 9000“, използвана в Лабораторията за компютърни системи към Колумбийския университет. Според Корницър „Бул“ се числеше към най-мощните машини в света. Бари Корницър беше ерген и Майкъл Валънтайн подозираше, че приятелят му нито веднъж не е имал сексуална връзка с когото или каквото и да било на планетата — мъж, жена, животно, растение или минерал. Знаеше със сигурност, че от десет години се храни само с консервиран боб, отказвайки да яде каквото и да било друго, ако съществува, макар и нищожна вероятност въпросната храна да притежава разум. Не беше луд, но и определено не спадаше към категорията на нормалните хора.

— Е, какъв ти е точно проблемът? — попита Корницър. Седеше зад бюрото и едната му ръка леко танцуваше по клавиатурата, а другата пригладдаше лявата му вежда.

— Куп разпокъсани факти.

— Нищо ли не ги свързва?

— Има няколко връзки, но не твърде конкретни.

— Например?

Корницър разтвори бележника си. Фин забеляза, че докато пише с едната ръка, другата продължава да гали клавиатурата. Сякаш ги командваха две различни същества, или пък някой бе разцепил мозъка му на две половини. Тя си припомни една книга, която бе виждала в

кабинета на майка си: „Произходът на съзнанието при разпадането на двукамерния ум“ от някой си Джулиан Джейнс. Смахнатото заглавие страшно ѝ се хареса, но така и не прочете книгата. Може би точно такъв ум имаше Корницър — двукамерен. В лице приличаше на неандерталец, но въпреки това беше удивително привлекателен.

— Например живопис.

— Нещо по-конкретно?

— Крадена. Заграбена през Втората световна война.

— Друго?

— Имена. Хора. Убийства.

— Това е интересно. Казвай имената.

Валънтайн ги изброи. Фин добави няколкото, които бе пропуснал. Корницър се загледа в бележника си. Започна да драска по ръба на страницата, а другата му ръка не спираше да докосва клавиатурата.

— Ха! — възкликна Корницър. Облегна се назад в скъпия кожен стол и погледна пейзажа, закачен на стената зад Фин. — Ти си била хубава — усмихна се той.

— Моля?

— Хубава си — повтори Корницър.

Леко объркана, Фин се озърна към Валънтайн, който изобщо не ѝ помогна. Само се усмихна. Трябваше да се справя сама.

— Не е комплимент — каза Корницър. — Просто констатирам факт. Нямах нищо против, нали? Когато размишлявам сериозно, имам навика да говоря очевидни неща.

— О!

— Не ми се случва често да срещам красиви жени. Моята работа май не им допада. — Той помълча. — Което е странно, защото, погледнато в исторически план, жените винаги са били най-добрите майстори на разшифроването.

— Не знаех това — каза Фин.

— Истина е. — Корницър кимна и с усмивка се озърна към Валънтайн. Приличаше на малко дете. — Аз никога не лъжа, нали, Майкъл?

— Не, доколкото знам.

Пълничкият мъж примига, сякаш се събуждаше от транс. Вдигна очи към тавана.

— Друго можеш ли да ми кажеш?

— Всъщност не — отговори Валънтайн. — Освен че по всяка вероятност има две линии на събития, два вектора, които сякаш изобщо не са свързани помежду си. От едната страна е онзи клуб „Кардус“, свързан с Францисканската академия, а от другата — крадените картини. Ако погледнеш чисто формално, единственото свързващо звено е Джеймс Корнуол, а неговата смърт изглежда напълно естествена.

Корницър сви рамене.

— Ще пуснем всичко през МАГИКА да видим какво ще излезе.

— МАГИКА ли? — учуди се Фин.

— Мултиплицирана Автономно Генерираща Информационна Класация и Анализ — обясни Корницър. — Първоначално софтуерът е разработен от застрахователните компании, за да решат проблемите си с прогнозите за риска в различни сфери. Програмата сравнява наличните сведения, анализира сравненията в проценти — подобното с подобно, различното с различно, после размесва всичко заедно, за да даде по-ясна идея какво става. С търсачка като „Гугъл“ мога да прегледам милиарди данни и да ви дам анализ за броени секунди. Виж, ако се наложи да преглеждам всичко наред, включително и самостоятелните частни и правителствени бази данни, ще ми трябват около пет минути.

— Ясно — каза Фин, макар че съвсем не й беше ясно.

— Адаптирах програмата за момчетата от форт Мийд, така че да сравняват съдържанието на телефонни обаждания. Например колко често се срещат определени думи или изречения за даден период. Много е полезно при издирване на терористи.

— Нещо като разузнавателно сито — вметна Валънтайн.

— Да, нещо такова — кимна Корницър с благодушна усмивка.

Той се облегна удобно и преплете пръсти върху корема си. Фин се разсмя. В тази поза беше досущ като Гъсеницата от филма на Дисни „Алиса в страната на чудесата“.

— Прилича ми на магия — каза тя.

Усмивката на Корницър се разшири.

— Жалко, че рядко се срещат хора като теб — каза замислено той. — Всички смятат компютрите за нещо студено. Черно и бяло. А не е тъй, разбираш ли? Може да има нещо такова, що се отнася до

хардуера, но в софтуера непременно личи допирът на човешка ръка. Понякога даже се срещат капризни програми.

Фин не бе сигурна, но ѝ се стори, че долавя в гласа му британски акцент.

— Деус екс махина — разсмя се Валънтайн.

— Богът от машината — преведе с усмивка Корницър.

— И двамата сте смахнати — каза Фин.

— Благодаря — отвърна Корницър. — Понякога много държа да оценят лудостта ми. — Той хвърли за миг поглед към Валънтайн. — Обикновено хората се боят да ми кажат, че съм ненормален. — Очите му проблеснаха зад дебелите лещи на очилата. — Мислят си, че ще им източа банковите сметки или ще кажа на жените им с кого кръшкат.

— Правил си и едното, и другото — каза Валънтайн.

— Вярно — призна Корницър. — Но никога със злоба. Просто такава ми е професията, както казват героите в комиксите. — Той печално поклати глава и погледна през прозореца. Навън се виждаше море от университетски сгради. — Понякога ми се иска да бях живял в старите времена. Супермен, Лоис Лейн, Батман и Робин. — Той въздъхна. — Най-много обичах Зелената стрела. Сънувах как си правя вълшебни стрели, дето могат да правят всякакви фокуси и да повалят злодеите. Жалко, че не помня истинското му име.

— Оливър Куин — тихо подсказа Валънтайн. — По прякор Бързака.

— Не знаех, че си му поклонник.

— Не съм. Въртя търговия с книги, забрави ли?

Корницър се разсмя.

— Не бих го нарекъл точно така.

— Много ми е приятно да слушам как си разменяте стари спомени — намеси се Фин. — Сигурно след малко ще се разприказвате за Уудсток, но аз имам убийства за разнищване, тъй че...

— Идете да се поразходите из студентското градче — каза Корницър. — На ъгъла на Сто и четиринайсета улица и „Бродуей“ има кафене. Вземете ми капучино, двойно, с обезмаслено мляко и изкуствен подсладител. След около половин час ще имам какво да ви предложи. Трябва ми време, за да обработя всичкия материал.

— Добре — кимна Валънтайн и се изправи. — Значи капучино с обезмаслено мляко и изкуствен подсладител. След половин час.

— Двойно.

— Двойно.

— В тоя занаят човек трябва да бъде точен.

Корницър се усмихна на своя приятел, после насочи цялото си внимание към монитора и клавиатурата.

41.

Сержантът стоеше в грамадната лятна кухня на фермата. В голямата каменна камина пламтеше буен огън, за да прогони утринния хлад. След атаката бяха оцелели седемнайсет души, девет от тях цивилни, две жени и едно малко дете. Повечето американци пазеха отвън неколцината немски войници или проверяваха бараките и охраняваха периметъра. Сержантът, Корнуол, Тагарт и Макфий бяха единствените американци в къщата. Само сержантът носеше оръжие — автомат, взет от един от мъртвите германци, които намериха в развалините на камбанарията.

Корнуол съставяше списък.

— Представете се един по един.

— Франц Еберт, директор на музея в Линц.

Едър червендалест мъж, малко над трийсетте. Бюрократ.

— Волфганг Крес, Специална команда „Розенберг“, Парижки отдел.

— Ана Томфорд, също от музея в Линц, ако разрешите.

Тъмнокоса, млада, изплашена.

— Ханс Вирт, Специална команда „Розенберг“, Амстердам.

— Доктор Мартин Цайс от Дрезденския музей.

Достолепен брадат мъж на около шейсет години. Болнав и бледен, със сипаничаво лице като старо сирене. Всеки момент може да го тръшне удар, помисли си сержантът.

— Чие е детето? — попита Корнуол.

Момчето беше на седем или осем години. Досега не бе казало нито дума. Изглеждаше височко за възрастта си, с много тъмна, почти черна коса, широки бадемови очи, мургава кожа и широк патрициански нос. Приличаше по-скоро на италианче, отколкото на германче. Жената до него понечи да заговори, но Еберт от Линц я прекъсна.

— Сираче, не знаем чие е. Фройлайн Куровски се грижи за него.

— Куровски — повтори Корнуол. — Полякиня?

Жената поклати глава.

— Не. От судетите в Бохемия, близо до Полша. Семейството ми е немско.

— Откъде идва детето?

— Намерихме го северно от Мюнхен — обади се Еберт. —
Решихме да го вземем с нас.

— Великодушно — подхвърли Корнуол.

— Не разбирам — каза Еберт.

— Edelmutig... hochherzig — преведе сержантът.

— А — кимна Еберт.

Корнуол се озърна към сержанта.

— Впечатлен съм.

Сержантът сви рамене.

— Баба ми беше германка. У дома често говорехме немски.

— Впечатлен съм, че знаеш думата на английски — поясни сухо
Корнуол.

— Може и да ви изненадам — каза сержантът.

— Не се съмнявам — отвърна Корнуол.

— Не беше толкова... великодушно, както се изразихте — каза
Еберт. — Просто трябваше да се направи. Иначе щеше да умре от глад,
нали?

Той погледна към жената и детето.

— Предполагам, че говори английски.

— Изобщо не говори — каза жената.

Корнуол погледна документите, подредени върху буковата маса
пред него.

— Всички тези документи са с печати от Ватикана. Пропуски,
издадени от папското представителство в Берлин.

— Точно така — кимна Еберт.

— Вижда ми се малко странно.

— За вас може би. — Еберт сви рамене. — Аз не се вълнувам от
политиката. Интересува ме само поверените ми творби да бъдат
съхранени.

— Творби, принадлежащи на германското правителство.

— Не. Принадлежащи на различни германски музеи, на целия
германски народ.

— Шест камиона.

— Да.

— Пътуващи към швейцарската граница.

— Да.

— С печати от Ватикана.

— Да.

— Защо не ви вярвам? — каза Корнуол.

— Все едно дали ми вярвате или не — сопна се Еберт. — Такава е истината.

— Защо имате охрана от СС? — обади се Макфий за пръв път.

Той беше работил като младши уредник на музея „Фог“ в Бостън, преди да постъпи във военното разузнаване. Явно си въобразяваше, че е голяма работа и стои над Корнуол. Сержантът пък смяташе, че е слабак, пълен боклук и най-вероятно обратен. Тоя шибан тъпак пушеше лула и си подсвиркваше песнички от „Бродуей“, мамка му! Ако някой тук не разбираше какво означава „великодушно“, това беше той.

Дребосъкът изпръхтя пренебрежително.

— Предполагам, че СС си има по-важни задачи, отколкото да охранява Volkskultur^[1].

Последната дума бе произнесена с подчертана насмешка.

Едрият Крес отговори също тъй насмешливо:

— Може би не знаете, че специалната команда „Розенберг“ е част от СС и следователно е напълно логично да имаме точно такава охрана.

— Със знаменца на полевата жандармерия? — подхвърли сержантът.

— Не смятах, че участвате в разпита, сержант — изрече Макфий с леден глас.

— Не дрънкайте, ами му задайте въпроса... лейтенант.

Макфий го изгледа свирепо.

— Е? — обърна се Корнуол към Крес.

Онзи мълчеше.

— Какво се опитвате да кажете? — попита Макфий.

— Опитвам се да кажа, че няма никаква логика. Тия тук не са от СС. Войниците отвън носят черни униформи, но аз проверих два трупа и под мишниците им нямаше татуировка с кръвната група. СС няма нищо общо с военната полиция. С камионите също има нещо нередно

— откъде са взели бензин, по дяволите? Фрицовете вече нямат и капка бензин, само дизел, а и той е на свършване. Може да не разбирам от изкуство, но от немци разбирам. Нещо не е както трябва.

Корнуол внезапно се изправи.

— Предайте оръжието си на лейтенант Макфий, сержант. После елате навън да запалим по цигара.

— Дадено.

Сержантът подаде автомата на Макфий, сетне последва Корнуол навън под лъчите на изгрева. Капитанът присви очи зад стъклата на очилата, извади от джоба на куртката си пакет немски цигари и подаде една на сержанта. Сержантът отказа и запали от своите „Лъки Страйк“.

— Какво става тук, сержант?

— Нямам представа... сър.

— Личи си, че имаш.

— Тия типове не са наред.

— Какво означава това?

— Както казах, няма логика.

— А къде е логиката?

— Искате да чуете мнението ми?

— Да.

— Мошеници са.

— Мошеници?

— Точно така. Камионите са пълни с краден боклук. Тия типове знаят, че е краден, няма списъци, няма документи, затова са го откраднали още веднъж. Така де, кой ще си прави труд да ги докладва... сър.

— Интересно.

— Камионите са прикритие. Не за нас, а за техните. Кой минава през немските пропускателни пунктове? Военната полиция и СС. Повечето фрицове треперят, като ги видят дори и сега. Нали знаете, с тях шега не бива.

— Ами хлапето?

— Сто на сто лъжат за него.

— Защо?

— Може да е важна особа.

— Ватиканските печати?

— Може да са подправени. Или е замесен някой от Рим. Не за пръв път ония божи кравички бъркат в меда.

— Има ли някой на този свят, когото да харесваш, сержант?

— Въпросът не е кого харесвам, сър. Важното е, че знам каквото знам. В ония камиони на двора има купища крадени картини и други боклуци, немците нищо не знаят, вашите хора също нищо не знаят, а на моите момчета им е все едно, дори и да знаят.

— Какво казваш, сержант?

— Казвам каквото вече си мислите.

— Да не би да четеш мисли?

— Войната беше дълга. Човек се учи да чете другите хора.

— И какво четеш в мен, сержант?

— Че такъв шанс се пада веднъж в живота, мамка му... сър.

[1] Народната култура (нем.). — Б.пр. ↑

42.

Когато отговорът най-сетне дойде, всичко стана съвсем бързо. Бари Корницър избърса с палец пяната от горната си устна и се вгледа в монитора.

— Интересна работа — каза той и примига.

— Не ни дръж в напрежение — подкани го Валънтайн.

— Откъде би искал да почнем?

— За предпочитане от началото.

— Значи от така наречения клуб „Кардус“ във Францисканската академия.

— Добре.

— Клубът възниква през 1895 година, когато е основано и самото училище. По онова време в училищата дори насърчават създаването на клубове и тайни дружества. Името му идва от магарешките тръни в училищната емблема, която на свой ред е свързана с шотландския произход на основателите. — Корницър се усмихна на Валънтайн. — Почти като нашето някогашно училище, помниш ли, Майкъл?

— Като че е било вчера.

— Кардус означава „магарешки трън“ — обади се Фин. — Като символа на Шотландия.

— Правилно. Така или иначе, членовете на „Кардус“ са копирали от английския Орден на жартиерата, чиято емблема е също магарешки трън. Дванайсет рицари като дванайсетте апостоли. Дванайсет участници в клуба.

— Но след това клубът е прераснал в нещо друго.

— Да. Към началото на двайсети век, след първия випуск, клубът се превръща в дружество за взаимопомощ като „Череп и кости“ в Йейл. Ако си banker, услужваш с пари на своя приятел, който се занимава с недвижими имоти. Ако си в правителството, прокарваш такива закони, че твоите хора да разширят бизнеса си.

— Ранна форма на връзкаство — подхвърли Фин.

— Да, нещо подобно. — Корницър помълча. — В крайна сметка дванайсетимата първоначални участници в клуба купуват училището, за да го спасят от банкрут по време на Депресията. По неизвестна причина след Втората световна война решават да минат в сянка — така се появява онази компания в Делауеър. Използват своята адвокатска фирма, за да закупят фиктивна компания, която притежава и клон в Чикаго, наречен „Творческо дружество Макскиминг“. Променят името на фондация „Грейндж“ със седалище тук, в Ню Йорк, на площад „Сейнт Люк“ в Гринич Вилидж.

— С какво се занимават?

— Очевидно с нищо. Нямаат юридически правомощия, това е частна организация. Не е длъжна да се отчита на никого, освен на данъчните. Според данъчните декларации става дума за дружество с нетърговска цел, което подпомага галерии и музеи при изследванията на определени творци и произведения на изкуството. В действителност играят посредническа роля. Доколкото може да се провери с МАГИКА, имат няколко много солидни клиенти, включително Нюйоркската епархия и музеят „Паркър-Хейл“. Според програмата почти всички сделки са уредени чрез галерията „Хофман“, чието управление се намира в Берн, Швейцария.

— Наближаваме! — възкликна Фин. Галерията „Хофман“ се споменаваше в сведенията за рисунката на Микеланджело.

— И то повече, отколкото предполагаш. Вашият Джеймс Корнуол е бил почетен член на „Кардус“ преди войната. Гати също, както и някой си Макфий. Корнуол и Макфий са били офицери от сектор G-5 на ОСС — военното разузнаване. Участвали в група специалисти по изкуствата към секция „Паметници, живопис и архиви“, работила в Германия към края на войната.

— А Гати бил свързка на ОСС в Швейцария. Работел за Дълес.

— Сега става още по-хубаво. Според МАГИКА в архивите на ОСС има ясна поредица документи, сочещи, че Гати е организиран придвижването на Корнуол и неговите хора по така наречения „Ватикански канал“. Осигурил им транспорт от италианското пристанище „Сестри Поненте“ близо до Генуа с кораба „Бачинин Падре“, конфискуван от американците и преименуван на „Суивъл“. Движението им може да се проследи чак до един адрес на Хъдсън стрийт и някаква компания на име „Американ Меркантайл“.

— Започва да става много странно — каза Фин.

— „Американ Меркантайл“ произвеждала работно облекло. През 1934 година фалирала и оттогава зданието е празно. Компанията за недвижими имоти го дала под наем на военните — за склад. — Корницър се ухили. — Питай ме какъв е адресът на Хъдсън стрийт.

— Ще се хвана на въдицата. Какъв е адресът?

— Номер 421. Сега е жилищна сграда, но се намира точно срещу Джеймс Уокър Парк. Осем етаж в италиански стил. Малко странно за промишлена сграда. Построена е около 1880 година.

— Не разбирам — каза Фин. — Защо мястото да е толкова важно?

— Защото от изток към парка води площад „Сейнт Люк“... мястото, където се намира седалището на фондацията „Грейндж“ — намеси се Валънтайн. — Не може да е съвпадение.

— Не е — потвърди Корницър. Той натисна един клавиш и се загледа в монитора. — Архивите на военната складова служба разкриват, че изпратеният от Гати товар пристигнал на Хъдсън стрийт 421 и бил прибран на партера, където останал запечатан и под охрана за 18 дни, от 27 юли до 15 август 1945 година. На 16 август охраната била отзована. По-нататък липсват сведения за пратката. — Корницър пак помълча.

— Каквото и да са превозвали Гати и онзи Корнуол, то просто се е изпарило.

— Колко голяма е била пратката?

— Двеста дващест и седем тона. Разнородни сандъци и кутии.

— Двеста дващест и седем тона какво? — попита Фин.

Пълничкият хакер сви рамене.

— Не се казва. В сведенията за групата, минала по Ватиканския канал, са споменати шест запечатани камиона, които се прехвърлили от Швейцария в Италия и слезли по крайбрежието към Генуа. Това е.

— Златният влак — промърмори Валънтайн.

— Какво? — попита Фин.

— Една от онези истории за Втората световна война, в които никой не вярва — обясни той. — Дори имаше книга преди две-три години. Според книгата към края на войната от Будапеща потеглил влак с плячкосани съкровища. Изпращал го някой си Арпад Толди, комисар на СС по еврейските въпроси в Унгария. Той се погрижил да

няма никакви описи на товара във влака — на стойност три-четири милиарда долара — и го изпратил за Германия. Влакът така и не пристигнал. Попаднал в ръцете на американската армия.

— И какво станало? — попита Фин.

— Просто изчезнал — каза Валънтайн. — Също като шестте камиона на Корнуол. Поредната митична история за нацистки съкровища; нищо не е доказано.

— Има и още — обади се Корницър.

— Казвай.

— Помниш ли името Личо Джели?

— Онзи, който беше замесен в банковия скандал на Ватикана? Някаква дребна риба.

Корницър погледна екрана и захапа молива си.

— Името му се среща навсякъде из ватиканските документи. Осигурявал е пряка връзка с Дълес за някаква операция с кодово име „Изоставени“. Между другото Джели помогнал на нацистите да напуснат града през 1945 година. Това, последното е свързано с неофашистка група във Ватикана, наречена „Пропаганда Дуге“, или съкратено П-2. Всичко пасва. След Втората световна война започва надпревара между руснаците и западните съюзници за лов на нацистки военнопръстъпници, за вербуване на агенти и тъй нататък. Ватикана използва възможностите си да осигурява паспорти, финанси и друга подкрепа на църковни организации, които тихомълком прехвърлят бивши нацисти и техни съюзници от Европа към по-тихи места в Средния изток, Канада, Австралия, Нова Зеландия, Съединените щати и Южна Америка. Организации като ОДЕССА (Организация на бившите офицери от СС) или „Der Spinne“, тоест „Паякът“, използват тази услуга. Според някои сведения Ватикана е оказал подкрепа на трийсет хиляди нацисти. Сред благодетелстваните от тази свещена протекция са бившият гестаповски шеф Клаус Барби, Адолф Айхман, доктор Йозеф Менгеле (наричан Белият ангел или Ангелът на смъртта от Аушвиц), Густав Вагнер, комендант на лагера Собибор, и Фриц Щангл от лагера на смъртта Треблинка. Преселени са и мнозина от Галицийската дивизия на СС.

— Къде е сега Джели?

— Починал в затвора. Сърдечен удар. Мнозина твърдят, че е бил убит със свръхдоза дигиталин, също като папа Йоан.

— Май вече нагазихме в територията на Дан Браун. Смахнати култове, католически конспирации, зашифровани картини на Леонардо да Винчи. На мен ми звучи като развинтена фантазия.

— Наричай го както си щеш, но нещо минава през цялата тази информация като невидима нишка, която не може да разплете дори и МАГИКА. И това означава нещо, повярвай ми.

— Предложи ми поне догадка.

— Нямам догадка. Няма върху какво да стъпя, освен това странно усещане, което сам не мога да си обясня. Става нещо друго, нещо скрито под всички други истории.

— Убиецът! — възкликна Фин.

Изведнъж бе проумяла. По-късно можеха да изясняват подробностите, но сега знаеше със сигурност, че странното усещане на Корницър, нишката, минаваща през всичките им разкрития, е самоличността на убиеца.

— Обясни — каза Валънтайн.

— Всъщност не мога да обясня. Но се обзалагам, че ако проучиш по-внимателно имената на всички тия хора, ще откриеш още смърт, още убийства. Убиецът някак е разбрал за Микеланджело, за моето уволнение. Знаел е, че това може да предизвика верига от събития, водеща към разкриването му, и затова Питър умря. Целта бях аз.

— Няма логика — каза Корницър. — Той убива твоя приятел, но наема друг човек да те убие — онзи азиатец с велосипеда, за когото спомена.

— Би имало логика, ако убиецът не е сам — бавно изрече Валънтайн.

— Аз работя с чиста математика; това просто не се поддава на изчисление.

— Естествено, че не се поддава — отвърна Валънтайн. — Но аз съм виждал достатъчно убийства, за да знам, че подобното привлича подобно. Ами ако Фин е права? Ако убиец номер едно е действал много преди смъртта на Кроули? Дотук имаме четири убийства: Кроули, приятелят на Фин, Гати и онзи Кресман от Алабама. Всички са свързани чрез изкуството — крадено изкуство. Смъртта на Питър е като сигнална ракета, знак, че нещо излиза от рамките. Убиецът привлича внимание. Това довежда убиец номер две, който се опитва да прикрие следите, като отстранява Гати и Кресман, навярно за да им

затвори устата. Ако всичко е свързано с онази пратка, или нещо още по-лошо, значи залогът е огромен. Несъмнено има солиден мотив за убийство.

— Приятна хипотеза, но не се връзвам — поклати глава Корницър. — Твърде много съвпадения.

— Има ли начин да разберем дали и други от списъка са загинали от насилствена смърт? — попита Фин.

Корницър разкърши рамене.

— Сигурно ще измисля начин. Но ще ми трябва повече от половин час.

— Почвай да измисляш тогава — каза Валънтайн. — Нямаме време.

43.

Нюйоркският квартал Уудсайд, все още наричан понякога Раят на самоубийците заради пресичащите го открити линии на метрото, е вмъкнат между две гробища в северната част на Куинс — „Сейнт Майкъл“ от север и „Голгота“ от юг. Летище „Ла Гуардия“ е само на километър и половина от северния му край и из целия квартал се кръстосват надлези на магистрала и на подземната железница. Някога там са живели предимно ирландски католици, днес населението е смесено — корейци, мексиканци, доминиканци и еквадорци. Пълно е с кръчми, повечето от които все още продават сух джин „Корк“, бира „Гинес“ и „Харп“, а около масите им звучи гърлен ирландски говор от Дери, Дъблин и Донегал.

С взетата под наем кола свещеникът навлезе в Куинс и след дълго търсене откри „Сейнт Себастиан“ — грамадна гробница без прозорци, изградена от жълтеникави тухли в безрадостния стил на църквите от графство Корк. Дяконът Уибърли, който служеше доброволно в „Сейнт Себастиан“ тъй отдавна, че се смяташе едва ли не за собственик, показва архивите на човека от Рим, но нито в тях, нито в собствената му памет имаше някаква следа от Фредерико Боте или неговите приемни родители — сержант Торп и съпругата му. Малкият Фреди не бе пял в църковния хор, не бе взимал причастие и дори не бе играл в знаменития баскетболен отбор на църквата. Уибърли не се сети за друго място, където могат да знаят нещо повече, освен погребалното бюро на няколко пресечки от „Сейнт Себастиан“, съществуващо от началото на века. И наистина се оказа, че бюрото е положило последни грижи за някой си Брайън Торп на 18 март 1963 година. Няколко въпроса и един обяд в ирландската закусвалня „Стоп Ин“ край железопътния надлез на Рузвелт авеню насочиха свещеника към архивите на „Уудсайд Хералд“ — общински вестник, излизащ от края на Втората световна война. Според микрофилмовите копия на вестника за седмицата от 13 до 20 май 1963 година Брайън Торп, член на Американския легион, заслужил ветеран и собственик на

железарски магазин, бил нападат и убит, докато се прибирал късно вечерта от кръчмата „Донован“ на Рузвелт авеню. В полицейския доклад се посочвало, че е намушкан няколко пъти с алпийски ледокоп или кинжал. Оръжието не било намерено. Покойният имал съпруга на име Ан и син Фредерик. Споменаваше се адресът им на Уудсайд авеню.

Свещеникът провери в телефонния указател, но не откри Ан или Ана Торп. Не му оставаше друго, освен да потегли отново към квартала, където откри, че на посочения адрес има апартамент, разположен над фризьорския салон „Чес Даймънд“. На мръсната, олющена врата бе изписано името А. Куровски. Най-сетне кръгът се затваряше. Анализе Куровски — жената, която бе извела Фредерико Боте от Германия, за да пристигне в Съединените щати с кораба „Батъри“ и да се омъжи за един човек, по-късно убит, намушкан както всички останали. Той натисна звънеца. Почти веднага автоматът на вратата забръмча, сякаш го бяха очаквали. Свещеникът прекрачи прага и тръгна по дългото мрачно стълбище нагоре към апартамента.

Не знаеше каква е била някога Анализе Куровски, но сега видя суха, мършава старица. Тя го посрещна на стълбищната площадка, облечена с тънка басмена рокля от отдавна отминали времена. На шията ѝ висеше наниз перли. Личеше, че отдавна е надхвърлила осемдесетте и съсухрената ѝ плът се бе превърнала в сбръчкан пергаментов саван за старческите кости и сухожилия. По хлътнолото ѝ лице се тъмнееха кафяви петна и червеникави подкожни кръвоизливи. Косата ѝ беше неестествено черна, лъскава и грижливо накъдрена — може би перука. Сред цялата тази разруха пламтяха две тъмни, гневни очи, излъчващи интелигентност и дълбоко огорчение. За да стигне до този апартамент над фризьорския салон в Куинс, бе изминала дълъг и много тежък път.

Холът беше сумрачен и задръстен. До едната стена стърчаха няколко разнородни етажерки, отрупани с евтини украшения и снимки. Още снимки висяха по напуканата мазилка на стените заедно с декоративни чинии и няколко благодарствени месингови плочки. Навсякъде имаше гипсови статуетки на светци и ангели, фигурки на Дева Мария и Исус с трънен венец, кървящи сърца, влъхви. Сред всичко това бе малко странно да се види маслена картина, закачена над газовата камина. Голямото платно в пищна рамка изобразяваше

младата Мария, приведена над люлката на младенеца Исус. От горния ляв ъгъл ги гледаха няколко пухкави ангелчета. Картината и нейният автор се разпознаваха от пръв поглед.

— Знаете ли какво е това? — попита свещеникът.

— Естествено — отсече жената. Гласът ѝ бе също тъй сух като изтънялата кожа. — Рембранд. Ескиз за „Светото семейство“ от 1645 година. Завършеният вариант на картината виси в Ермитажа в Санкт Петербург.

— Откъде я имате?

— Подарък от моя съпруг.

— А той откъде я взе?

— Не смятам, че е ваша работа.

— Да, може би имате право.

— Така или иначе не идвате да си говорим за картината. Дойдохте да разпитвате за сина ми Фредерико, нали?

— Може би.

— Не се смущавайте. — Старицата се усмихна. Седна на протрития диван под прозореца. Свещеникът си избра стол, откъдето да вижда смайващата картина на Рембранд. — Акцентът ви е италиански. Рим. Свещеник. Сигурно идвате заради момчето. То винаги е било най-важно.

— Да. Дойдох заради момчето.

— Отдавна ви очаквах.

— Очаквахте ли ме?

— Разбира се. След толкова приказки за канонизиране на Пачели.

— Знаете много.

— Знам всичко — натърти жената. — Цялата история. Тя трябва да бъде разказана и аз ще го сторя.

Свещеникът се усмихна.

— Не вие и не сега.

— Кой ще ме спре? — попита тя и гласът ѝ звучеше като пукот на сухи вейки. — Имам дълг към сина си!

— Аз ще ви спра — отговори тихо свещеникът. — А дългът ви е изпълнен.

До този момент човекът от Рим възнамеряваше да използва пистолета, но сега реши друго. Стана, заобиколи отрупаната масичка

за кафе, която ги делеше, пъхна длан под брадичката на старицата, рязко натисна назад и строши съсухрената ѝ шия. Остави я да падне по лице и носът ѝ се счупи върху масичката. Перуката се смъкна, разкривайки розов череп, покрит с рядка косица. Свещеникът сложи пръсти върху сънната артерия, не откри пулс и започна да претърсва апартамента.

44.

Фин Райън седна на скамейката точно срещу „Сейнт Люк“ 11 в Гринич Вилидж и реши, че Майкъл е прав — би било истинска глупост да почукат на вратата на фондация „Грейндж“, за да се опитат да разберат с какво имат работа. Заплахата не беше просто реална, а може би дори смъртоносна. От друга страна обаче, програмата МАГИКА на Бари Корницър не можеше да им помогне по-нататък. Именно заради ограниченията на подобни програми „Екс Либрис“ и други организации като него бяха толкова важни. В края на краищата интернет не представляваше нищо друго, освен един безкраен кипящ казан с полуистини, мнения, откровени лъжи и безумия. Не можеше дори да се нарече Дивият запад на комуникацията и информацията — беше си направо Зоната на здрача. Понякога, и то твърде често, човек трябваше да се обърне към първоизточника.

И ето, сега Фин седеше срещу триетажната каменна сграда на приятна сенчеста улица с изглед към Хъдсън Парк. На запад беше Хъдсън стрийт с някогашния склад на номер 421, днес превърнат в модерна жилищна сграда. До него имаше още една индустриална тухлена сграда с гора от грамадни сателитни антени на покрива. Ако не се броеше ресторантът на ъгъла на Хъдсън и „Сейнт Люк“, улицата беше заета изцяло от жилища. През две пресечки в южна посока шумеше движението по Хюстън стрийт. Беше готова да се обзаложи, че наоколо има поне петдесет заведения, където продават кафе по пет долара чашката.

Сградата на „Сейнт Люк“ 11 не се различаваше от околните: черни очертания около прозорците, черни парапети от ковано желязо край стълбищната шахта, водеща към приземния етаж, централна вентилация и медно чукче под класическия каменен фронтон над предната врата. До входа на номер 11 имаше и излъскана до блясък месингова табелка. Дори от това разстояние Фин виждаше железните решетки по прозорците на мазето. Между колите пред сградата различи тъмнозелен лексус, сребрист мерцедес и черен спортен ягуар.

Седеше тук вече от половин час, гледаше сградата и се колебаеше. Ако останеше още, някой можеше да я забележи през прозореца. Тя дълбоко въздъхна и стана. Приглади късата си черна пола, подпъхна отзад бялата блуза и намести кожената чанта на рамо. Имаше чувството, че е облечена с униформа на църковно училище. Отдели няколко секунди, за да пристегне косата си с ластиче зад тила, нахлупи отгоре бейзболно каскетче и прекоси площада. Преглътна, изкашля се, изкачи стръмните бетонни стъпала и спря. Месинговата табелка оповестяваше:

„Фондация «Грейндж»
Творческо дружество «Рой Макскиминг»
ЧАСТНА СОБСТВЕНОСТ“

Въпреки недвусмисленото предупреждение Фин пренебрегна чукчето и натисна дръжката на вратата. Никакъв резултат. Забеляза, че за вратата е завинтена голяма плоча, боядисана в черно, за да не се различава от дървото. Горے в ъгъла до фронтоната видя неголяма охранителна камера. Вариантът с влизане, без да почука, явно отпаднаше. Тя вдигна черната желязна халка, стисната в челюстите на черен железен лъв, и удари три пъти. След десет секунди тишина се раздаде прашене и един глас я попита какво търси.

— „Он Тайм“.

— Моля?

— „Он Тайм“, куриерски услуги. Идвам да взема пратка.

Такъв беше планът, който снощи скроиха заедно с Валънтайн. Засега обаче не се очертаваха изгледи за успех. Последва нова пауза, сетне гласът пак забръмча.

— Нямаме нищо за вас.

Сега идваше решителният момент.

— „Топинг, Холиуел енд Уайтинг“ — изрече високо Фин името на адвокатската фирма от Чикаго, която бе закупила фиктивната компания за създаване на фондацията „Грейндж“.

— Моля?

— Това име ми казаха.

— Кой ви го каза?

— Диспечерът. — Тя въздъхна измъчено. — Вижте, аз просто отивам където ми наредят; ако няма пратка, все ми е тая. Вие му мислете. — Тя помахаше с пръсти към камерата. — Довиждане.

Затаи дъх и се завъртя. Беше отпуснала крак на първото стъпало, когато гласът се раздаде отново.

— Чакайте.

Успех!

— Трябва да проверя. Изчакайте малко.

— Няма да вися на стъпалата.

Нова пауза, после изпод плочата на вратата долетя рязко щракване.

— Влезте.

— Много благодаря.

Фин завъртя дръжката и бутна навътре масивната врата, като се стараеше да изглежда леко отегчена.

Озова се в невзрачен тесен вестибюл с втора врата точно пред нея. Докато първата врата се затваряше зад гърба ѝ, втората се откря с тих шум. От рамката дебнеше следващата охранителна камера. Вестибюлът беше като шлюз — капан за всеки опасен посетител.

Фин мина през втората врата и попадна в просторна приемна, обзаведена в артистичен стил с автентично на вид бюро „Стикли“ и канцеларски стол, две кресла и дълга дървена скамейка с кожени възглавници. Подът беше от тъмно черешово дърво, а на кремавата стена зад главата на дежурния секретар висеше рамка с маслена картина, която силно напомняше поредицата на Моне „Градина в Живерни“. Ако беше автентична, вероятно струваше около двайсет милиона долара.

Приятна обстановка.

Дежурният имаше оредяла черна коса, широки рамене, бяла риза, синя вратовръзка и костюм от „Хюго Бос“, който не успяваше да прикрие нито издатината под мишницата му, нито светлата кожата презрамка под сакото. Кобур. Разумна мярка, ако картината беше истинска. Вече нямаше място за отстъпление. Фин трябваше да продължи да блъфира.

— Изчакайте тук — каза въоръженият „Хюго Бос“.

Фин остана сама и бавно обиколи стаята. Ако не се брояха скъпите мебели и картината на Моне, приемната можеше да принадлежи на кого ли не в Манхатън — адвокат, счетоводител, финансов консултант. В дъното имаше две врати, едната тип „хармоника“, прикриваща навярно килер. Другата водеше към вътрешността на сградата. Нејде зад нея Фин чу глухото фучене на фотокопирна машина и бръмченето на голям лазерен принтер. Огледа се по-внимателно. Телефонът върху бюрото на „Хюго Бос“ имаше шест външни линии, четири от които светеха. И в това нямаше нищо необичайно.

Дежурният се завърна.

— Нямаме нищо за вас. И не ползваме услугите на „Он Тайм“. Когато ни трябва куриер, обръщаме се към „Ситиуайд“.

— Точно така — бързо отвърна Фин, опитвайки да импровизира. — Само че когато в „Ситиуайд“ са претоварени, прехвърлят на нас плявата.

— Плявата?

— Каквото не успеят да поемат. Както казах, аз само идвам и взимам пратките. Щом няма, значи няма. Лесна работа.

Тя придърпа надолу козирката на каскетчето и се завъртя към вратата. Но само след миг спря и отправи към „Хюго Бос“ умолителен поглед, който сякаш говореше: „Помогнете на едно клето провинциално девойче в големия град“.

— Тъъ... може ли да ви помоля за нещо?

— Какво?

— Трябва непременно да отида до тоалетната.

Говореше самата истина. „Хюго Бос“ и кобурът под мишницата му я плашеха до смърт.

— Тук не е обществена тоалетна.

— Само за секунда, обещавам. Тъкмо ще проверите още веднъж дали все пак няма пратка.

„Хюго Бос“ помълча и се навъси. Фин вложи цялата си изразителност в умолителната усмивка. Някога я бе използвала с огромен успех, когато се случеше да отиде на училище без домашно.

— Добре — каза дежурният. — Оттук, първата врата вдясно.

Той посочи с ръка. Фин изтича към дъното на приемната, наблюдавайки с крайчеца на окото си как „Хюго Бос“ отново вдига

слушалката. Мина през вратата и я затвори зад себе си. Озова се в къс коридор, водещ към задната част на сградата. Отляво беше стаята с фотокопирната машина, откъдето идваше шумът преди малко. Отдясно имаше врата с надпис „Тоалетна“. Отпред коридорът свършваше с ярко осветен кабинет без прозорци. Две жени и един мъж седяха зад компютърни терминали. Тясно стълбище се изкачваше към горния етаж. Имаше още една врата към следващо помещение, вероятно бившата кухня. Никой не обърна внимание на Фин, затова тя реши да изчака с тоалетната и се вмъкна в служебната стаичка. Освен голямата дигитална фотокопирна машина „Канон“ вътре имаше факс, внушителен скенер, кафеварка, лавица с чашки и няколко закачалки по стените. Някой бе забравил до машината връзка ключове. Без да мисли, Фин грабна ключовете и ги пхна в чантата си. Излезе от стаичката, вмъкна се в тоалетната и седна задъхана. Изчака няколко секунди да се успокои, пусна водата и бързо изтича към приемната.

— Има ли нещо? — попита тя, макар да знаеше какъв ще е отговорът.

Дежурният говореше по телефона. Погледна я и поклати глава.

— Благодаря за тоалетната — прошепна Фин.

Усмихна се, махна с ръка и изскочи навън. След няколко минути беше на Хъдсън стрийт и се оглеждаше за ключар.

45.

Майкъл Валънтайн крачеше между библиотечните лавици на „Екс Либрис“, следвайки собствената си сложна система от индекси, която нямаше абсолютно нищо общо с общоприетите библиотекарски практики. Беше работил цяла сутрин и част от следобеда с десетина различни енциклопедии на Ню Йорк, стари застрахователни справочници, карти на метрото, църковни архиви от десетина енории и сложен социологически трактат за Гринич Вилидж от трийсетте години, който изброяваше всяка фирма или обществена служба в целия квартал. Докато вървеше покрай мрачните редици книги и документи, той започна мислено да сглобява картината на някогашния район около Хъдсън стрийт 421.

Знаеше, че първоначално мястото е било част от селцето Гринич, разположено на брега на река Хъдсън в покрайнините на Ню Йорк. Към началото на деветнайсети век заселническото семейство Ворхис продало нивите си на църквата „Света Троица“, която пък ги дала под наем на благотворителното дружество „Мария Магдалена“. По това време теренът между Хъдсън стрийт, Кларксън, Мортън и Варик вече служел за гробище на епископалната църква „Сейнт Люк“, разположена на север от него. През 1820 година на същото място била построена католическата църква „Свети Изкупител“, а отвъд Хъдсън стрийт изградили тухлено манастирско здание и дом за озлочестени девойки. По това време Едгар Алън По живеел в квартала и хората редовно виждали мрачната му, прегърбена фигура да броди между надгробните паметници. След време гробището сменило притежателите си и на негово място израснали първите къщи около бъдещия площад „Сейнт Люк“. Катедралата „Свети Изкупител“ изгоряла през 1865 година и погребенията били поети от двете съседни църкви — „Сейнт Пол“ на юг и „Сейнт Люк“ на север. През 1870 година първите линии на надземната железница нахлули в имота на манастира, заемащ мястото на бъдещия номер 421. Седем години покъсно опустошителен пожар унищожил сградата, а през 1881 година

останките ѝ били разчистени, за да бъде издигната днешната осеметажна сграда. През 1900 година вече нямало и следа от манастира и църквата; на мястото на някогашното гробище изникнал парк. До площад „Сейнт Люк“ се издигала резиденцията на нюйоркския кмет, а по Хъдсън стрийт трополели каруци и конски трамваи.

В сградата на „Хъдсън Меркантайл“ сякаш нямаше нищо особено, но все пак трябваше да има причина Корнуол и съдружниците му от фондация „Грейндж“ да я предпочетат за складиране на тайнствената пратка. Очевидно това бе свързано с избора ѝ за бъдещо седалище на фондацията, но според справочниците и вехтите статистически регистри фондацията се бе нанесла в сградата на площад „Сейнт Люк“ доста време след изчезването на пратката.

С няколко дебели справочника под мишница Валънтайн се върна в кабинета, седна и затвори очи, опитвайки да внесе някаква логика в задачата. Онова, което е знаел Корнуол за сградата, не беше достъпно за бъдещия изследовател, прелистващ историческите учебници, или дори хилядите томове архиви и статистически данни. Раздразнен от своята неспособност да разреши загадката сам, той се обърна към компютъра, включи програмата ISPY и изписа името на Корнуол. Почти веднага на екрана изникна кратка биография.

ИМЕ: Корнуол, Джеймс Косбърн

Роден: 1918

Месторождение: Балтимор, Мериленд

Починал: 2001, Ню Йорк

„Корнуол е роден в семейството на Мартин и Лоис Корнуол. Майката е видна специалистка по интериорен дизайн и преподавателка в Балтиморското художествено училище. Младият Корнуол посещава частни училища, където проявява подчертан интерес към манастирската и църковна архитектура. Преди колежа учи две години в Европа, по-точно в парижкото училище «Екол Себастиен». През 1922 г. се връща в Съединените щати и през следващата година постъпва в «Йейл». Завършва с отличие през 1927 г. и започва работа като асистент в отдела за

декоративни изкуства на музея «Паркър-Хейл». През 1929–32 г. е помощник-уредник, а по-късно уредник. От 1930 г. работи заедно с директора Джоузеф Тийг (1885–1933) по плановете за ново средновековно крило на музея. През 1934 г., след смъртта на Тийг, Корнуол е назначен за помощник-уредник, а след това и уредник по средновековно изкуство. През 1942 г. сключва брак с Катрин Меткалф. През 1943 г. постъпва в армията и бързо се издига до поста на капитан в Отдела за паметници, изкуство и архиви към Седма американска армия, Западен военен окръг. Основната му задача е откриването и съхранението на съкровища на изкуството, укрити от нацистите. Корнуол има заслуга за залавянето на редица колекции от заграбени картини, включително сбирките на Гьоринг, Гьобелс и Алфред Розенберг. След завръщането си в «Паркър-Хейл» става директор през 1955 г. През юни 2001 г. получава смъртоносен сърдечен удар след особено напрегнато заседание на управителния съвет и бива заместен от своето протеже Александър Кроули.“

Биографията не му казваше почти нищо ново, но го привлече списъкът с публикации на Корнуол. Споменава се докторската му дисертация в „Йейл“:

„Джовани Батиста де Роси и катакомбите на «Сан Калисто»

Биографична и архитектурна оценка“

Тръгвайки от това заглавие, Валънтайн се разрови из интернет и постепенно сглоби подробностите. Интересът на Корнуол към подземния свят не приключваше с дисертацията. В течение на годините той бе публикувал около дузина статии на тази тема, бе редактирал и съставил няколко научни сборника и дори бе участвал като консултант в телевизионна поредица на канал „Дискавър“ за

крипти, мавзолеи, гробища и катакомби из целия свят. Последният филм от поредицата се наричаше „Ню Йорк на мъртвите“.

След един час мозайката се подреди и Вальнтайн разполагаше с отговора. Прегледа социологическата история на Гринич Вилидж, за да потвърди теорията си.

— Боже мой! — прошепна той, когато причината Корнуол да избере склада на Хъдсън стрийт стана очебийно ясна.

На мястото на днешния парк, където играеха малки деца, някога се бе укривала подземната крипта на църквата „Свети Изкупител“, свързана чрез таен тунел с манастира отвъд улицата, тъй че никой да не вижда как монахините и озлочестените девойки отиват да се молят.

Благодарение на Корнуол и неговите съзаклятници двеста двайсет и седем тона сандъци и кутии, шест камиона с наградена плячка, бяха изчезнали под улиците на Ню Йорк.

И си оставаха там до ден-днешен.

46.

Фалшивият свещеник се движеше из препълнените стаи на влажния, зловонен апартамент на Лъдлоу стрийт, далече под модните магазини и салони, ограждащи тясната еднопосочна улица над Деланси. Докато оглеждаше мизерните стаи, той стискаше здраво пистолета в отпуснатата си ръка. Старателното проучване на апартамента на старицата в Куинс го бе довело дотук, но мястото се оказа празно. Оставаха само ужасяващи духове и спомени. Подът беше покрит с напукан и зацапан линолеум, може би някога син на цвят, а напуканият, провиснал таван заплашваше всеки момент да се разцепи като презрял плод. При всяка крачка мазни, лъскави хлебарки се разбягваха към пукнатините по пода, а мокриците търсеха убежище под пръснатите тук-там останки от стар килим.

Без съмнение това гнусно жилище принадлежеше на безумец. Изронената мазилка и пожълтелите тапети на цветчета бяха покрити с вестникарски изрезки, рисунки, снимки от списания, репродукции на картини, карти с пояснения, писма, изписани с тъй ситен почерк, че едва можеха да се разчетат. Тук-там се мяркаха парчета от натрошени гипсови и пластмасови светци и ангели, залепени, заковани или просто напъхани в ниши, издълбани с лъжица в размекнатите влажни стени. Истински музей, разкриващ безумното лъкатушене на едно полудяло сърце; мания, неподвластна на проучване и анализ, за която можеше да се разбере само това, че е свързана с отдавна отминалата война и участниците в нея, с художниците, изкуството и смъртта на стотици безименни личности в десетки страни, и най-вече с живота и деянията на един мъж с орлов нос и очила с метални рамки, облечен в папски одежди. Пратеникът от Рим отдавна бе загубил вярата си и понякога неволно се съгласяваше с циничното мнение, че човекът е въдворен на земята единствено за да яде, да отделя и да се съвкупява. Сега обаче усещаше, че има и нещо друго. Този човек бе създаден, за да докаже, че адът съществува; това място беше като микробиологична среда за размножаване на прокълнатите.

Стаите се оказаха повече, отколкото очакваше, сякаш два или три от някогашните апартаменти в сутерена са били съединени. Нова беше единствено металната външна врата със солидни, но лесни за отваряне ключалки. В съответствие с някогашния стил кухнята се намираше в центъра на апартамента и през нея се минаваше към малката сумрачна всекидневна. Гледката бе ужасяваща: очуканата емайлирана мивка се крепеше единствено на тръбите, из нея се трупаха камари засъхнали пластмасови чинии, паници и чаши, на масата имаше буркан мухлясало сладко, отворен пакет корнфлейкс, кутия вкиснато мляко и недопита чаша кафе. От лампата висеше стара лепкава мухоловка, почерняла от мухи. Фалшивият свещеник хвана с два пръста шнурчето на електрическия ключ и го дръпна, но резултат нямаше.

Мина във всекидневната. Старо парцаливо килимче, зацапано и подгънато от едната страна. Точно пред него на лявата страна висеше рисунка с туш: Христос върху облак, а под него гротескно изобразена сцена на разпятието. Под тройната екзекуция бяха изписани думите:

*„Ще ми изявиш пътя на живота
пред твоето присъствие има пълнота от радост
отдясно на тебе — всякога веселие.“*

Вгледа се по-отблизо и видя, че на кръстовете висят жени с окървавени гърди и лица, а над главата на Христос се вият по спирала бледи и неразгадаеми надписи. Следваше нов коридор и още една врата, стара и нацърбена, но боядисана в яркосин цвят. Върху нея беше изписана една-единствена дума:

„TSIDKEFNU“

Старозаветната дума за „праведност“, едно от хилядата имена на Бога.

Човекът от Рим зареди патрон в цевта на пистолета, въздъхна дълбоко и затаи дъх. Отвори вратата и прекрачи към отвъдната стая,

към края на пътешествието. Светлината го заслепи и той вдигна длан да заслони очите си.

47.

Фин и Валънтайн чуваха как зад тях в Хъдсън Парк децата скачат на въже и паят броилка, която ставаше все по-бърза и по-бърза.

*„Аз съм Малкия Исус
и към кръста тръгнах сам,
аз съм Малкия Исус,
татко ми е шеф голям.“*

— Сигурен ли си, че е редно? — попита Фин.

Тя седеше на пейката до Валънтайн и държеше между краката си чантата с екипировка. Двамата бяха облечени със спортни екипи. Минаваше седем и вече падаше здрач, движението по Хъдсън стрийт постепенно отслабваше.

— Нали ти самата влезе днес вътре и взе ключовете — усмихна се Валънтайн. — Освен това, ако искаме да доведем историята докрай и да убедим властите, ще ни трябват доказателства. Дотук всичко е косвено — данни от интернет, параноични брътвежи и теории за конспирация.

— Просто исках да разбера кой уби Питър.

— Ще разберем — увери я Валънтайн. — Обещавам.

Той не откъсваше поглед от другия край на площад „Сейнт Люк“. Последните светлини изгаснаха, след малко „Хюго Бос“ излезе и заключи вратата. Малката дигитална камера „Панасоник“, която Фин носеше в чантата си при днешното посещение, бе дала на Валънтайн цялата необходима информация за вътрешността на сградата, включително и марката на аларменото табло от другата страна на вратата. Системата се оказа сравнително проста, свързана чрез телефона с централния офис на охранителна фирма. Беше произведена преди почти десет години и Вари Корницър само за пет минути откри код за изключването ѝ. Крадените ключове опростяха задачата още

повече. След като поръча дубликати в едно ателие на Хъдсън стрийт, Фин се върна при сградата и използва дистанционното от връзката, за да открие коя кола отваря. След няколко обиколки една тойота, паркирана на Варик стрийт, се подчини на сигнала. Фин метна ключовете на пода до предната седалка и затръшна вратата. Когато ги откриеше, собственичката им щеше да предположи, че сутринта ги е изтървала в колата.

*„Аз съм Малкия Исус,
виждам ясно всеки грях,
аз съм Малкия Исус
и от нищо нямам страх.“*

Валънтайн погледна часовника си, после се озърна към потъмнялото каменно здание отвъд площада. Наоколо не помръдваше нищо, освен листата на дърветата. През една пресечка бучеше уличното движение. Фин смътно си припомни няколко реда от един сонет на Едгар По за мъртвата му любима. Помъчи се да не мисли какво лежи под нея, заровено дълбоко в недрата на парка. Стари тайни. И още по-стари кости.

— Време е да тръгваме.

— Добре.

— Казах на Бари всичко, което знаем. Ако не му се обадя до полунощ, той ще съобщи на един свой приятел от ФБР какво сме открили.

— Е, и това е утеха — каза Фин с малко пресилен смях.

Двамата станаха и тръгнаха през площада. Зад тях децата подскачаха в полумрака.

48.

Прекрачиха в тъмната сграда. Пред тях отдясно беше таблото на алармата. Върху него гневно пулсираше червена светлинка. Валънтайн пристъпи напред и набра поредица от цифри. Червената лампичка изгасна и светна зелена.

— Дотук беше лесно — прошепна Фин.

— Това не ти е някакъв филм със свръхмодерни технологии — отвърна Валънтайн. — С времето хората стават небрежни и почват да пренебрегват дори най-основните изисквания. — Той сви рамене. — Освен това на кого би му хрумнало да се вмъква в подобна сграда? Всички смятат, че тук има само купища документи.

— Може да е точно така — каза Фин. — Може би грешим.

— Ти каза, че дежурният със скъпия костюм носел пистолет.

— Сигурна съм.

— Значи не грешим. Никой не пази документи с въоръжена охрана.

Валънтайн спря за момент да огледа картината зад бюрото.

— Виж, за това наистина трябва охрана.

Бързо прекосиха приемната и продължиха по коридора към централната част на сградата. Фин остави чантата върху едно от бюрата и дръпна ципа. Валънтайн извади отвътре масивен фенер, включи го и плъзна лъча из стаята. Всичко беше както на видеозаписа: голямо правоъгълно помещение без прозорци, със стълбище покрай дясната стена. Три бюра и няколко шкафа. Вратата в дъното водеше към малка заседателна зала с дълга маса и шест стола около нея. Над старинната камина отляво висеше картина. Беше твърде тъмно, за да я разгледа добре; някакъв неясен пейзаж. Още една врата водеше към задната част на сградата. Оказа се заключена. Фин пристъпи напред с ключовете и ги изпробва един по един, докато откри подходящия. Завъртя го и вратата се отвори. Двамата минаха през нея.

— Това вече е интересно — прошепна Валънтайн.

Стаята беше съвършено празна. Прозорецът на отсрещната стена беше зазидан, а някогашната врата бе заменена с плъзгащ се механизъм, каквито обикновено използват в гаражите. Вместо под от черешово дърво, както в другите стаи, тук имаше широки дъбови дъски, почернели от старост. Оригиналният под.

— Товарна рампа — каза Валънтайн. — На схемите в старите застрахователни архиви се вижда задно дворче с изход към Варикстрийт. Вратата сигурно води натам.

— Не виждам за какво им е, щом нямат нищо за товарене — каза Фин.

— Виж. — Валънтайн посочи с пръст квадратно очертание в центъра на пода. Той плъзна лъча по стените. До механизма на тежката задна врата имаше голям бутон, почти като онзи за повикване на асансьора в „Екс Либрис“. — Натисни го.

Фин прекоси помещението и удари бутона с длан. Раздаде се бръмчене и част от пода с размери два на два метра бавно плъзна нагоре. Появи се метална клетка, която постепенно растеше, докато накрая се разтърси и спря.

— Какво е това, по дяволите? — попита Фин.

Валънтайн насочи лъча на фенера към отворената клетка.

В горния край имаше метална плочка с щампован надпис: „Братя Отис, Йонкърс, щат Ню Йорк, 1867“.

— Не успях да открия нищо за първоначалните собственици на сградата, но сигурно са държали кръчма или малък хотел. Това трябва да е товарният асансьор, с който са изнасяли бъчви и храна от подземния склад. — Валънтайн прекрачи в клетката и завъртя лъча. На една от страничните колони забеляза бутон. — Вижда ми се безопасно.

Фин гледаше с ужас.

— Искаш да слезем с това нещо?

— Не виждам друг начин.

Той й махна с ръка. Фин колебливо прекрачи върху стария стоманен под на клетката и Валънтайн натисна бутона. Клетката трмаво пое надолу. Когато спря, отвсякъде ги обгърна мрак. Излязоха от асансьора и Валънтайн зашари с лъча наоколо. Намираха се в съвсем съвременно на вид подземно помещение с бетонни стени, пълно с кутии и сандъци. Валънтайн откри електрически ключ и го щракна. Над главите им с пращане грейнаха луминесцентни лампи.

Подземието беше с размерите на цялата къща — дълга тясна зала, обзаведена с най-модерно оборудване за опаковки. Имаше малък склад за дъски, триони, работни маси, метални ленти за стягане на сандъците и дори машина за правене на пълнеж от стиропор. Впечатляващо. На едната стена бръмчеше климатик, въздухът в залата беше прохладен и сух. До товарния асансьор бяха подредени няколко неголеми сандъци с етикети и баркодове. Всички бяха адресирани за клонове на галерията „Хофман“ по целия свят и всички имаха прикрепен отстрани найлонов плик с вече попълнени митнически документи. В ъгъла на стаята имаше метално бюро с компютър и принтер за етикети. Валънтайн извади ножче от чантата си и срязва един от пликите.

— Формуляр 4457, декларация само за стоки. Едно от най-големите предимства в търговията с произведения на изкуството — не се облагат с мито. Пренасяш милиони през границите, без някой да те погледне накриво.

Валънтайн взе лост от най-близката работна маса и се зае да отваря един от малките сандъци. Капакът най-сетне падна и той внимателно извади съдържанието.

— Рембранд, „Възкресението на Лазар“. В неизвестност от 1942 година. Открадната от еврейски търговец на картини в Амстердам.

— Стига ли ти като доказателство?

— Не. Трябва да намерим останалото.

— Не е тук.

Валънтайн огледа залата.

— Първо трябва да установим размерите на това „тук“.

Той отиде към другия край на подземието и огледа стената. Здрава тухлена зидария. Не се виждаше нищо, което да прикрива някаква тайна врата.

— Трябва да е тук. Стоим срещу парка. — Той се озърна. — Страничните стени опират в съседните сгради, а задната води в погрешна посока.

Валънтайн провери внимателно пода, търсейки признаци, че наскоро нещо е било донесено иззад стената. Не откри нищо.

Той коленичи и огледа отблизо ръба между стената и пода. Фин се обърна и погледна натам, откъдето бяха дошли. Припомни си

кабинета в „Екс Либрис“ и Шерлок Холмс. Когато елиминираш невъзможното...

Цялата задна стена бе закрыта от метални лавици със запас от дъски и други материали. Оставяйки Валънтайн да проучва пода, тя се върна до северната стена и плъзна поглед по нея. Шестте метални рафта, разположени плътно един до друг, стигаха чак до тавана. Метални крачета поддържаха най-долните лавици само на сантиметър от пода. Рафтовете бяха боядисани в масленозелено и изглеждаха стари. Фин отново се завъртя. Старомодният товарен асансьор беше на четири-пет метра от нея. До лявата стена имаше още лавици, но край дясната нямаше нищо. Там висеше само голяма дъска за закачане на инструменти. Тя продължи да гледа. Навъси се. Усещаше, че нещо не е наред. И изведнъж разбра.

— Валънтайн! — извика Фин.

Той се изправи и обърна глава.

— Какво?

— Мисля, че открих нещо.

— Какво? — повтори той и тръгна през подземиеето към нея.

— Виж — посочи тя. — Дъската за инструменти.

— Какво да ѝ гледам? Това е странична стена.

— Празна е.

— Не те разбирам.

— Всички инструменти са подредени върху онези лавици. На дъската няма нито един. За какво им е тогава?

За момент Валънтайн онемя. Прекрачи напред, огледа дъската, почука с юмрук по нея, после провери мястото, където стената се съединяваше със задната част на подземиеето. След малко сграбчи централната лавица на най-близката стена и дръпна с всичка сила. Отначало не се случи нищо, после два от рафтовете плъзнаха напред плавно, почти безшумно и накрая с тих пукот като от извадена тапа спряха на половин метър от стената. Валънтайн тласна едната наляво, другата надясно и отзад се разкри мрачен тунел. Той грабна фенера и слезе по широка бетонна рампа към кръгло преддверие. Стените на подземната зала бяха изсечени от древната гранитна скала, върху която се крепяха небостъргачите на Ню Йорк. Валънтайн докосна с длан неравния дялан камък. Сух и прохладен — идеално място, където да

бъдат погребани достойните синове на града... или стари, зловещи тайни. Достойно за Едгар По.

— *Престол издигна си Смъртта в странен град накрай света, далеч на запад, сред мъгли, где вкупом и добри, и зли за вечен отдых са дошли.*

— Понякога наистина ме плашиш, Валънтайн — прошепна Фин.

Тя последва лъча на фенера. Две метални релси като миниатюрна железопътна линия водеха към тясна пещера отляво, изпълнена с непрогледен мрак. На близката стена имаше електрическо табло, от което излизаше сноп дебели изолирани кабели. Валънтайн дръпна шалтера и в тунела отпред се разля мътната светлина на слаби електрически крушки. Той изключи фенера. Тунелът отпред беше широк около два метра и половина и почти толкова висок. Стените тук също бяха изсечени в гранита, а подът бе покрит с дебел слой керамични гранули против влагата.

— Чудя се накъде ли води това? — тихо каза Валънтайн и тръгна напред.

— Не съм сигурна, че искам да разбера — отвърна Фин, но все пак го последва.

Тунелът пред тях непрестанно завиваше и лъкатушеше. Тук-там в стените бяха изсечени погребални ниши, но сега те зееха празни. Нямаше и следа нито от старите тухли, с които са били зазидани, нито от костите на покойниците. Релсите пред краката им изглеждаха странно неуместни сред това царство на смъртта, а още по-нелепо изглеждаха слабите крушки с метални предпазни решетки. Фин се помъчи да не мисли за тежестта на камъка над главата ѝ, да диша спокойно и равномерно в потискащия сумрачен проход. Никога не бе страдала от клаустрофобия, но сега сякаш се намираше в съвсем друго измерение. Адът не беше горещ, а точно като това място — пуст и заровен дълбоко под земята. Място, където да те погребат жив.

Сякаш цяла вечност крачиха по тунела, докато най-сетне излязоха в нова широка зала. Релсите я прекосяваха и отиваха към тежка врата с масивни железни панти, вградени в стената. Вратата беше от дебело потъмняло дърво, а пантите изглеждаха също тъй древни, както самата скала. В камъка от двете страни на вратата бяха издълбани релефни очертания на обелиски, белосани и оградени по

ръбовете с напукана тъмна боя. Над самата врата се виждаха старателно изсечени думи, оцветени също тъй в черно и бяло.

— „Мълчете, простосмъртни, навлизате в царството на мъртвите“ — прочете на глас Фин. — Много мило. — Тя погледна вратата, после Валънтайн. — Влизаме ли?

— Мисля, че вече стигнахме твърде далече, за да се връщаме — отговори той и почука релсата с крак. — Това не служи за пренасяне на някогашни покойници. Тук е склад, а не крипта.

Той мина напред и хвана масивната дръжка от ковано желязо. Отвори вратата и прекрачи отвъд.

Раздаде се глух гърлен стон като вой на ранено животно, после светлините изгаснаха. Фин изпищя, усещайки как из въздуха около нея изведнъж се разлива ужасният мирис на прясна кръв. Подът на тунела връхлетя срещу нея и силата на удара изтласка въздуха от гърдите ѝ. В далечината отекна резкият пукот на изстрел.

49.

За един кратък, страховит миг Фин усети, че губи съзнание, и отново изживя последния момент, когато бе зърнала лицето на Питър. С разтуптяно сърце се надигна на колене, след това се изправи. Изкреця името на Валънтайн и побягна залитайки, като протягаше ръце напред и опипваше с пръсти из пустотата. Наблизо се раздаде пъхтене, нещо я блъсна в бедрото, тя залитна и бузата ѝ се блъсна жестоко в коравото дърво на вратата. Почти загубила равновесие, Фин се завъртя настрани. Усещаше мирис на кръв и нечий евтин, силен одеколон. В дъното на съзнанието ѝ трепна неясен спомен, сетне изчезна. Някъде досами нея прозвуча задавено дишане и грубият плясък на удар с юмрук върху мека плът. Тя отново падна на колене и усети, че под нея вече има не гранули, а гладък цимент. Странно, чуваше как нейде високо над главата ѝ децата в парка продължават да пеят.

*„Аз съм Малкия Исус,
никога не лъжа,
аз съм Малкия Исус
и ако не вярваш в мен,
в ада ще те пържа.“*

Някаква древна вентилационна система все още подаваше чист въздух и свързваше криптата с повърхността. Фин отново се изправи с протегнати ръце, стигна в мрака до гладка стена и тръгна покрай нея, опипвайки отчаяно с надеждата да намери електрически ключ. Миризмата на кръв бе изместена от друга — остър, тежък мирис на разсипан бензин. Чу ужасяваща глуха въздишка, после нещо тежко се сгромоляса на пода. Най-сетне напипа пластмасов бутон и го натисна. Лампите светнаха отново и тя видя къде се намира.

Бункерът беше сводест и огромен, поне трийсет на трийсет метра, препълнен с купища сандъци, кутии, стари куфари, ракли и грамадни метални контейнери, които стигаха чак до тавана на шест метра височина. Между тях стърчаха стоманени колони, монтирани, за да предпазят от срутване древната каменна зидария. До един голям отворен сандък наблизко беше подпрян портрет на холандския майстор Франц Халс. Макар и избледнял, върху сандъка ясно се различаваше етикет с двете светкавици на СС. Над всичко това тегнеше плътната миризма на бензин и Фин зърна с крайчеца на окото си познатите очертания на червена двайсетлитрова туба. Двете релси свършваха с буфер от масивна дъбова греда. Пред нея бе оставена плоска вагонетка — прост и удобен начин за пренасяне на укритата плячка до товарната рампа под къщата на площад „Сейнт Люк“.

— Валънтайн!

— Тук съм!

Гласът долетя иззад големия сандък. Фин видя, че натам води яркочервена диря от прясна кръв. Изтича напред и избута сандъка. Подпрян на купчина плоски кутии, Валънтайн опитваше да се изправи. До краката му лежеше човек, все още жив. Непознатият стенеше глухо и стискаше с две ръце стърчащата от корема му костена дръжка на дълъг ловджийски нож. Беше стар, над шейсетте, с побеляла коса и вехта зелена униформа. Униформата на пехотен сержант от Втората световна война, само че прекалено широка за дребната му фигура.

Фин се вгледа в стареца и веднага го разпозна.

— Това е Фред!

Валънтайн изпъшка болезнено и най-сетне се изправи. Върху рамото на спортния му костюм зееше широк кървав прорез.

— Кой?

— Фред от музея. Работеше като пазач — отговори Фин с изтънял глас. — Винаги го поздравявах. Обикновен, кротък старец. — Тя се вгледа в рамото на Валънтайн. — Добре ли си?

— Само драскотина. Ще оцелея. — Той се наведе над проснатия човек. — Виж, за него не съм сигурен.

— Какво търси тук? Как е разбрал за това място?

— Вероятно се е досетил, също като нас — отговори Валънтайн. — Явно се канеше да подпали всичко. Един господ знае защо и за какъв се е мислил.

Той погледна униформата. На рамото имаше избледняла емблема. Червено-златиста стъпаловидна пирамида на син фон. Седма армия. Частта на Корнуол. Хвърли поглед наоколо из огромната зала и поклати глава, после посегна и докосна с окървавени пръсти шията на стареца.

— Пулсът е съвсем слаб — каза Валънтайн. — Ако искаме отговори, трябва час по-скоро да му осигурим помощ. — Той се изправи, въздъхна леко и се подпря на сандъците. — Бягай. Позвъни на 911. Повикай полиция и линейка. — Пак се озърна към залата. — Вече имаме необходимите доказателства. Всичко съвпада: фондацията, Корнуол, Кроули, Гати и другите имена. Целта им е била една: да запазят тайната. Колкото повече хора узнаят сега, толкова по-добре.

— Сигурен ли си, че нищо ти няма?

— Добре съм. Върви.

Фин се завъртя и побягна към изхода.

50.

Фин тичаше по криволичещия тунел, задъхваше се, а из ума ѝ бушуваше вихър от хиляди мисли и образи, макар че опитваше да се съсредоточи само върху непосредствената си цел. Но въпреки усилията, докато бързаше към сутерена на фондацията, тя продължаваше да вижда бледото, обтегнато лице на умирация старец, проснат на пода на бункера с нож в корема, виждаше растящото петно от тъмна кръв по бялата му риза и дългите, тънки пръсти на пианист, вкопчени в костената дръжка.

Стигна до края на тунела и залитайки, изскочи в кръглата зала зад тайната врата. В следващия миг спря и отскочи назад с разширени очи. Лейтенант Винсънт Дилейни от нюйоркската полиция клечеше до човешко тяло, подпряно на каменната стена. Половината лице на човека бе превърнато в кървава каша, напълно неузнаваемо, само окървавената бяла якичка около врата му издаваше, че е католически свещеник. Свещеник с плосък, черен полуавтоматичен пистолет в ръката. Когато Фин спря задъхана, полицаят се завъртя и насочи към нея оръжието, което бе убило човека. Фин си спомни изстрела, който бе чула сякаш преди цяла вечност в другия край на тунела.

— Мис Райън — бавно изрече Дилейни. — Знаех си, че рано или късно ще се появите; още ли сте с новия си приятел Валънтайн?

— Как разбрахте?

— Знам повече, отколкото предполагате, и много по-отдавна.

— Защо сте тук? — Тя се вгледа в омекналото тяло на мъртвия свещеник. — Какво става?

— С вас ли е Валънтайн?

— Какво търси тук този свещеник?

— Не е свещеник, а наемен убиец.

— Той ли уби Питър?

Зави ѝ се свят. Логичните връзки, които бе изградила, изведнъж рухнаха и се разлетяха във всички посоки.

— Не. Питър загина случайно. Трябваше да сте вие.

— Защо?

— Защото се натъкнахте на рисунката. Тръгнете ли по нейната диря, рано или късно щяхте да попаднете тук. Трябваше да ви спрем. — Той помълча. — Зададох ви въпрос: с вас ли е Валънтайн?

— Да.

— А детето?

Това беше пълно безумие.

— Какво дете?

— Боте. Фредерико. Днес вече е старец.

— Фред? Пазачът?

— Открай време го наричат „детето“. Всеки някога е бил дете; а това дете беше опасно още от мига на зачеването си.

— Вие сте луд — прошепна Фин. — За какво говорите? Там вътре има подземна зала, пълна с крадени произведения на изкуството! Милиарди долари! Убивали са хора, за да прикрият нейното съществуване. Какво общо има с това някакво дете, някакъв старец... и между другото, какво общо имате вие? — Тя погледна сгърчения труп до стената. — Или той.

— Аз съм нещо повече от полицаи, мис Райън — тихо каза Дилейни. — И хората, за които работя, имат тайни за опазване, стари тайни. Нещата никога не са опирали до картините, важно бе само детето. Мислехме си, че го държим, но после пак го изпуснахме. Отново започна да убива. Ако попаднеш в чужди ръце, истината щеше да излезе наяве. Това не биваше да се случи. Църквата и бездруго си има предостатъчно неприятности. Сега идва краят. — Дилейни кимна към мъртвеца. — Той работеше за друга групировка, която жадуваше само за власт и смяташе, че вашата смърт е достатъчна. За да стигнат до скривалището с награбени произведения на изкуството и да ги откраднат още веднъж, тия хора бяха готови на всичко.

— Той се опита да ги унищожи — прошепна Фин. — Хилядолетия безценна красота, а той щеше да изгори всичко. — Тя помълча изумено и се вгледа в полицаия. — Кой е?

— Син на Пачели. Незаконно дете на един папа, взето като заложник от нацистите на Хитлер — за изнудване, за услуги, за онези заграбени съкровища... докато не налетяха на Джеймс Корнуол и

неговата банда крадци, неговите лични нацисти, само че с американско поданство.

— Клубът „Кардус“. Францисканската академия. Фондацията „Грейндж“.

— Както кажете. Вече са се разпрострели много по-нашироко.

— Как открихте това място?

— Проследих свещеника. Знаех, че рано или късно ще ме отведе до детето. Той откри къде живее изродът, но птичката бе отлетяла.

— Изродът, както го наричате, е мъртъв — каза Валънтайн, излизайки от тунела. Стреснат, Дилейни се завъртя и насочи пистолета към гърдите му. — Всичко свърши.

— Не съвсем — възрази Дилейни. — Остава почитването.

— Почитване? — изненада се Фин.

— Има предвид убийства — поясни Валънтайн. — Не може да ни остави живи. Знае, че истината не бива да излезе наяве. Прав е. Еугенио Пачели, известен като папа Пий XII, в най-скоро време ще бъде обявен за светец. Често го наричат папата на Хитлер и това все още се понася, но едно незаконно дете?... В играта се намесват ватикански шпиони и убийци — истински, а не въображаеми фигури от смахнат холивудски сценарий. Не би изглеждало много добре на първата страница на „Ню Йорк Таймс“.

Валънтайн направи малка крачка напред и се извъртя, за да представлява поне малко по-трудна мишена.

— Да, нещо такова.

В този момент Фин разбра точно какво ще се случи. Само след миг Валънтайн с неговото идиотско чувство за доблест щеше да се хвърли върху полицаия, за да отклони вниманието му и да й даде поне малък шанс за бягство. Как беше онази тъпа поговорка на майка й? „С малодушие не се печели женско сърце.“ Понякога се питаше как светът е оцелял при наличието на подобно мислене. Троянската война заради Хубавата Елена даваше великолепен пример за неговите последици.

Не и днес, помисли си тя. Не и днес, не и заради мен. Осъзна, че все още държи връзката ключове. Стисна юмрук и внимателно провря между пръстите си острия край на ключа от тойотата. Поколеба се за миг, преглътна и стрелна поглед към Валънтайн. Болезнено усещаше, че не притежава необходимата храброст или глупост, че е лишена от силата на гнева или дори първичния инстинкт за самосъхранение.

Господи! Та тя беше от Охайо! Такива неща просто не можеха да се случат! Тя беше момиче!

— Глупости! — прошепна Фин.

Дилейни отново се завъртя към нея и очите му се разшириха, когато видя как тя връхлита насреща. В главата ѝ с ослепителна сила изплува разрязаното женско тяло, нарисувано от Микеланджело. В същия момент Валънтайн предприе своя ход и за една гибелна част от секундата полицаят застина, неспособен да вземе решение.

Юмрукът на Фин го улучи в гърлото. Прогърмя изстрел, куршумът разби лампата на тавана и Фин отново потъна в мрак. Наоколо с трясък се сипеха парчета стъкло. Тя усети как целият ключ потъва в плътта на Дилейни, как грубите зъбци на импровизираното оръжие разкъсват сънната му артерия и върху бузата ѝ внезапно плисва струя гореща кръв. Пистолетът изгърмя отново, куршумът прелетя на сантиметър от бузата ѝ, пламъкът на изстрела освети за миг дълбоката рана и самия Дилейни, който залиташе назад, притискайки шията си със свободната ръка. Той рухна на колене пред трупа на човека от Рим, животът продължи ритмично да се изцежда от тялото му, сетне мракът отново обгърна всичко.

51.

Тя седеше на стъпалата пред елегантната стара къща на площад „Сейнт Люк“ и гледаше през шумолящите дървета към парка. Децата продължаваха да подскачат в падащия здрач. Навсякъде разцъфваха светлините на нощния град. Чуваше как в приемната Валънтайн звъни по телефона на всички журналисти, за които се сеца. Полицията беше на път, ФБР също. Валънтайн бе позвънил и на Бари Корницър, който се зае да разпространи историята по цялата световна мрежа. Разгласяването щеше да ги опази, поне засега.

Предстоящите часове и дни щяха да бъдат кошмарни, но поне с убийствата беше свършено и натрупаният страх малко по малко почваше да се разсейва. Тепърва щеше да търси начин да се свърже с майка си и да ѝ разкаже поне част от събитията, може би дори да спомене нещичко за Майкъл Валънтайн и графиката от бележника на Микеланджело. Но не веднага. В момента искаше само едно — да си почине. Тя се вслуша в песничката на невидимите деца:

*„Матей и Марко, Йоан и Лука,
имаше ги някога, няма ги сега.
Юда и Андрей, гътнаха се двама,
а след туй и Павел без глава остана.“*

Накрая тя отпусна глава върху скръстените си ръце. В далечината виеха първите сирени. Вече всичко бе свършило, но тя знаеше, че мъките ѝ едва сега започват. През отворената врата зад нея долиташе приглушеният глас на Валънтайн. В парка зад дърветата детските гласове бавно чезнеха като кошмарен сън.

*„Тома бе Неверни,
Симон глупав беше,*

*Андрей се зачерни,
Юда пък крадеше.“*

Фин се усмихна, затвори очи и си позволи да задреме. Поне за минутка.

ПОСЛЕСЛОВ

Повечето от сведенията в тази книга са верни. Знае се, че Еугенио Пачели, известен като папа Пий XII, е имал интимна връзка със своята племенница Катерина Анунцио както по време на службата си като папски нунций, така и по-късно като ватикански държавен секретар до 1939 година, когато е избран за папа. Знае се също, че племенницата била изпратена в манастир в Северна Италия и посегнала на живота си скоро след като родила син. Няма категорични свидетелства за съдбата на детето, но някои историци предполагат, че близкият приятел на Пачели, нюйоркският архиепископ Джоузеф Спелман, може да е помогнал за прехвърлянето му в Съединените щати. Като капелан на американската армия Спелман посещава Рим през последните дни на войната.

Знае се още за съществуването на връзка между Пачели и изчезването на така наречения „Златен влак“, както и на шест камиона с крадени произведения на изкуството, отвлечени от сътрудници на Герхард Уиткал, парижки директор на специалната команда „Розенберг“, който ръководел кражбите на картини във Франция, Белгия и Холандия. Официално съдбата на Уиткал остава неизвестна, макар да съществуват доказателства, че е избягал в Южна Америка по така наречения Ватикански канал.

Напоследък в Съединените щати излиза на бял свят голям брой крадени произведения на изкуството, сред които се срещат учудващо много църковни творби. Значителна част от тях, често наричана с името „Кведлинбургското съкровище“, е върната на законните собственици.

Годишният световен оборот на крадени, заграбени или присвоени по друг начин произведения на изкуството и антики, включително и тези, които попадат в музеи и обществени галерии, надхвърля пет милиарда долара. Повечето заграбени от Третия райх картини така и не са намерени. Споменатите в книгата творби като

картината на Хуан Гри и „Възкресението на Лазар“ реално са съществували.

На Хъдсън стрийт 421 наистина е имало манастир с майчин дом, а детската площадка от другата страна на улицата някога е била голямо гробище, заемащо значителна част от Гринич Вилидж и любимо място за среднощните разходки на Едгар По. На площад „Сейнт Люк“ няма номер 13, но в повествованието бе описана фасадата на номер 10.

Легендарният бележник, използван от Микеланджело за рисунки на човешката анатомия, все още не е открит.

Издание:

Пол Кристофър. Бележникът на Микеланджело

Американска. Първо издание

ИК „Бард“, София, 2005

Редактор: Татяна Михайлова

ISBN: 954-585-641-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.